

Giới thiệu Dưỡng Thú Thành Phu

Mộ Dung Kiều Kiều làm sao đều sẽ không nghĩ đến, chính mình đen đui bị dội nước tiểu liền xuyên qua chưa nói, còn vọt tới một nơi gọi là Nữ Nhi quốc chứ? Đã vậy người ta dưỡng thú là rửa đen tiểu kim ngư còn nàng thì nàng dưỡng xà vương làm sủng vật.

Băng Vô Ngân hẳn là xà vương tàn nhẫn nhất của dị tộc nhân xà, thủ đoạn hắc hung tàn, giết muội thí huynh, thủ đoạn vừa độc lại vừa tàn nhẫn, người nghe đến tên đã sợ mất mật.

Nhưng hẳn lại chỉ nghe lời một người đó là nàng, nàng đánh hay mắng hẳn đều nhin, hẳn sủng nàng đến tận trời, cố gắng tu luyện thành người để lấy nàng cùng xem hẳn làm sao để thành phu quân của nàng qua truyện Dưỡng Thú Thành Phu.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thú Thành Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên đến Nữ Nhi quốc

Mộ Dung Kiều Kiều là tiểu thuyết gia mạng nửa mùa, tuy nói đang là mùa xuân hoa nở và năm nay theo tử vi là năm hoa đào của cô, thế nhưng đến nay cô vẫn chưa từng trải qua một mối tình nào, cái danh bà cô già là danh phù kỳ thực.

Mỗi ngày, lười biếng ngồi ở bàn máy vi tính đánh đánh, gõ cho đến nổi cả đầu óc nàng đều chấn động đến mức đình đờng vang vọng.

Cả ngày ngơ ngác ngác sinh sống, ai có thể nghĩ tới như thế sẽ có một ngày vào thời điểm đi WC, bị một giọt nước tiểu lại xuyên đến một thời không khác.

Nàng xuyên qua rồi —— Đây là điều đầu tiên hiện lên trong đầu khi nàng tỉnh dậy.

Bên trong hậu hoa viên Nữ Nhi quốc, ngày hôm nay đang diễn ra đại điển tuyển tú của nữ hoàng, đây là một nơi nam tử nữ tôn, nữ là vua, Mộ Dung Kiều Kiều rất vui mừng chính mình rơi đến nơi này, tối thiểu nơi này nữ nhân to lớn nhất. Nàng xuyên qua mà đến, dựa vào kinh nghiệm chính mình mấy lần viết tiểu thuyết, chuyện nam nữ tất nhiên là nữ hoàng thích nhất, cũng là Mộ Dung Kiều Kiều am hiểu nhất.

Cho nên nàng thuận lý thành chương đã biến thành nữ quan tam phẩm tối được sủng ái bên người nữ hoàng.

Nữ hoàng thực ra chỉ là một tiểu Nữ Oa mười sáu tuổi, hơn nữa còn là một sắc nữ, ngày hôm nay mắt nàng ta mị hoặc như nước hồ mùa xuân da mặt như mỡ đông, làn váy yên la mềm mại có vài đóa mẫu đơn trắng ẩn hiện, quần yên la trắng thêu hoa mai bách thủy, toàn thân thướt tha mềm mại, kiều dung ướt át. Bên cạnh nàng chính là Mộ Dung Kiều Kiều, quý phía dưới lúc này là ba mỹ nam tử như hoa như ngọc khiến cho con mắt Mộ Dung Kiều Kiều hiện lên nét sững sờ.

Ngoài cùng bên trái chính là nhi tử của Thượng thư Kiều Thiên Nhiên, dung nhan hẳn hiện ra nét băng lãnh như đao khắc, đây là một khuôn mặt toát ra vẻ uy dũng, mạnh mẽ, mắt sáng như đuốc, cả người chứa đầy lực bộc phát. Nửa tám mặt phía dưới của hắn góc cạnh, hai con mắt sắc bén như ưng.

Mộ Dung Kiều Kiều trong lòng tính toán, người này ngày hôm nay đưa cho nàng một trăm lượng hoàng kim, ra tay hào phóng nàng yêu thích, bảo đảm hẳn làm cái chiều nghi vẫn là dư sức.

Nam tử ở giữa là nhi tử của Tả Thừa tướng, công tử Mộc Hoa Cẩm, hẳn một thân thon dài cầm phục hoa văn nguyệt ngân sắc, một mảng lớn liên văn trên bạch y như ẩn như hiện. Một sợi tơ trắng buộc một nửa trên, mày như liễu phía dưới đôi mắt đen tuyền toát ra vẻ thâm thúy.

Ân ân, hình dáng cũng coi như là đẹp trai, chỉ bất quá hẳn ra tay quá hẹp hòi, chỉ cho Mộ Dung Kiều Kiều năm mươi lượng vàng, liền để hẳn làm cái tài tử đi.

Bên phải người đàn ông này còn một người nhưng Mộ Dung Kiều Kiều liền quay ra nhìn thẳng, trước sau đều không nhìn đến người kia, sau đó nói bên tai nữ hoàng đang nằm nhoài trên tháp thượng, nói “Ánh mắt của hắn ai oán, không thích nói cười, không thích hợp làm phi tử, để hẳn làm cung nam (mình dùng cung nam thay cho cung nữ cho phù hợp nhé :yeah:) là tốt rồi.”

Nữ hoàng rất nghe Mộ Dung Kiều Kiều, từng cái đáp ứng, tên kia được ban cho làm cung nam, hẳn có nghĩ nát óc cũng sẽ không nghĩ tới, chính mình không tặng lễ, liền từ phi tử đã biến thành cung nam, như vậy khổ rồi.

Tất cả quyết định, Mộ Dung Kiều Kiều là to một tiếng “Bãi giá, nữ hoàng bệ hạ đi tới thanh hoa trì ——”

Đây là chuyện ắt phải làm, cũng là Mộ Dung Kiều Kiều giảng bài học thứ nhất, tiếp theo Kiều chiều nghi cùng Mộc tài tử liền một đường theo nữ hoàng, hầu hạ đi về hướng thanh hoa trì tắm rửa.

Quyết định!

"Hân, mệt chết ta, bọn họ đều đi rửa ráy, ta cũng sẽ đi tắm!" Nàng nói mệt chết, kỳ thực cũng chỉ là giúp đỡ nữ hoàng chọn hai nam nhân ngủ cùng.

Mộ Dung Kiều Kiều lười biếng nằm ở bên trong ao, nơi này là địa phương dành riêng cho nàng tắm rửa, là nơi ở nữ hoàng ban thưởng cho nàng, bốn phía bách hoa nở rộ, hoa thơm chim hót, thanh phong lượn lờ, nàng tựa ở hòn giả sơn bên cạnh suối, hưởng thụ cảm giác tự do tự tại.

Đột nhiên, nàng cảm thấy có một loại dự cảm xấu, là cảm giác trên đỉnh đầu có thể vật màu xanh thăm thẳm từ trên trời đang rơi xuống, tốc độ cực kỳ nhanh, nàng liếc mắt nhìn bầu trời, phát hiện điểm đen đang hướng về phía mình rớt xuống.

"Hả? Món đồ gì? Không lẽ là có con chim đại tiểu tiện bừa bãi"

Không chờ nàng nói xong, cái bóng màu đen kia đã ——

Lạch cạch! Phiêu sát!

"Ngạch. Đây là vật gì?"

Trên đầu mình liền như là bị Ngũ Hành sơn ép đỉnh, có một vật thể vô danh đập ở trên đầu, hơn nữa trước ngực còn có một vật thể tinh tế màu lam đậm, thật dài, có chút nửa trong suốt, còn quanh co khúc khuỷu nhúc nhích

"A —— a —— a ——" nàng kêu to lên tiếng, như là bị quỷ quần quanh người, thân thể trần truồng ở nước suối bên trong nhảy nhót liên hồi, nhưng là trên đỉnh đầu, trước ngực cái kia chính không rớt, làm sao bây giờ?

Thời khắc nàng kinh hoàng, nhìn cái bóng trong nước, có một đôi con mắt màu đỏ của cái vật trên đầu lúc này nhìn chăm chăm vào nàng.

Mộ Dung Kiều Kiều dùng sức nuốt ngụm nước miếng, chết thì chết đi, dùng sức hướng về giả sơn phía sau mà đập——

Ầm ầm~

Đầu đau như búa bổ, chỉ thấy cái vật không rõ trên đỉnh đầu kia nhanh chóng nhảy lên mà xuống, Mộ Dung Kiều Kiều thầm kêu khổ trong lòng.

Đem đầu đều đụng phải tảng đá, sau đó ngất ngất ngây ngây ngã vào trong nước.

"Đâm chết người đâm chết người, ta CMN đâm chết người" Trong miệng còn không quên hùng hùng hổ hổ mắng.

Băng Vô Ngân nhìn nàng, nữ nhân này cũng thật là thú vị, nhìn nàng toàn thân toàn bóng mượt như ngọc bích óng ánh, sóng nước ở bên hông như đang vỗ về, cái khuôn mặt kia giống như trẻ con, làn mi cong vút như tôn lên nét đẹp ngây thơ của nàng.

Nhưng là nàng tại sao lại muốn đập đầu mình vào tảng đá?

Chẳng lẽ là muốn so cứng cùng với tảng đá? Thật là một nữ nhân khó hiểu.

Băng Vô Ngân là xà vương của yêu giới, hẳn đang lúc bế quan tu luyện, không ngờ ở thời điểm cửa ải cuối cùng chính mình lại tẩu hỏa nhập ma, đã biến thành tiểu chân thân, lúc này linh lực rất yếu, không cách nào rời đi.

Vừa vặn chính mình lại đụng phải nữ nhân này, hơn nữa hẳn rất yêu thích nữ nhân này, tuy rằng nàng có chút ngây ngốc, nhưng đầu tiên nhìn thấy nàng, Băng Vô Ngân liền biết, hẳn yêu thích nàng.

Ở bên trong nước chậm rãi bơi về hướng của nàng, nhìn nàng trên đầu hiện lên hai cục u hồng hồng, hẳn chậm rãi triển khai linh lực hiếm hoi còn sót đưa nàng tha lên bờ.

Xèo xèo ư!

Hắn phun ra lưỡi rắn đỏ tươi, chậm rãi liếm trên lên đầu lên mặt nàng, nàng thật là ngọt, ăn thật ngon a!

Mộ Dung Kiều Kiều ngất đi, nhưng là cảm giác trên đầu mình lạnh lẽo nhưng rất thoải mái, thật giống là bị ai dùng đầu lưỡi ở liếm láp, nhưng là nàng chính là làm thế nào cũng đều không mở mắt ra được.

Lúc này, từ đầu kia vườn hoa truyền đến âm thanh của mấy nam nhân, Băng Vô Ngân thánh giác rất mẫn cảm, cho dù là hiện tại linh lực yếu ớt, thế nhưng vẫn có thể cảm nhận được động tĩnh trong vòng năm trăm thước.

Nhìn thân thể Mộ Dung Kiều Kiều trên đất không có nửa điểm quần áo che phủ, hẳn cũng không muốn bị người khác nhìn thấy vẻ đẹp của nàng, từ giờ trở đi, nàng chính là vật riêng của hắn, không cho phép người khác chạm, ngay cả xem cũng không được.

Hắn nghĩ không thể để những người kia lại đây, hắn muốn dẫn bọn họ đi sang hướng khác, trước khi rời đi lại nhẹ nhàng điểm ở trên môi Mộ Dung Kiều Kiều, ân, vẫn là ngọt như vậy.

Chờ hắn làm xong xuôi sự tình, lại trở về sẽ nhìn nàng, hắn liền nhanh chóng rời đi, lưu lại Mộ Dung Kiều Kiều đang từ từ mở mắt ra.

Mộ Dung Kiều Kiều vừa mở ra mắt, xem chính mình dĩ nhiên ở bên bờ, quá kỳ quái, chính mình vừa nảy rõ ràng là còn ở trong ao, hiện tại ——

"Ái chà chà, đau quá a!" Cảm nhận được đau đớn ở trên đầu, tình cảnh vừa nảy lại ánh đến trong đầu của nàng.

Cái vật thật dài màu lam uốn lượn kia cùng với con mắt màu đỏ, nằm trên đầu của mình, nàng liền cảm thấy sợ hãi, sao vậy được chứ, chẳng lẽ chính mình ban ngày gặp quỷ, không có thứ gì a!

Đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Nàng không xác định chính mình có phải là trúng tà, bất quá hiện tại như vậy thật chặt vật, nàng cũng không muốn bị người khác nhìn thấy, liền vội vàng mặc y phục, trở về phòng của mình.

"Chết tiệt, ra ngoài không coi ngày sao đây là."

Băng Vô Ngân đem mấy cái cung nam thành công dẫn ra, sau đó lại trở về ao tắm, nhưng là, nơi này không có một bóng người.

"Ồ? Nữ nhân kia chạy đi nơi đâu? Bản vương còn chưa có trở lại, ai cho phép nàng tự ý rời đi." Không nhìn thấy nàng, Băng Vô Ngân dĩ nhiên cảm thấy nổi nóng.

Hắn đột nhiên phát hiện ở ngay phía trước có một khối đồ vật sáng lấp lánh, dưới ánh mặt trời phản chiếu đang phát ra hào quang màu tím, làm cho mắt hắn đều không mở ra được.

"Món đồ gì, thật chói mắt."

Băng Vô Ngân chính là xà vương tu luyện vạn năm, con mắt của hắn là hàn băng luyện, nhưng là bây giờ lại có đồ vật có thể tổn thương con mắt của hắn, hắn càng ngày càng cảm thấy hiếu kỳ.

Hắn nửa nhắm lại hai mắt, bò qua, phát hiện là một khối ngọc bội có màu tím thuần khiết, xem cái kiểu dáng kia, hẳn là nữ nhân kia lưu lại, nàng cũng thật là —— rất xa hoa, nhìn ngọc, có giá trị không nhỏ.

Đem ngọc chụp vào trên cổ của mình, hắn đi tìm nàng, ít nhất phải đem đồ vật trả lại nàng.

Mộ Dung Kiều Kiều Nằm trên giường trải lụa tơ vàng, vẫn có chút sợ hãi không thôi, tuy rằng tà những tình tiết khủng bố trong tiểu thuyết, nàng cũng đã đến như cá gặp nước, nhưng là chân chính bị gặp phải thì cảm giác hoàn toàn không giống nhau mà!

Hơn nữa nàng sợ nhất là vật nhỏ, dài dài, màu sắc cùng với dáng vẻ kia thì nghĩ như thế nào cũng cảm giác khá giống —— lẽ nào là xà!

"A a a a ——" nàng lúc này thật đúng là muốn điên rồi, bình sinh nàng sợ nhất chính là rắn a.

Làm sao biết, xui xẻo như vậy a?

Nghĩ tới có một con rắn ở trên đỉnh đầu chính mình bò tới bò lui, nàng cả lông tơ trên người đều dựng lên, thực sự là sờn cả tóc gáy a.

Nàng bỗng nhiên nhảy xuống giường, sau đó nhanh chân liền hướng Thái y viện chạy ——

"Thái y ——" mới vừa vào Thái y viện, Mộ Dung Kiều Kiều thở hồng hộc tựa vào cửa gỗ, thân thể không ngừng run rẩy.

"Hóa ra là Mộ Dung đại nhân, ngài có chuyện gì? Là thân thể không thoải mái. Vẫn là." Chỉ thấy Mộ Dung Kiều Kiều gọi một tiếng, tất cả mọi người trong Thái y viện đều dừng công việc đang làm và hướng mắt nhìn chăm chăm về phía nàng.

Nhìn nàng như là xem quốc bảo.

Hắn, ai kêu nàng là tần sủng bên cạnh nữ hoàng nha, nhưng là không thể đắc tội được.

Thái y đứng đầu Thái y viện sờ soạng mấy lần râu mép trắng toát của mình, nhìn thần thái Kiều Kiều như vậy liền nhíu mày "Mộ Dung đại nhân, ngài."

"Ta. Ta. Cái kia. Đi, đem các người Thái y viện hết thấy. Hùng hoàng (lưu huỳnh) bên trong, toàn bộ chuyển tới phòng của ta đi, nhanh ——" vừa nghĩ cái vật kia đang bò đi bò lại trong phòng mình, Mộ Dung Kiều Kiều liền buồn nôn muốn ói ra.

Nhìn nàng sợ đến trắng bệch cả mặt, bọn họ toàn bộ cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể theo ý của nàng, lục tung từng pheo đi tìm hùng hoàng đi tới.

"Đứng rồi đứng rồi, cái kia chuẩn bị cho ta mấy bình rượu lưu huỳnh, không đúng không đúng. Chuẩn bị cho ta mấy đống, mấy vại, nói chung, càng nhiều càng tốt, ta muốn tất cả!"

Trên cổ mang theo ngọc bội màu tím, Băng Vô Ngân chính đang vô cùng phấn khởi không biết mình đang trên đường tìm chết, lúc này hắn còn đang cố gắng bò bò.

Chương 2: Vạn xà phát động

Trong căn phòng toàn màu hồng nhạt, rèm lụa hồng nhạt, bình hoa in sơn trà hồng nhạt, những bức họa hồng nhạt, tường hồng nhạt, tất cả tất cả tất cả đều là đồ vật dính dáng đến màu hồng nhạt.

Đây là trụ sở của Mộ Dung Kiều Kiều, nơi này tất cả đều là đồ vật có màu hồng nhạt nàng thích nhất, mặc dù tuổi mình đã rất cao, thế nhưng là đối với màu hồng nàng vẫn rất cuồng si.

Lúc này nàng đang run run rẩy rẩy ở trong phòng đang bày nhiếp yêu trận, theo lời dẫn dò của nàng, lúc này trong phòng đầu đầu cũng có màu vàng hùng hoàng, trên bàn mâm, đĩa bát toàn bộ đều rót rượu hùng hoàng, nhưng là nàng vẫn là không yên lòng.

Nàng thờ hồng học, ngồi ở trên giường, nhìn trận địa mình phí hết tâm tư làm xong, rất có cảm giác thành công.

"Ha ha, lúc này, ta nhưng dù là gặp thân sát thân, ngộ phạt giết phạt, ngộ yêu giết yêu, ngộ cái gì giết cái nấy, nhìn thấy nhân yêu cũng phải chém thẳng không buông tha." Nàng đắc ý nằm ở trên giường.

Nhưng là nàng không biết, xà cùng người là không giống nhau, nàng như vậy làm cho chính mình ngược lại trốn không ra, làm cho mình một cái nhà tù tinh mỹ.

Băng Vô Ngân theo khí tức của nàng tìm tới nơi này, thời điểm chưa đến gần thì hần liền có thể cảm giác được mùi của hùng hoàng kích thích chính mình, nhưng là điểm trò mèo ấy thì làm gì được hần chứ?

Đầu rắn của hần nhẹ nhàng hơi rung động, tiếp theo từ trong khe cửa chui vào.

Vừa vào cửa, hần liền bị cảnh tượng trước mắt làm há hốc mồm, vạn năm xà vương cái gì chưa từng thấy, nhưng là cảnh tượng này —— thực sự là chấn động!

Mùi hùng hoàng nồng nặc nếu như con rắn nhỏ thông thường, thì phải chết ở chỗ này là điều không thể bàn cãi, xem ra nữ nhân này vẫn đúng là không phải sợ rắn bình thường đâu!

Nghĩ tới đây, hần liền càng có hứng thú, hần ảo tưởng, khi lần thứ hai nhìn thấy chính mình nữ nhân này sẽ nghĩ cách làm sao bắt chuyện chính mình.

"A, anh chàng đẹp trai a, người như thế nữ a."

"A, anh chàng đẹp trai a, đôi mắt của người thật đẹp, thân thể thật là cường tráng."

"A, anh chàng đẹp trai a, cái miệng của người hơi nhếch lên làm ta yêu chết mất."

"A, anh chàng đẹp trai a, người chính là người ta yêu duy nhất, trời, ta, ta."

Mộ Dung Kiều Kiều đang nhắm mắt lại, ảo tưởng nam sủng mình thích, a, hôm nay những người tới tuyển phi vóc người thực là không tồi, ngày nào đó nhất định phải đi đến quyền rũ quyền rũ ——

Băng Vô Ngân cho rằng nàng là đang cùng mình nói chuyện nha, hần hoàn toàn quên mất bộ dạng của mình đang là xà, mà không phải người, hần chậm rãi bò đến bên giường, nhìn đến nữ nhân mặt mày ngây thơ, cảm thấy tâm đều muốn nhảy ra.

Tại sao chính mình nhìn thấy nàng sẽ hưng phấn như vậy nha, thật giống là ăn phải thuốc hưng phấn, không thể tự kiềm chế.

Cũng không biết có phải là trong không khí chứa đựng mùi thơm của rượu kích thích sự mẫn cảm của hần, chỉ cảm thấy thân rắn của mình hưng hực không thôi, như đang đánh mất chính mình làm cho hần muốn xông ra ngoài.

"Hần, thật khó chịu a, làm sao lại nóng như thế đây." Thật giống chỉ có dựa có thể dựa vào gần nữ nhân này, mới sẽ cảm thấy mát mẻ, mới sẽ khiến thân thể của chính mình không thống khổ nữa cùng khó chịu.

Vèo vèo vèo, vài tiếng sau, hần bay lên nàng giường, khả khả, giường của nàng cũng thật là thật mềm, như là môi của nàng, nghĩ đến đôi môi tươi tắn mềm mại của nàng, Băng Vô Ngân liền muốn lại muốn lần nữa chạm vào cánh môi mỹ hảo kia.

Mộ Dung Kiều Kiều hoàn toàn không biết, thứ chính mình ngăn phòng vạn phòng, lúc này đã gần trong gang tấc. Bây giờ, Băng Vô Ngân đã đến vị trí trước ngực của nàng, muốn đến bên môi nàng, nhưng là còn chưa tới, liền bị một chỗ vị trí thân thể khác của nàng hấp dẫn chính mình.

"Chết tiệt ——" nguyên lai Mộ Dung Kiều Kiều ngày hôm nay căn bản liền không có mặc nội y, hắn quay đầu lại nhìn này cả phòng, liền không phải bản thân nàng có thể làm được, khẳng định là tìm những nam nhân xấu trong cung hỗ trợ.

Nhưng là y phục của nàng lúc này nằm ở trạng thái nửa trong suốt, từ nơi này nhìn lại, còn có thể nhìn thấy một mảnh cái kia như ẩn như hiện, Băng Vô Ngân bị dục hóa bên trong người thiếu đốt, nữ nhân này cũng thật là cái gì cũng dám, hắn nghĩ sẽ giáo huấn cái tiểu nha đầu điếc không sợ súng này một phen mới được.

Không phải sợ chính mình sao? Không phải sợ xà sao? Muốn huấn luyện một chút để nàng nhìn thấy chính mình sẽ không lại sợ sệt như vậy, sẽ không đề phòng mình; dùng một chiêu anh hùng cứu mỹ nhân, không đúng, hắn hiện tại là thân rắn, vậy thì xà hùng cứu mỹ nhân, đến cảm hóa cái tiểu nữ nhân này.

Nghĩ như thế, hắn phát sinh linh lực, đem toàn bộ rắn trong phạm vi 100 dặm cho gọi ra, hắn phải cho nàng một niềm vui bất ngờ.

Chỉ chớp lát công phu, liền nghe xèo xèo ư! Xèo xèo ư ~

"Thánh chủ!" Vạn xà tích tụ, mặc kệ là xà nhà, bàn, cái ghế, trên đàn tranh, trên la trướng toàn bộ đều tụ tập một mảng tối om om rắn với rắn.

Có cuộn lại, treo, đang nằm, nói chung toàn bộ đầu rắn của chúng nó đều tập trung hướng về một con rắn làm chuẩn, con rắn kia chính là vạn xà chi vương Băng Vô Ngân.

Băng Vô Ngân lạnh lẽo nhìn chằm chằm chúng nó, trong ánh mắt không có mấy may mắn, chỉ là cái kia hai mắt đỏ ngầu, nhẹ nhàng nhìn, lập tức toàn bộ đầu rắn chúng nó hạ thấp, không dám lên tiếng.

Cái này vương không phải là chuyện đùa, hắn xưa nay đều lấy hung tàn làm vương để trị vì, ra tay tàn nhẫn âm hiểm, nhanh, không nể mặt mũi, nghe nói hắn còn giết chết em gái ruột, ca ca của chính mình, nói chung đặc tội hắn chính là một chữ - tử!

Hắn linh khí bức người, không người có thể địch, lại thêm tứ đại hộ pháp từ nhỏ nâng đỡ, trung tâm hộ chủ, vì lẽ đó mặc kệ là Xà tộc, hay là chủng tộc khác, đều không người nào dám khiêu chiến uy nghiêm của hắn.

Lúc này, chúng nó chính đang hiếu kỳ, Thánh chủ làm sao sẽ ở nơi này, hơn nữa bọn họ nhìn thấy trên giường còn có một nữ nhân đang hẹn cùng Chu Công, khóe miệng chiếm đầy nước.

Chuyện gì thế này?

Thánh chủ làm sao sẽ cùng nữ nhân cùng nhau, Thánh chủ không chỉ có lác bệnh khiến phích nặng sao, hơn nữa hắn xưa nay đều không động vào nữ nhân, nữ nhân ở Xà tộc mà nói chính là sinh linh tối hạ đẳng, chỉ là công cụ sinh sôi dòng dõi mà thôi. Đặc biệt Thánh chủ, hắn chán ghét nữ nhân, chưa có ai nhìn thấy hắn đối với nữ nhân nào vài phần xem trọng.

"Các ngươi, đợi lát nữa sau khi nữ nhân này đứng lên, toàn bộ các ngươi lộ ra bộ dạng hung tàn nhất, hiểu chưa!"

"Là, Thánh chủ yên tâm, chúng thuộc hạ rõ ràng!"

Băng Vô Ngân tựa ở bên người Mộ Dung Kiều Kiều, cùng nàng nằm song song, chờ nữ nhân này tỉnh táo sau đó xem kịch vui, nàng sẽ có động tác gì, hắn cực kỳ hiếu kỳ.

Nhưng Mộ Dung Kiều Kiều vẫn là ngủ thẳng đến chạng vạng, cho đến khi ngoài cửa truyền đến âm thanh của Đồng ca.

"Mộ Dung đại nhân, Mộ Dung đại nhân, nữ hoàng bệ hạ cho mời Mộ Dung đại nhân. . . ." Cái Nữ Oa này là thị nữ bên người nữ hoàng, cũng là thân tín của nữ hoàng, khi Mộ Dung Kiều Kiều chưa đến, nàng là thủ hạ đắc lực nhất của nữ hoàng.

Bất quá hiện tại, Mộ Dung Kiều Kiều đang thay thế vị trí của nàng, vì thế, nàng còn thường thường ở trước mặt nữ hoàng vô tình hay cố ý tỏ cáo Kiều Kiều.

"Biết rồi, biết rồi, ta liền đi ngay——" Mộ Dung Kiều Kiều, neho mắt lại, ồ? Trong phòng này làm sao lại tối như thế, bình thường coi như là không có đèn đèn cũng chưa chắc tối như thế a, huống chi đây là hoàng cung, bên ngoài tự nhiên đều là đèn đuốc sáng choang, làm sao lại như vậy?

"Hả?"

Băng Vô Ngân đã sớm biết, nữ nhân này tỉnh rồi, hắn chậm rãi uốn lượn ở bên cạnh nàng, chờ đợi cái khoảnh khắc làm người phản chấn.

Chỉ thấy Mộ Dung Kiều Kiều chậm rãi đứng dậy, sau đó xuyên qua trên đất, những con rắn kia đều nhường đường cho nàng ra.

"Tối như thế? Ngày hôm nay tối thật nhanh a?" Mộ Dung Kiều Kiều có chứa nghi ngờ nói rằng.

Tìm ra hỏa kiếm, sau đó nhẹ nhàng đặt ở trên môi thổi một hơi, liền có tinh tinh điểm sáng sáng lên, nàng điểm một cái trên bàn giá cầm nến ——

Trong phòng nhất thời ánh sáng cực kỳ, chỉ là, khi thời điểm con mắt nàng dời từ giá cầm nến, thì một khung cảnh kỳ lạ hiện ra trước mắt——

"A —— a ——!"

Trong phòng, Mộ Dung Kiều Kiều gào khóc thảm thiết giống như lợn bị cắt tiết.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thử Thành Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Dục vọng chưa được thỏa mãn!

Vạn xà tụ hội, cảnh tượng âm u khủng bố cực điểm, khó có thể tưởng tượng ——

Mộ Dung Kiều Kiều trong ngày thường liền một cái con rắn nhỏ thì đã sợ đến khóc oa oa kêu to, huống hồ hiện tại này trong phòng có vô số đếm không hết, ngàn vạn con rắn, nàng quả thực muốn quất chết trở lại, không phải có hùng hoàng sao? Không phải có ruru hùng hoàng sao?

Chẳng lẽ đều vô dụng!

Xà không phải đều sợ những thứ đồ này sao, làm sao biết, chính mình sắp đặt như thế tí mỉ, nhưng lại đưa tới tai bay vạ gió bức này.

"A, ta sai rồi, xà tổ tông, xà Đại Vương, các người tha cho ta đi, ta không đắc tội các người đi, các người đều trở về đi thôi, van cầu các người, ô ô!"

Băng Vô Ngân nằm ở trên giường, nhìn về mặt sợ hãi Mộ Dung Kiều Kiều, trong đôi mắt lập loè ra ánh sáng sùng nịch.

Mộ Dung Kiều Kiều phát hiện, tuy rằng bên trong gian phòng hàng ngàn con rắn bò ngang dọc, thế nhưng trên cái giường yêu quý của mình hay nằm lại không có rắn, nàng cảm thấy rất kỳ quái, nhưng là nàng cũng không nghĩ quá nhiều, vội vàng nhấc chân nhảy tới giường.

Quỳ gối trên giường, nhớ tới chính mình đang ở trong thảm cảnh vạn xà tập thể báo thù, nàng sợ đến hai chân như nhũn ra, cả người run lên.

Đột nhiên nàng cảm thấy trên tay một mảnh lạnh lẽo, trong lòng nàng càng thêm sợ hãi rồi!

Nàng chậm rãi cúi đầu, nhìn con rắn màu lam ở nơi lòng bàn tay của chính mình, phun ra cái lưỡi đỏ tươi, đang liếm tay của mình, tê tê tê tê, Mộ Dung Kiều Kiều toàn thân tê dại, thân thể nàng lập tức mềm yếu đột nhiên như là lại có sức trở lại, cũng không quá sợ sệt, một cái nhấc lên nó.

Sau đó hướng về phía ngoài ném ra ——

"Ô ô, hù chết ta rồi!"

Nhưng là chuyện quái dị lại phát sinh, những con rắn phía dưới kia vừa mới bắt đầu giống như không có cái gì ác ý, đối với Mộ Dung Kiều Kiều cũng không có lộ ra bản tính hung tàn.

Nhưng là, từ khi nàng đem cái con rắn nhỏ ở đầu giường ném ra ngoài thì chúng nó thật giống như là muốn ăn nàng, lúc này làm cho nàng triệt để bị dọa.

"Đến cùng là chuyện gì xảy ra a? Tổ tông của ta!"

Băng Vô Ngân bị nàng ném trên đất, may là quanh thân đều là lít nha lít nhít rắn đang thủ hộ, nên hấn vẫn là bình yên vô sự đi.

Hấn cúi đầu, được chứ, nữ nhân này vẫn không có phát hiện mình có cỡ nào —— thiện lương a!

Nội tâm hấn có hơi thất vọng, bên cạnh một con mãng xà màu xám thấy thế, nhìn ra đầu mối trong đó, Thánh chủ thật giống như là muốn đối phó với vị cô nương này.

Tuy rằng cô nương này xem như là lớn nghiêng nước nghiêng thành, hơn nữa, chúng nó nhìn nàng cũng cảm thấy thuận mắt, thế nhưng dù sao cũng là kẻ Thánh chủ muốn đối phó, như vậy ngày hôm nay nàng liền khó thoát kết cục bị quân xà no bụng.

Hấn cấp tốc lên đến bên giường Mộ Dung Kiều Kiều, những con rắn xung quanh nhìn hấn đang thể hiện như vậy trước mặt Thánh chủ, chúng đều không cam lòng yếu thế, Thánh chủ của chúng nó là mấy ngàn năm không thấy được mặt, bây giờ còn không tranh thủ ở trước mặt của hấn biểu hiện tốt một phen, nói không chừng sau đó sẽ được phong vương bá tướng, cũng có chút ít vinh quang.

Mộ Dung Kiều Kiều vừa nhìn thấy nguyên bản bọn xà vẫn không có hung tàn vừa mới định thần lại, thì chúng lại xông lên làm nàng lại nhũn cả người, hiện tại nàng không có cách nào di động thân thể của chính mình, liền nhìn đến con rắn nhỏ màu lam nàng vừa ném đi, một ý nghĩ vừa lóe lên, chẳng lẽ?

Hấn là xà vương, nhưng là nhỏ như vậy? Làm sao có khả năng? Mộ Dung Kiều Kiều nghĩ trong lòng, liều mạng thôi, lúc này tính mạng chính mình nhưng là toàn bộ ký thác ở trên người một con rắn nhỏ.

Nghĩ là làm, cũng không kịp nhớ có rắn ở bên cạnh mình, liều mạng bang qua những con rắn nằm trên sàn, ôm lấy Băng Vô Ngân, nhắm mắt lại hướng về bên cạnh hô to "Ta sai rồi ta sai rồi, van cầu các người, hửn, bỗn cô nương coi trọng, ta muốn còn không được, ta sẽ cố gắng đối tốt với hửn, các người nhanh lên một chút biến đi."

Băng Vô Ngân không nghĩ tới nàng thức thoi nhanh như thế, trong lòng không khỏi có một loại cảm giác không nói ra được, nhìn nàng vẫn có chút điểm yêu thích mình mà.

Băng Vô Ngân rất tự kỳ nói trong lòng.

Thời gian trôi qua một lúc lâu, Mộ Dung Kiều Kiều đều không có phát hiện thêm bất kỳ dị thường nào, cái vật mềm nhũn trong tay nàng thật giống cũng quá dịu ngoan một cách khác thường, cũng không có đối với mình hạ ‘độc thủ’ như bản thân nàng tưởng tượng.

Chỉ nghe quanh thân một trận rì rào âm thanh, hơn nữa thanh âm kia là càng ngày càng xa, Mộ Dung Kiều Kiều để trần bàn chân nhỏ, đạp ở lên đá thanh hoa trên mặt đất, thân thể một mảnh lạnh lẽo.

Lòng bàn tay ôn nhu, nàng biết, nó lại đang liếm nàng.

Nàng mặc kệ, ra sức mở ra hai con mắt mỹ lệ, cặp mắt kia trong đêm tối sang lạng như ngôi sao, vừa sáng lại vừa thần bí.

"Oa ha ha, đều đi rồi, quả nhiên, ta đánh cược thắng, oa mạnh thật a!"

Nàng dĩ nhiên cao hứng nhảy lên, đây là sự tình khó có thể tin cỡ nào, nàng cảm giác mình lại như là đang ở trong một giấc mộng, chính mình dĩ nhiên một thân một mình không có dựa vào bất luận là đồ vật gì liền dễ dàng đẩy lùi nhiều rắn như vậy.

Thực sự là một cảm giác quá thành công.

Kết quả —— vật vừa nãy nàng cho rằng là bùa hộ mệnh, cao giọng cường điệu phải cố gắng đối xử tốt với con rắn màu lam kia, tức Băng Vô Ngân, lúc này đã bị nàng đạp ở dưới chân của mình.

"Ồ? Vừa nãy cái công thần kia đâu? Con rắn kia chạy đi đâu, nói không chừng hửn chẳng phải là vương tử cái gì, nhìn dáng vẻ của hửn, gầy gò nhỏ nhỏ, cũng không giống a!"

Băng Vô Ngân ở dưới chân của nàng, đầu rắn đều phải bị dẫm đến nỗi thay đổi cả hình dạng "Nương tử, người lại giẫm, vi phu liền muốn hủy dung, đến thời điểm, người lại nên sợ sệt."

Lại dám nói hửn là gầy gò nhỏ nhỏ, nàng biết cái gì a! Chính mình uy vũ hùng tráng như thế, chỉ là hiện nay hửn, vẫn chưa thể tràn đầy tự tin đứng ở trước mặt của nàng, biểu diễn sự hùng vĩ của hửn.

"Này rắn, thực sự là, chạy đi nơi đâu rồi?" Dựa vào cái ánh sáng yếu ớt kia, nàng trước sau không tìm được hửn, nguyên nhân rất đơn giản, nàng mắc bệnh quáng gà ngàn năm, buổi tối cơ bản không nhìn thấy được đồ vật.

Vì lẽ đó khắc khắc, nàng rất kỳ quái, tại sao vừa nãy mình lại có thể nhìn thấy quần xà, thật là con mắt bệnh quáng gà chết tiệt dĩ nhiên dễ sử dụng rồi!

Hiện tại lại quay lại tình trạng cũ! Đến cùng đã xảy ra chuyện gì rồi?

Nghĩ đến nữ hoàng chính đang tìm nàng, nàng hiện tại đã trì hoãn một quãng thời gian rất dài, cho nên nàng tùy tiện mặc vào bộ quần áo trên bình phong, sau đó đem tóc buộc thành kiểu đuôi ngựa, vẫn là không có buộc chặt y phục của chính mình, liền vội vàng rời đi khỏi phòng ngủ.

"Ai u, đau chết bản vương, nữ nhân này lực chân thật lớn a!" Băng Vô Ngân cuối cùng cũng coi như có thể từ dưới chân của nàng thoát ly, hửn la hét một cái thân thể, nằm ở trên mặt đất, phát hiện này trên đất không còn mùi vị của nàng, liền đem cái thân hình bé nhỏ của hửn nhắm ngay tấm giường ngọc mềm mại của nàng mà nằm.

"Đêm đã muộn như vậy, nương tử còn đi ra ngoài, nhưng vi phu rất yên tâm a, bất quá xem nương tử cũng coi như uy vũ, quên đi, vẫn là trước tiên ngủ đi!" Hửn nhắm mắt, sau đó cuộn mình thành một đoàn, đọc thần chú, tu luyện linh lực.

Chính mình phải nhanh nhanh lớn lên, như vậy mới có thể càng tốt hơn để thương tiếc nương tử!

Còn chưa đi đến ngọc nữ cung của nữ hoàng, thì bên trong liền truyền ra âm thanh đập mâm, Mộ Dung Kiều Kiều khẽ nhú mày, cái này Nữ Oa ngày hôm nay lại phát điên cái gì đây, chẳng lẽ lại là bởi vì người nam nhân nào không có thỏa mãn nàng, còn nhỏ tuổi, dục vọng quá lớn, làm sao có thể phò trợ vương lăng phí như thế.

Nghĩ đến chính mình vẫn là xử nữ nha, còn là một lão xử nữ lớn tuổi, liền một bụng tức giận, chỉ cần có cái anh chàng đẹp trai để nhìn cũng có thể thỏa mãn nhãn quang của nàng là tốt rồi. Nàng nghĩ như vậy, chân liền bước vào ngọc nữ cung.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thú Thành Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Cùng rấn chung giường.

Ngọc nữ cung lúc này đã loạn thành một đoàn, Mộ Dung Kiều Kiều mới vừa bước qua khung cửa lưu ly viền vàng chói sang thì liền bị một cái bình sứ Thanh Hoa suýt chút nữa thì tơi cái mạng nhỏ của nàng.

"Ai nha, mẹ của ta nha, hù chết ta" Nàng nhìn cái kia quái vật khổng lồ suýt chút nữa nện ở trên ót mình, không khỏi kinh tâm kinh, run rẩy không ngớt.

"Ô ô ô, hừ, ô ô ô ——"

Nữ hoàng ngồi ở trên phượng cầm loan màu vàng, trên người lỏa thể, khóc không thành tiếng, nô tỳ bốn phía toàn bộ quỳ trên mặt đất, cả người run bần bật.

"Bệ hạ? Người đây là lại làm sao? Những thứ đồ này trị biết bao nhiêu là nhân dân tệ a, tất cả đều là tiền a, người thật là." Nhìn trên đất những mảnh sứ đã sớm tan tành, lác đầu thờ dài, đều là vuru vật a, trái tim của nàng a, thật đau!

Nữ hoàng không để ý tới nàng, lấy ánh mắt xem xét hai mắt nàng, sau đó trên khuôn mặt phúng phính nhỏ nhắn lập tức đã biến thành tái nhợt, miệng cong lên, không cao húng đập chân nhỏ như tiểu hải tử.

"Người sao giờ mới đến a!" Nàng tức giận nói.

Nàng cũng chỉ quan tâm tiền của nàng, lúc nào quan tâm tới dục vọng của mình chứ, những nam nhân chết tiết này đem mình làm cho siêu cấp không thỏa mãn, nàng cũng không quan tâm.

"Các người đều đi xuống đi." Thấy nữ hoàng bày ra dáng vẻ hẹp hòi như vậy, liền biết là chuyện gì, chúng nữ tì vừa nghe, lập tức như là đạt được lệnh đặc xá, toàn bộ vội vội vàng vàng lui ra, như trút được gánh nặng.

"Xem, những bọn nô tài chết tiết này cũng không làm cho trẫm bót lo, sẽ chờ xem chuyện cười của trẫm nha, tức chết trẫm."

Mộ Dung Kiều Kiều nghĩ thầm, tại sao cô bé này lại giận đến như vậy, chẳng lẽ là mấy nam nhân này quá mức vô dụng?

"Người lại làm sao?" Ở bên cạnh nữ hoàng, thời điểm không có ai, nàng xưa nay liền không coi chính mình là thành nữ tì, các nàng là bằng hữu, là tri kỷ, là khuê mật. Vì lẽ đó, nàng mới dám tùy tiện như hiện tại, không để ý quân thần lễ nghi, nhảy lên giường nữ hoàng.

"Kiều Kiều, ô ô, hần thật vô dụng, làm cho nhân gia ta không thoải mái!" Mắt phượng nhỏ nhắn của Nữ hoàng nhẹ nhàng vẫy một cái, sau đó thân thể nhào vào trong lồng ngực Mộ Dung Kiều Kiều, không ngừng nức nở.

Không phải chứ? Cũng thật là vì chuyện này, cái này Nữ Oa dục hỏa vẫn đúng là không phải lớn một cách bình thường đâu!

"Hần làm sao? Không phải đã dạy hết rồi sao, làm sao tất cả đều vô dụng? Vẫn là bọn hần thật sự không phải là đàn ông, bằng vào nhiều năm kinh nghiệm lâm sàng của ta, hần là sẽ không có sai lầm, đến cùng là cái phân đoạn nào phạm sai lầm cơ chứ?" Mộ Dung Kiều Kiều cực kỳ giống như một lão giả, thật giống chính mình là một tay lão làng kinh nghiệm đầy mình.

"Không khóc, cái này không được, lần tới ta tìm cho người mấy tên khác là được rồi, đúng rồi, ngày hôm nay ta suýt chút nữa bị hù chết" Nhớ tới tình cảnh của mình trong phòng lúc đó, chính mình liền khó có thể trở lại phòng ngủ.

"Làm sao?" Nữ hoàng vừa nghe, từ trong lòng Kiều Kiều nước mắt lập tức ngưng, nàng xưa nay cho rằng Mộ Dung Kiều Kiều đều là không sợ trời không sợ đất, vẫn còn có thứ làm cho nàng sợ, nàng cảm thấy rất hứng thú.

"Còn nói sao, ta đang ngủ thì tỉnh dậy, sau khi đứng lên, khắp phòng toàn là rấn, ta sợ đến muốn chết, người nói một chút, các người nơi này làm sao nhiều rấn như vậy, ta đêm nay là không muốn trở lại ngủ, người thu nhận giúp đỡ ta được rồi, ta muốn cùng người chen chúc!"

Nói xong, cũng mặc kệ mặt nữ hoàng sợ đến thất kinh, tự mình nằm xuống liền ngủ ở trên giường nữ hoàng.

"Đêm nay ta chết sống đều không trở về phòng." Xoay người ngủ.

Chỉ chốc lát, nữ hoàng động thân thể lạnh lẽo lập tức tiến vào trong lồng ngực Mộ Dung Kiều Kiều "Kiều Kiều, người nói chính là thật sự sao? Ta thật sợ, ô ô."

Vừa khóc, cái Nữ Oa này cũng thật là trời sinh đáng yêu như quý.

Ôm nữ nhân ngủ, ở Nữ Nhi quốc là sự tình cỡ nào nói mơ giữa ban ngày, thế nhưng chỉ có Mộ Dung Kiều Kiều có cái đặc quyền này.

Ngày kế, Băng Vô Ngân cũng sớm đã tỉnh ngủ, ở trên giường của Mộ Dung Kiều Kiều lăn lộn một hồi, khi mở mắt vẫn không thấy nữ nhân kia, làm sao

tâm liền như thế nhứt nhối khó chịu đây.

Mãi cho đến buổi trưa, vẫn không có xuất hiện, lúc này Băng Vô Ngân cũng không kịp đợi, chẳng lẽ nàng dám chơi trò mất tích với mình?

Hắn vô cùng lo lắng, cường chế lửa giận trong lồng ngực của chính mình, hóa thân vô hình, dọc theo hành lang rộng rãi một đường tìm nàng.

Tìm được đến giả sơn sau hậu hoa viên, chỉ nghe thấy âm thanh khiến người ta nghe xong liền cảm xúc dâng trào.

"Kiều chiêu nghi, kỹ thuật khiêu khích người của ngươi lại có thể tốt như vậy? Làm sao liền hầu hạ nữ hoàng không tốt đâu?" Âm thanh nữ nhân e thẹn làm Băng Vô Ngân nghe xong liền cảm thấy buồn nôn.

"Nàng là một tiểu Nữ Oa, làm sao so với người nhà, lại nói, nàng còn nữ hoàng nhà, phương diện này căn bản là không thỏa mãn được ta, ta đối mặt nàng, lại như là đối mặt với một con cá chết."

"Thật sự?"

"Thật sự, ta từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi liền yêu thích ngươi, ngươi thật là đẹp chết ta rồi, Kiều Kiều ta ——"

Băng Vô Ngân phôi đều muốn nổ khí, cả một ngày một đêm, nữ nhân này chính sự không làm, lại ra bên ngoài treu hoa gheo nguyệt, làm hại hắn một mình trông phòng, để kẻ khác cảm sùng cho mình, nàng chết chắc rồi.

Hắn dọc theo một bên giả sơn tránh đi, dĩ nhiên nhìn thấy ——

Người phụ nữ kia ngồi ở trên đùi nam tử mặc áo trắng, lúc này cái nam nhân đáng ghét kia đang dùng cái tay bẩn của hắn, luồn vào bên trong áo Mộ Dung Kiều Kiều, bọn họ còn ở cảm xúc mãnh liệt dâng trào miệng đối miệng hôn môi .

"Chết tiệt, nữ nhân cho ngươi ba phần màu sắc ngươi liền mở phòng nhuộm rồi!"

Hắn tức đến nổ phổi nhảy xuống.

Chỉ nghe Kiều chiêu nghi kêu to một tiếng thống khổ, Mộ Dung Kiều Kiều lập tức từ trên đùi của hắn nhảy lên.

"Làm sao?"

Khi nàng nhìn thấy trên cổ Kiều Thiên Nhiên có một vòng màu lam đậm, dĩ nhiên cười ha ha lên, lúc này Băng Vô càng quyết tâm cắn vào cái cổ Kiều Thiên Nhiên.

"Nha, Kiều chiêu nghi, ngươi cũng không nên động a, rắn này thế nhưng là con rắn độc, ngươi chờ, ta tìm người đi, chờ ha, đừng chạy." Nàng nhanh chân liền bắt đầu chạy, tìm người cứu ngươi, ngươi cái người cặn bã này dám ruồng bỏ nữ hoàng, để rắn cắn chết cho đáng đời.

Nhưng là nàng lại lo lắng, con rắn tối hôm qua chính mình tìm nửa ngày làm sao ngày hôm nay lại xuất hiện ở đây, nó làm sao lại như quỷ mỗi ngày theo chính mình, xuất quỷ nhập thần .

Nghĩ vừa nảy hắn cắn vào cái cổ Kiều Thiên Nhiên, nhưng là nàng từ trong con ngươi đỏ sẫm của hắn lại đọc được mối nguy hiểm, hắn đang tức giận, nàng làm hắn tức giận.

Mình rốt cuộc là làm sao đắc tội hắn a, không phải là chính mình ban ngày làm chuyện cá nhân sao? Điều này cũng không được? !

Một đường chạy về tẩm cung của mình, cũng quên tối hôm qua nào thảm trạng thế nào, nói chung, nàng chăm chú quan sát ra ngoài cửa sổ, chỉ lo con rắn kia đi vào quấy rầy chính mình.

Sắp xếp chuẩn bị tất cả, nàng uể oải ngồi ở bên cạnh bàn, nhấp một ly trà nhài.

"Chà chà, cũng thật là không sai, cái tên Kiều Thiên Nhiên kia làm sao liền xui xẻo như vậy, ha ha ha" nàng bây giờ còn rồi hơi lo lắng cho người khác.

Khi nàng lại muốn đưa tay đi lấy cái chén sứ Thanh Hoa trên bàn thì bên trong nước trà phản chiếu một vệt màu xanh lam ——

"Má ơi! Ngươi làm sao luôn bám dai như đĩa." Nàng lập tức rên một tiếng quỷ xuống trên đất.

"Ta sai rồi ta sai rồi là ta sai rồi, ngươi đến cùng muốn như thế nào mà!" Nàng là thật sự sợ hắn.

Băng Vô Ngân vẫn không có tiêu hỏa, hắn tức giận cuốn lấy hông của nàng, vẫn không nói lời, Mộ Dung Kiều Kiều cảm giác mình sắp bị ghim chết.

"Được rồi sao, hà giận chưa, đừng đùa, đùa nữa ta ngay cả ruột cũng bị ngươi lặc đi ra rồi, ô ô." Xưa nay đều không khóc nhưng lúc này nàng lại giống như tiểu nữ hoàng gào khóc.

Nước mắt lạnh lẽo rơi xuống trên thân thể ngàn ngạt lửa giận của Băng Vô Ngân, như là có từng tia từng tia cảm giác mát mẻ, hắn cuối cùng cũng coi như là khắc chế ý muốn kích động một ngụm nuốt lấy nàng.

Hắn dùng đuôi rắn chính mình nhẹ nhàng quét qua một thoáng con mắt đang rơi lệ của Mộ Dung Kiều Kiều, sau đó chỉ chỉ giường.

Hắn là muốn mình và hắn lên giường?

Mộ Dung Kiều Kiều sợ hãi, cùng nam nhân lên giường nàng không sợ, cùng nữ nhân lên giường nàng cũng không sợ, nhưng là cùng rắn lên giường, nàng không thể không sợ

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thú Thành Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đùa bốn mỹ nhân kế

Trong phòng bầu không khí rất là quý dị, thỉnh thoảng bên cửa sổ lại phơ phất gió lạnh thổi vào bên trong nhà, Mộ Dung Kiều Kiều nhìn Băng Vô Ngân vịn vịn vẹo vẹo bò lên trên giường, tóc gáy đều dựng lên.

Không được, nó nói lên giường liền lên giường a? Có còn lẽ trời hay không rồi!

Chính mình nhưng là thiếu nữ xinh đẹp thế kỷ 21, không thể bị hắn ăn bớt, không chừng cùng hắn ngủ xong, cái bụng mình lại lớn hơn, sinh ra một tổ trứng rắn, nàng có còn nên sống không a.(sweat: Ấc chị này suy nghĩ cũng quái, nhưng sự thực chứng minh tương lai chị sẽ như vậy! :D2)

Nghĩ như vậy, nàng liền bước chân rút lui, không có ý tứ cất bước về phía trước.

Thấy Băng Vô Ngân vẫn không có chú ý tới mình, nàng đột nhiên xoay người, nhanh chân liền chạy ra bên ngoài "Xà tổ tông, gian nhà này, ta tặng cho người, chúc ngài nghỉ ngơi thật tốt!"

Băng Vô Ngân tức giận đến nhe răng, nữ nhân này lại chạy, chẳng lẽ mình là rắn độc mãnh thú. Sự thực chứng minh, hắn hiện tại đúng là một con rắn độc!

Mộ Dung Kiều Kiều nghĩ, chính mình chạy đến nơi nào cũng sẽ bị hắn bắt được, rắn còn sợ gì? Nàng vắt hết óc suy nghĩ, lưu huỳnh, rượu lưu huỳnh. . . .

Thật giống đối với hắn đều vô dụng, đúng rồi, vậy thì đi tìm chỉ ung, hắn không thành thật, lại quán quít lấy mình, liền cứ gọi ung giết chết hắn.

Nàng không chút nghĩ ngợi hướng về phòng thuần thú đi tới, dọc theo đường đi, tâm tình thật kích động a, nghĩ chính mình rốt cục có thể trốn khỏi ma chướng của con rắn kia, dĩ nhiên ngâm nga cười.

Phòng thuần thú của Nữ Nhi quốc là địa bàn của Đại tướng quân Lưu tôn, hắn là nam quan duy nhất ở Nữ Nhi quốc, hơn nữa còn là chức quan quan trọng, ở cái quốc gia nam ti nữ tôn này, không tìm ra người nam nhân thứ hai như hắn, hắn cũng là nam nhân duy nhất không bị nữ nhân kỳ thị.

Hắn chính là thân thúc thúc của nữ hoàng, Đáp Đáp Lưu Tôn.

Mộ Dung Kiều Kiều từ trước tới nay chưa từng gặp qua Đáp Đáp Lưu Tôn, chỉ nghe nói hắn phong lưu phóng khoáng, võ nghệ phi phàm, chiến công trác việt, là một đại nhân vật ghê gớm.

Nàng cũng có ý nghĩ nhất định sẽ có một ngày phải đến nhìn hắn một hồi, đến nay không phải là một thời cơ rất tốt, nàng nghĩ mình có thể nhìn thấy mỹ nam tử trong truyền thuyết, nàng còn muốn cảm tạ con rắn kia, là nó cho mình một cái cơ rất tốt, có thể đi thân cận Đáp Đáp Lưu Tôn.

Thuần thú phòng ở hoàng cung là ở bắc uyển, nơi này bốn phía đều bao phủ bởi màu xanh lục, dây leo quấn quanh các bức tường, một hồ nước màu xanh lục, dưới chân thanh hoa thạch cũng bị che kín một màu rêu xanh, xem ra cực kỳ âm u khủng bố!

Mộ Dung Kiều Kiều không dám về phía trước, bởi vì nàng nhìn thấy này màu xanh lục thì sẽ nhớ tới cái con rắn nói lục không lục, nói lam không lam, nàng dùng sức lắc đầu, "Nương, chẳng lẽ trứng rắn độc rắn của hắn rồi, hắn, xem ra thật là một yêu nghiệt, nhất định diệt trừ mới tốt."

Nghĩ như vậy, cũng không có cảm thấy bốn phía quá khủng bố như lúc đầu, một đường hướng về trong cửa đá đi đến.

Nơi như thế này, không phải cửa sắt, mà là cửa đá, nàng ở ngoài cửa tìm nửa ngày, gõ nửa ngày, chung quy là không có biện pháp mở được.

"Không vào được. Vẫn đúng là sẽ chơi công nghệ cao." Nàng không thể không bội phục cái này gọi Đáp Đáp Lưu Tôn, chẳng lẽ trong này còn kim ngân tài bảo nha, còn làm cái cửa đá, hắn coi chính mình là Alibaba a.

Nàng nghĩ Alibaba, bên mép niệm một câu "Vùng ơi mở ra!"

Trong đầu liền suy nghĩ, cái gì vùng ơi mở cửa, nó mà mở nằng liền không họ Mộ Dung, nhưng là chuyện kỳ dị phát sinh

Ngay khi nằng hô xong vùng ơi mở cửa sau đó, cánh cửa đá kia dĩ nhiên —— mở ra!

Điều này làm cho nằng mừng rỡ như điên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn biểu hiện sự hưng phấn, ánh mắt mỹ lệ xuyên thấu qua cánh cửa kia, trực tiếp quét vào bên trong, hướng phía dưới cầu thang kéo dài, từng tầng từng tầng không nhìn thấy phần cuối.

"Này? Cũng không tránh khỏi quá khủng bố đi!" Nằng khẽ nhú mày, không dám về phía trước.

Không phải không nghĩ tới phải đi về tìm vài người, hoặc là gọi nữ hoàng phái người thông báo Đáp Đáp Lưu Tôn, nhưng là nằng lại bị loại mạo hiểm này hấp dẫn tiến vào, nằng chậm rãi bước lên tầng thứ nhất cầu thang, liền nghe phía sau ——

Ầm ầm ầm!

Cánh cửa đá kia vừa đóng lại, nằng chăm chú vỗ vách đá, sau đó sẽ lần kêu vùng ơi mở cửa, nhưng là, cánh cửa kia nhưng không nhúc nhích chút nào .

"Được chứ, ám hiệu còn không đúng rồi", quên đi, mặc kệ là long đàm hay là hang hổ, bốn cô nương ngày hôm nay nhất định là xông vào.

Nằng theo cầu thang một đường hướng phía dưới, càng chạy càng tối, nằng sợ sệt cực kỳ, trong lòng đánh như trống bỏi, khi thì còn có thể nghe thấy âm thanh dã thú hí, nằng tuy rằng sợ sệt, nhưng là nằng biết, chính mình cách chỗ cần đến không xa.

Đúng như dự đoán, đường phía sau là càng chạy càng rộng, hơn nữa phía trước nằng lúc ẩn lúc hiện có thể nhìn thấy lấm tã lấm tã tia sáng, nằng run sợ một hồi, bước nhanh hơn, nhanh chạy xuống.

"Vèo vèo vèo ——" vài tiếng ——

"Cẩn thận!" Nằng chỉ nghe bên tai cấp tốc lóe qua thanh âm của một nam nhân, thanh âm kia nghe qua là của nam nhân rất êm tai, nằng hơi thất thần, kết quả chính mình liền rơi vào đến một cái vòng ngực rộng rãi.

"Hà?"

Trong lúc bay lộn, nằng chặt ôm cổ của người nọ, quanh thân còn có tiếng vang vèo vèo, nhìn tình hình này chắc là nằng chạm tới cơ quan.

Chờ đợi đến khi không còn âm thanh nào, người kia sau đó cũng đứng lại, nằng mới từ trong ngực của hắn dò ra đầu nhỏ, nhìn thấy trên vách đá dày đặc mũi tên, nằng sợ đến nói không ra lời.

Đáp Đáp Lưu Tôn, không nghĩ tới sẽ có người hiểu được tiếng lóng, hơn nữa còn sẽ đi vào nơi này đến tầng thấp nhất, phải biết, nơi này cơ quan tầng tầng, không có hần dẫn dắt, rất khó có người sống sót đi ra.

Ở thời điểm hần nhìn thấy bóng người màu hồng nhạt nhảy ra, hần vốn là không muốn quản sống chết của nằng, ai kêu nằng tự ý điếc không sợ súng dám đến nơi này, nhưng là ở cái lúc mưa tiền muốn bắn thùng nằng, hần nhìn thấy một nửa kiêu nhan nằng lộ ra.

Cái kia.

Nằng là ——

Là các nằng lớn lên giống nhau đến mức vượt quá sức tưởng tượng của hần, hay là nằng chính là nữ nhân kia, mặc kệ có phải là nằng hay không, hần đều phải cứu, bởi vì các nằng quá giống nhau, hần không thể chịu đựng dung nhan như vậy chết ở trước mặt chính mình.

Hần chăm chú ôm nằng, cảm giác được thân thể nằng run rẩy, nhìn bộ dáng sợ sệt của tiểu nữ nhân này, còn dám tự ý một mình chạy tới nơi này, có phải là ăn gan hùm.

Bị hần ôm, trước sau hần vẫn không chịu buông tay, Mộ Dung Kiêu Kiêu đứng là có chút sốt ruột, nằng nhẹ nhàng kêu một tiếng "Đa tạ, soái ca! Ta có thể xuống sao?"

Đáp Đáp Lưu Tôn lúc này mới hồi thần, hần đặt nằng bình an đặt ở trên đất, Mộ Dung Kiêu Kiêu cúi đầu nhìn mũi chân mình, không nói.

"Người là ai" Hần cau lại hai hàng lông mày trong lúc đó dường như ẩn giấu rất bao sâu trầm tâm sự, nhưng theo mi tâm một đạo khóa lại sâu trong đáy mắt. Hần từ lúc này liền muốn hỏi nằng, nằng đến cùng là ai?

"Ta? Ta là Mộ Dung Kiêu Kiêu!" Nằng như chặt đinh chém sắt nói.

"Cái gì? Kiêu Kiêu, đúng là." Đáp Đáp Lưu Tôn kích động đưa tay ôm nằng lên, thật giống là tìm thấy báu vật nhiều năm thất lạc.

"Uy, khắc khắc, người thả ta hạ xuống!"

Người đàn ông này là điên rồi mà! Tuy rằng nằng thừa nhận tên của chính mình là rất êm tai, điểm ấy không sai, thế nhưng hần bộ dáng này cũng quá mức kích động đi, chẳng lẽ hần là muốn sản loạn ăn bột?

Lần thứ hai chân đứng ở mặt đất, nàng nhìn kỹ hán, làn da của hán rất trắng, rất mềm mại, một đôi sáng sủa trong suốt, có con mắt màu xanh lam nhân nhật, bắn ra ánh sáng nhu hòa ấm áp, sống mũi thẳng, mang theo độ cong đẹp đẽ, tóc màu nâu vừa mềm vừa dày, lập loè rạng rỡ ánh sáng lộng lẫy.

Một nam nhân thật là đẹp! Mộ Dung Kiều Kiều có chút xuân tâm nhộn nhạo.

Hán không chỉ có khuôn mặt làm người say mê, mà là cả người hán toả ra khí chất thần bí dương cương. Thân hình cao lớn, hai chân rắn chắc, cánh tay thon dài, cơ ngực cường tráng nhô lên, giọng trầm thấp.

"Khắc khắc, anh chàng đẹp trai, ngươi là ai?"

Đáp Đáp Lưu Tôn giương ra gương mặt đẹp trai tà ác mỉm cười mê hoặc.

"Này này này, ngươi chẳng lẽ chỉ biết nhìn ta cười khúc khích, chẳng lẽ trên mặt của ta có đồ vật? Vẫn là, ngươi."

"Ta là Đáp Đáp Lưu Tôn, ngươi trước đây đều thích gọi ta Mất Đào ca ca, Kiều Kiều!" Lúc này mắt đầy nhu tình, như là muốn đem Mộ Dung Kiều Kiều đều hãm sâu, trong đôi mắt thật nhiều tình cảm.

"Thật ngất nha, thật nhiều sao."

Hán lại như là kẹo đường, để Kiều Kiều yêu thích không thôi.

Chờ chút, hán nói trước đây, như vậy trước đây mình và hán liền nhận thức sao?

Mộ Dung Kiều Kiều lại khôi phục thần trí "Ta cùng ngươi. Trước đây liền nhận thức?"

Đáp Đáp Lưu Tôn mỉm cười, không lộ ra vẻ gì nói "Có thể hiểu như vậy đi, bắt quá ngươi không nhớ rõ coi như, sau này ta sẽ cố gắng bảo vệ ngươi, cố gắng thương ngươi, biết chưa!"

Giọng nói hán mang vẻ khẳng định, giọng điệu không thể nghi ngờ.

Cái gì cái gì? Nghe nói ma tướng quân Đáp Đáp Lưu Tôn xưa nay lãnh khốc vô tình, giết người không chớp mắt không vì là nữ nhân lay động, ngày hôm nay, Mộ Dung Kiều Kiều lẽ nào gặp phải quỷ ?

"Ngươi, thấy sang bắt quàng làm họ, ngươi đến cùng là ai? Không muốn lừa ta, ta không phải là con nít ba tuổi, ta là." Nàng vội vàng đem miệng che, suýt chút nữa bật thốt lên, chính mình không phải ba tuổi, chính mình sắp ba mươi tuổi.

May là nàng che miệng lại, phải biết, Nữ Nhi quốc nữ nhân ba mươi tuổi đủ để bị kêu là bác gái , nàng cũng không muốn còn chưa xuất giá liền hồng danh tiếng.

"Ha ha ha, ha ha ha" người đàn ông nào đó người sang sảng cười to.

Đời này, chính mình vẫn là so với người kia gặp phải nàng trước, đây là không phải trời cao cho mình cơ hội sao, hán mặc kệ, nàng là của hán, đời này, hán sẽ cố gắng quý trọng, tuyệt đối sẽ không lùi.

Thấy hán không để ý tới chính mình, chỉ lo ngây người, Mộ Dung Kiều Kiều quát to một tiếng, "Không được, suýt chút nữa quên chính sự!"

Được rồi, gọi Mất Đào ca ca liền gọi ca ca, ngược lại có cái anh chàng đẹp trai bảo vệ, có cái anh chàng đẹp trai thương yêu, cũng là chuyện không tồi, hơn nữa chính mình cũng thật là có như vậy điểm yêu thích hán, vì lẽ đó, khả khả.

Quan trọng nhất chính là hán có thể giúp chính mình giải thoát nguy cơ hiện tại, chính mình muốn chỉ ung, ung bất rấn, nếu không tháng ngày sau này mình là không có cách nào sống.

"Nói, yêu cầu của ngươi ta đều sẽ làm được cho ngươi, Kiều Kiều!"

Được chứ, kêu tên của mình gọi nùng tình mật ý như thế, làm cho Mộ Dung Kiều Kiều trong khoảng thời gian ngắn rất khó tiêu hóa.

"Ha ha, Mất Đào ca ca, cái kia cái gì, đem một con ung tốt nhất của ngươi ở nơi này cho ta được chứ, ta trả thù lao." Nàng cười xấu xa đánh giá Đáp Đáp Lưu Tôn, đáy mắt bên trong quỷ dị có thể thấy được.

"Ngươi muốn. Làm gì!" Hán thú vị đáp lại .

Bởi vì vừa giọng điệu của nàng, thật giống là bán thức ăn ở chợ cò kè mặc cả, đem đến một con chứ, về nhà nấu canh gà uống thôi!

Trước đây nàng cũng nói như vậy, nhưng là hiện tại là chỉ ung, vẫn là ung tốt nhất.

"Ngươi sẽ không phải là muốn một con để nuôi đi!"

Bị hấn nói như vậy, Mộ Dung Kiều Kiều thối phù một tiếng bật cười, nàng không biết, nàng cười là cỡ nào mỹ lệ, tìm đến khắp nơi, đều chỉ vì truy tìm một nụ cười như vậy.

"Trí tưởng tượng của ngươi làm sao so với ta còn phong phú hơn nha, không phải rồi, ta là muốn chỉ là ung có thể bắt rắn."

Nàng chưa kịp nói xong, trên mặt Đáp Đáp Lưu Tôn liền thoáng qua một màu sắc khó thấy, con mắt u ám thâm thúy băng lãnh, có vẻ cuồng dã không câu nệ, tà mị gọi cảm.

Trong mơ hồ lộ ra một chút địch ý!

"Uh, làm sao, có cái gì không đúng sao?"

"Hắn đến thật rồi phải không?"

Tại sao, đến cùng là tại sao, tại sao chính mình đều là không bằng vận may của hắn, tại sao hắn lại giành cơ hội một bước gấp phải nàng trước đâu?

Hắn không phục, thật sự không phục.

"Cái gì hắn đến rồi, không phải là người rồi, là rắn, ta rất sợ rắn a, ung của ngươi có thể hay không đem hắn đi, ta sợ rắn nhất rồi!"

Mộ Dung Kiều Kiều oan ức cúi đầu, nàng là thật sự rất sợ a, không phải làm bộ .

Nhìn thấy nàng như vậy, Đáp Đáp Lưu Tôn mới lộ ra nụ cười mỉm, nàng sợ hắn, vậy thì tiếp tục sợ đi.

"Thật, ta chỗ này có ung bắt rắn, ta sẽ cùng đi với ngươi."

"Thật á, quá tốt rồi, cảm tạ ngươi!" Nàng quá mức cao hứng, nhảy lên, ôm chặt cổ của hắn, nhắm ngay trán của hắn khẽ hôn một cái, đây là khen thưởng hắn.

Hắn cười thầm—— đây chính là không cần bỏ ra một phân tiền, pháp bảo này liền có thể gọi nam nhân làm việc , tục xưng: mỹ nhân kế!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thụ Thành Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ta muốn nam nhân

Bằng Vô Ngân ngồi xếp bằng ở bên trên giường lót tơ sợi vàng của Mộ Dung Kiều Kiều, hấn mặc dù nói là linh lực không đủ, thế nhưng vẫn là có thể cảm giác được mơ hồ nguy hiểm hướng về phía mình.

Nếu như nói hấn hiện tại, đi vẫn kịp.

Nhưng là, hấn sợ người đến đối phó không phải hấn mà là cái tiểu nữ nhân mình luôn nhớ thương, bởi vì cái loại khí tức kia không phải thuộc về con người, mà nó thuộc loại giống như hấn!

Lấy linh lực hấn hiện tại còn chưa đủ phán đoán ra được người đến là ai, hấn không thể đi, nếu không việc nguy hiểm sẽ chậm rãi áp sát hấn——

"Mắt Đào ca ca, con ung này của ngươi tại sao có con mắt là màu đỏ đâu?"

Đáp Đáp Lưu Tôn một mặt sùng nịnh nhìn Mộ Dung Kiều Kiều, hiển nhiên hứng thú của nàng đang rơi vào con ngao ung đang đậu trên bả vai hấn, nàng cảm thấy hai con mắt nó lấp lánh rất có thần nhìn rất đẹp không muốn dời mắt.

"Là vì nó chán ghét màu đỏ, đặc biệt là rắn có con mắt là màu đỏ thì càng thêm không thể." Hấn như là giận hờn tự tuyên cáo, làm cho Mộ Dung Kiều Kiều nhất thời không biết nên nói cái gì .

Con rắn có đôi mắt màu đỏ, cái kia con rắn nhỏ trong phòng nàng làm sao liền như thế phù hợp khẩu vị con ung này, nàng đúng là có chút thay hấn lo lắng.

"Cái kia—— ngươi cảm thấy bọn họ ai lợi hại hơn?" Cẩn thận thăm dò, thế nào nàng lại cảm giác chính mình liền như thế bị coi thường đâu!

Rõ ràng là chính mình tìm người ta đến giúp đỡ, hiện tại ngược lại hi vọng con rắn kia đừng quá chịu tội.

"Đương nhiên là chúng ta thắng."

Mộ Dung Kiều Kiều không nói ra ý nghĩ trong lòng nàng, được rồi, nên đến tẩm cung của nàng thôi, việc nên làm cũng phải làm.

Nàng kỳ thực cũng không phải là muốn hại tính mạng con rắn kia, bởi vì hân cũng không có thương tổn tới mình.

Chỉ cần đem hân lấy đi là tốt rồi, nàng nghĩ.

Hai người bọn họ song song đi ở bên trong hậu cung, nhất thời đưa tới xôn xao, tất cả người trong cung hoàn toàn than thở.

Hồng nhân bên cạnh nữ hoàng Mộ Dung đại nhân cùng thúc thúc Đại tướng quân của nữ hoàng đi cùng nhau, hình ảnh này cũng thật là tiện sát người bên ngoài.

Đặc biệt, bên trong tần phi môn ở hậu cung, những người nam sùng kia có thể dựa vào Mộ Dung Kiều Kiều để sinh tồn trong cung, bây giờ tâm càng là nát không biết bao nhiêu mảnh.

"Thì ở phía trước, trụ sở của ta!" Nàng đột nhiên có loại cảm giác rất hồi hộp trong lòng, luôn cảm thấy không biết mình làm như vậy là đúng hay là sai.

Tâm hoảng.

Là để bọn họ tiến vào hay vẫn là không cho bọn họ tiến vào nha, xoắn xuyết muốn chết.

"Cái kia. Bằng không." Nàng dĩ nhiên có chút lùi bước, bước chân chưa từng tiến lên.

Đáp Đáp Lưu Tôn nơi nào chịu bỏ qua, hân chỉ cần vừa nghĩ tới phòng của nàng có rắn, chính mình liền sung huyết não, hân nhất định phải nhìn con rắn này có phải là hân hay không, đến cùng có phải là tình địch của mình hay không!

Hân mặc kệ Mộ Dung Kiều Kiều lúc này đáng về đây xoắn xuyết, đá một cái bay cánh cửa, Băng Vô Ngân ở bên trong ý thức được khí tức của Đáp Đáp Lưu Tôn, đây rõ ràng liền không phải là loài người, hân vì sao lại cùng nữ nhân của mình quấn nhau.

Băng Vô Ngân uốn éo thân thể vẫn không có từ trên giường đi xuống, liền bị con ngao ung đang bay vào trong phòng phát hiện.

Ung thấy xà, vốn là cực kỳ cảm thấy hứng thú, đặc biệt Băng Vô Ngân là rắn có mắt màu đỏ, càng thêm kích thích con kia ung kia.

Mộ Dung Kiều Kiều không dám lên trước, nàng đưa tay che con mắt của chính mình, thật kỳ quái, thời điểm xà đến chính mình cũng không có quá khủng hoảng như thế, nàng đây là làm sao?

Tâm làm sao như là giếng nước bên trong dừng như thế, lúc này loạn tung tung phèo.

"Bất được sao? Mắt Đào ca ca!" Nàng có chút sợ sệt thấy con rắn kia.

Đáp đáp lưu tôn nhìn cùng ung tranh đấu với con rắn nhỏ màu xanh lam, nhất thời cảnh giác hoàn toàn không có, con rắn này không phải hân, hân là vạn xà vương, làm sao sẽ nhỏ như vậy, hơn nữa hân cảm quan cùng linh lực căn bản là kiểm tra không ra nửa điểm linh lực của con rắn nhỏ, nó có lẽ chỉ là một con rắn nhỏ không đáng kể mà thôi.

Vốn là nghĩ đến cảnh chiến đấu sinh tử, nhưng là đối tượng không đúng, vậy bỏ qua đi.

Hân bắt chuyện với ngao ung, ra hiệu để nó đem con rắn nhỏ này ném mất là tốt rồi, nhưng là ngao ung thế nhưng thật giống như đối với con rắn này cảm thấy rất hứng thú, mặc cho hân liên tục triệu hoán, con ngao ung vẫn không thả con rắn nhỏ ra.

Thấy không ai trả lời mình Mộ Dung Kiều Kiều không thể làm gì khác hơn là đem tay nhỏ từ trên dung nhan tuyệt mỹ thả xuống, nhìn về phía một ung cùng một con rắn ở trong phòng mình—— đánh nhau, ầu ầu!

"A. Cái kia." Nàng nhìn lúc này cái kia con rắn nhỏ đã ở hạ phong, hơn nữa con kia ngao ung tựa hồ không có ý bỏ qua cho hân, kết quả nghe thấy tiếng kêu của Mộ Dung Kiều Kiều, Băng Vô Ngân thất thần một cái, lại bị ngao ung tổn thương ngay thân.

"A —— máu, hân chảy máu, Mắt Đào ca ca, mau gọi ung dừng tay, không đúng, gọi nó im miệng, đừng đánh nữa!" Mộ Dung Kiều Kiều nhìn Băng Vô Ngân không nhúc nhích nằm ở nơi đó, hơn nữa bị ung mổ trên thân rắn là một mảng đỏ huyết nhục mơ hồ——

Xem trên mặt Mộ Dung Kiều Kiều đều nhăn nhúm thành một đoàn.

"Kiều Kiều đừng sợ, bất quá chính là một cái con rắn nhỏ, ngao ung của ta đem nó quăng đi là được rồi!" Không phải xà vương, Đáp đáp lưu tôn đối với con rắn nhỏ này cũng không có hứng thú, hân vung tay lên, ngao ung liền mở ra móng vuốt, đem Băng Vô Ngân trên đất nắm lấy ——

"Cái kia, nó có thể hay không chết a!" Nhìn chúng đã bay xa, Kiều Kiều dĩ nhiên có chút lo lắng cái con rắn nhỏ kia.

Tuy rằng nó đều là nó rảnh rồi không có việc gì liền đến hù dọa nàng, nhưng là đều là một cái mạng, nàng cũng không muốn tàn sát vô tội.

"Không có chuyện gì, ngao ung sẽ không làm khó nó, người xem, ngao ung không phải trở về sao!" Đáp đáp lưu tôn nhìn ngao ung qua lại, chỉ vào nó rồi nói với Mộ Dung Kiều Kiều.

Nhìn thấy ngạo ung trở về, Mộ Dung Kiều Kiều tâm cuối cùng cũng coi như là dễ chịu một chút, biết cái con rắn nhỏ kia không có bị con đại hung ung này ăn đi, cũng còn tốt, cuối cùng cũng coi như không phải là bởi vì chính mình mà mất mạng là tốt rồi.

"Cảm tạ ngươi, Mất Đào ca ca, nếu không là ngươi, ta đều không biết làm sao bây giờ rồi!"

Nàng trầm thấp ngẩng đầu, khuôn mặt lấp lánh như nắng mai xuyên qua những giọt sương sớm chọc say người lòng, mơ hồ có thể nhìn thấy cánh tay trắng như tuyết của nàng khi nhắc lên một tia khinh lam chợt lóe lên trong mắt hân.

Đáp Đáp Lưu Tôn xem đến nhập thần, nàng nơi nào giống như nữ tử nhân gian, quả thực chính là tiên nhân.

Thanh thủy như phù dung, tự nhiên không phô bày.

Yêu điệu thực nữ, quân tử thật cầu.

Trời sinh quyến rũ khó bắt chước, chọc quân vương say lòng.

Ngoài đầu nhìn lại một nụ cười sinh ra trăm vẻ đẹp, lục cung phần đại vô nhan sắc. (tạm dịch bừa, có hai câu ko hiểu lắm nên AN ko đưa vào)

Sau đó hai, ba ngày, Mộ Dung Kiều Kiều đều không có nhìn thấy lại cái con rắn nhỏ luôn quấn quýt lấy nàng kia, trái lại trong lòng cảm thấy trống trơ, thật giống như là đã làm mất đi cái gì.

Buổi tối lúc ngủ, nàng nằm ườn cái bụng trên giường, tổng hội nhớ tới thời điểm ngày ấy con rắn nhỏ bị thương, nàng rõ ràng nhìn thấy bên trong con mắt màu đỏ lóe lên một tia óng ánh không biết tên.

Con mắt không một chút nào lạnh lẽo, thật giống là ôn nhu như nước, thời điểm nhìn nàng, mặc kệ là chính mình đang ở tình huống nào, trông mắt của hân đều không giống như là sẽ thương tổn nàng.

Nàng trần trọc trở mình, không thể nào ngủ.

Trong đầu một khi nhắm mắt lại, sẽ xuất hiện bóng dáng nho nhỏ kia, nằm cuộn mình ở trong một góc nhỏ, hoàn toàn đen sì, băng lãnh lạnh lẽo, không có ai để ý, không được chăm sóc tốt.

Vết thương của hân sẽ nhiễm trùng sao? Hân có thể hay không đã chết rồi? Có thể hay không. Có thể hay không.

Nói chung, nàng xác định mình nhất định là trúng độc rắn rồi, bằng không làm sao sẽ hoài niệm con rắn nhỏ như vậy?

Liên tiếp mấy ngày, tâm tình của nàng đều siêu cấp không được, thời điểm bước đi, đều sẽ không tự chủ hướng về phía sau và xung quanh nhìn, hi vọng có thể lần thứ hai nhìn thấy cái bóng dáng nho nhỏ kia, nhưng là mỗi lần đều làm mình thất vọng.

Ngày hôm đó, buồn bực ngán ngẩm Mộ Dung Kiều Kiều một mình ngồi ở bên nhà thủy tạ bên hồ sen nghịch nước, này ở bên trong hồ này có trồng loại sen màu trắng mình thích nhất dịch Tuyết Liên, đây chính là giống sen rất hiếm, vì chính mình còn cố ý hướng đi nữ hoàng đòi hỏi cá chép đỏ vảy rồng đem tới nơi này nuôi thả.

Màu trắng cùng màu đỏ giao nhau, có một phen đặc biệt khác vẻ đẹp với tất cả mọi người, này không phải ai đều có thể có thấy được.

Suối tóc đen tuyền ở trượt qua cái gáy trắng như tuyết, búi thành một búi lỏng lẻo được cố định bởi một cái trâm ngọc, lại thêm một cái châu thoa rũ xuống rung rinh theo từng cử động của nàng, mày không vẽ mà thon.

Châu liên ứng đỏ men theo cái cổ tay trắng ngần, trắng như tuyết, hồng như lửa, đôi lập khiếp người nhưng tươi đẹp không thôi, la quần màu hồng, sợi tơ thúy sắc bên hông rũ xuống, tư thái là lướt yêu kiều, làm sy long người, phong tình vạn chủng tận xương.

"Hân ——" nặng nề thờ dài một hơi.

Cá trong tay thực theo tay gẩy đến bên trong ao, Thượng Quan Tĩnh đứng ở một bên có chút hiếu kỳ nhìn nàng.

"Mộ Dung tỷ tỷ, ngươi đây là làm sao?"

"Ta? Hân ——"

Lại là nặng nề một tiếng.

Tiểu nha đầu tựa hồ sốt ruột, Mộ Dung tỷ tỷ không phải bị bệnh đi, này nếu như bị bệnh không thể được, chính mình chăm sóc không chu toàn, nữ hoàng nhất định sẽ không dễ dàng tha cho mình.

"Mộ Dung tỷ tỷ." Mộ Dung Tĩnh có chút nóng nảy hỏi, viền mắt bên trong đã doanh đầy nước mắt, suýt chút nữa liền muốn lăn xuống.

"Không có chuyện gì, ta thật sự không có chuyện gì, hân, ta chỉ là có chút việc cần suy nghĩ mà thôi, hân." Mộ Dung Kiều Kiều cũng không ý thức

được bản thân mình đã thờ dài không biết bao nhiêu lần, như là muốn hít vào khí carbonic để diệt hóa khí trong người.

"Tỷ tỷ có tâm sự gì, có thể cùng ta nói một chút sao?"

"Ta? Ta nghĩ đến nam nhân có được hay không!"

"A ——" Mộ Dung Tĩnh miệng trương to bằng trứng gà, nàng không nghĩ tới, Mộ Dung đại nhân luôn luôn không vì là nam tử mà lay động dĩ nhiên sẽ vì nam nhân lại ngồi tại nơi này phát sầu.

"Cái kia Tĩnh, ngươi liền đi tìm người cho người, nhất định tìm người tốt nhất!" Nói xong, tĩnh liền muốn rời đi.

"Đợi lát nữa, ngươi không tìm được, ta lại không phải nhớ cái loại nam nhân suốt ngày ở trong nhà kia, ta là —— muốn tìm dã nam nhân, nói thí dụ như. . . ." Cái nam xà chết tiết kia làm sao mà vẫn chưa xuất hiện đâu! Mộ Dung Kiều Kiều lòng ngứa ngáy, hấn sẽ không phải thật sự dễ dàng như vậy liền chết đi.

Quái tại sao nàng lại coi con rắn nhỏ đó thành một nam tử chứ.

Thời điểm Mộ Dung Kiều Kiều nói xong câu đó ở trong ao nước có bong bóng lớn sôi trào, một đôi con mắt màu đỏ ở đáy nước hiện ra

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thú Thành Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Say rượu bị XX ?

Thời gian này mỗi ngày trôi qua tẻ nhạt làm cho đầu nàng đều muốn rỉ sét, Mộ Dung Kiều Kiều cảm giác cổ đại này kỳ thực cũng không chơi vui như trong tưởng tượng.

"Mộ Dung đại nhân, bệ hạ tìm ngài!" Người này tên là Vô Kết, là người hầu bên người của nữ hoàng là tân nam sủng đang rất được sủng ái gần đây.

Bất quá hấn không có nhập hậu cung, nhưng trái lại hoạt động không bị ràng buộc.

Hấn đang đứng ở trước mặt Mộ Dung Kiều Kiều, nàng đưa mắt chăm chú quan sát hấn, tìm hiểu người này đến cùng là có sức quyến rũ cái gì mà có thể hấp dẫn nữ hoàng đến như vậy, phải biết, nữ oa kia nhưng là hàng thứ đẳng bình thường đều không uy nang no bụng được.

Hấn ít nhất cũng cao chừng một mét tám trở lên, một bộ hắc y bó sát đem vóc người hoàn mỹ triển lộ không bỏ sót.

Sắc tóc đẹp đề đến mức khiến người ta liú cả lưỡi, một đôi mắt trong suốt sáng sủa thoáng lộ một chút tính tình nghịch như trẻ con, sống mũi thẳng tắp, da dẻ bóng loáng, đôi môi mỏng màu phấn hồng hơi nhếch trông rất đáng yêu, ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ.

"Nha, cái này quả nhiên là cực phẩm, thực là không tòi, không trách."

Liền Mộ Dung Kiều Kiều cười tà ác, trong lòng nghĩ, mỹ nam tử như vậy, ta cũng muốn nhào tới a!

Nhìn cái người này da dẻ lớn lên căng mịn như có thể bấm ra nước, chà chà cũng thật là khá tốt.

"Ta liền đi, đứng rồi, ngươi tên là gì?" Mắt phượng dâm loạn không ngớt.

"Nô tài gọi Vô Kết, Mộ Dung đại nhân!" Hấn nhẹ nhàng trả lời, hướng Mộ Dung Kiều Kiều tao nhã nở nụ cười.

Mộ Dung Kiều Kiều lập tức bị hấn mê hoặc, trong tích tắc sống mắt lưu chuyển, ngón tay hấn thon dài trắng nõn phiến phiến ở trên trên mặt Mộ Dung Kiều Kiều.

Gió thổi qua làm làn tóc hấn khẽ tung bay, vài sợi sợi tóc tán loạn ở trên cái trán no đủ tron bóng, hấn nguyên lai thanh nhã cười lên lập tức biến quyền rũ.

Mặt như hoa đào, người như quan ngọc.

"Ngươi —— cách ta xa một chút! Khắc khắc." Mộ Dung Kiều Kiều hiển nhiên đã không chống đỡ được .

Tức giận mắng một tiếng, chết tiết, nhà ai dưỡng ra đứa nhỏ, làm sao lại mê người như vậy.

Vô Kết thấy nàng nổi giận, lập tức xoay người, để cho nàng một cái bóng lưng, nhưng là một âm thanh từ tính quyến rũ lại vang lên "Mộ Dung đại nhân, nữ hoàng còn chờ ngài đến."

Tà một câu nữ hoàng, hữu một câu nữ hoàng, khiến cho Mộ Dung Kiều Kiều muốn đem người đàn ông này bóp chết, không phải là vừa nãy hấn đùa giỡn chính mình đi. Ném cho hấn một ánh mắt khinh bỉ, nam nhân chết tiệt, sớm muộn gì ta cũng sẽ đem ngươi giết chết.

Tất cả chuẩn bị xong, Vô Kết dẫn nàng đi, bọn họ một đường đến Mẫu Đơn đình, hôm nay bách hoa nở rộ, từng bó từng bó tươi đẹp đang khoe sắc cánh hơi hé mở, nghiêng nghiêng trên những phiến lá xanh thẫm, thu hút vô số con bướm dập chồn, phô bày dưới bầu trời tươi đẹp khẽ lay động.

Nữ hoàng đứng giữa những đóa hoa quỳnh đang khoe ra những cánh hoa sắc sỡ loá mắt, đáng vẻ ung dung cao quý, quỳnh rũ diễm lệ như vậy; hương thơm run rẩy, lâng lâng toả khắp nơi, làm cho nàng như bạch y tiên nữ hạ phàm.

"Kiều Kiều, mau tới, làm sao đến trễ như vậy, đợi người đã lâu."

Lúc này nơi này lượn lờ khói bay, óng ánh rực rỡ, cái đình tọa lạc ở bên trên mặt hồ hiện ra như trong tiên cảnh.

"Bệ hạ kim an" Mộ Dung Kiều Kiều khom người bái thật sâu, biểu đạt áy náy của chính mình.

Ngẩng đầu nhìn lên, nữ hoàng nơi nào còn nhìn mình, nàng cũng sớm đã ôm Vô Kết ở nơi đó gặm khước miệng lẫn nhau.

Khiến cho Mộ Dung Kiều Kiều một trận phiền muộn, tự dưng để cho mình đến làm kỳ đà.

Một con kỳ đà căn mũi lớn như vậy đang ở đây, bọn họ cũng không ché chói mắt?

Tùy tiện tìm một chỗ ngồi ngồi xuống, lúc này mới phát hiện nơi này không chỉ là ba người bọn họ, còn có một người!

Người kia chính là Đại tướng quân Đáp Đáp Lưu Tôn, Mộ Dung Kiều Kiều vừa nhìn hấn, lập tức liền sinh ra hảo cảm trong lòng, cuối cùng cũng coi như là có cái để chú ý đến, nếu không mình bị hai người đang hôn nhau kia làm cho buồn nôn chết rồi.

"Kiều Kiều, người khí sắc không tốt lắm, có phải là thân thể không thoải mái?"

Đáp Đáp Lưu Tôn tóc dài buộc thành một bó tùy ý buông thõng ở phía sau, mày kiếm khẽ chau, con ngươi sắc bén sâu thẳm. Trời ạ, một đôi mắt đen thâm thúy như bên trong mang theo cả biển rộng, lạnh lẽo có thể đông lại tất cả, thế nhưng là mỹ lệ khiến người ta không dời nổi mắt.

"Ngạch. Không có chuyện gì. Không cái gì? Rất tốt!" Chẳng lẽ chính mình muốn nói cho hấn biết, từ khi hấn đem con rắn kia đuổi đi hộ mình, nàng liền không ngủ được một giấc ngon sao!

Trời ạ, đây là cái logic gì.

Trong bữa tiệc, có mỹ nam vừa múa vừa hát, trước đây những tiết mục này đều là thứ Mộ Dung Kiều Kiều thích xem nhất, nhìn mỹ nam như những kỹ nữ tự cởi quần áo liêu chân liêu cơ ngực, làm bản thân nàng thường thường kích động đến muốn cởi áo.

Nhưng là nàng hiện tại cái tâm tình xem biểu diễn đều không có, chỉ là hờ hững ở trong này nhấp rượu quỳnh tương ngọc lộ.

Làm sao uống đều uống không say.

"Uh, uống ngon thật, thêm một chén. Mất Đào ca ca, đến ta mời người."

"Kiều Kiều không thể uống nữa, người đã say rồi!" Cái âm thanh ôn nhu ở bên tai của chính mình không ngừng nhắc nhở, môi của hấn tựa ở trên vành tai, hơi thở phả ra, khiến cho Mộ Dung Kiều Kiều trong lòng ngứa ngáy khó nhịn.

"Ca ca ——" nàng kéo dài âm thanh, thật giống như là trong cơ thể có cái gì không bị khống chế muốn thoát ra.

"Ngaoan, nghe lời, không uống, Kiều Kiều."

Mộ Dung Kiều Kiều không biết là rượu sẽ làm tăng dục vọng, vẫn là thân thể theo bản năng khát vọng, nói chung, thời khắc này nàng đặc biệt muốn —— cởi quần áo, ngủ!

Bất tri bất giác, nàng cảm giác có một đôi bàn tay lớn đang đặt lên thân thể của chính mình, sau đó thật giống mình bị ôm, cuối cùng.

Chi u một tiếng!

Cửa đóng lại, Mộ Dung Kiều Kiều từ trên giường nhảy lên "Làm cái gì, thời khắc cảm xúc mãnh liệt dâng trào như thế, người đàn ông này tự chủ có phải là quá mạnh mẽ đi, vẫn là không phải nam nhân, làm hại ta già vờ khổ cực như vậy."

Vốn là giả say rượu, hiện tại được rồi, vờ hụt, điều này cũng làm cho nàng càng thêm bội phục cùng tôn kính Đáp Đáp Lưu Tôn.

Quả nhiên không phải nam nhân bình thường.

Nhưng là hiện tại nàng dục hỏa đầy người, làm sao bây giờ? Uống nhiều rượu như vậy, tác dụng của cồn phát huy lợi hại, đầu trướng lên, cả người khô nóng khó chịu, trong thân thể thật giống là lửa đang thiêu đốt.

"A a a a —— ta muốn nam nhân, ta muốn nam nhân, ban cho ta một người đàn ông đi, ta đêm nay rất cần nha."

Nàng oan ức muốn chết .

Ở nơi này là quốc gia nữ tôn nam tì, lại vẫn sẽ có nữ nhân vì nam nhân mà phát sầu, truyền đi —— đánh chết cũng không ai tin.

吽 coong! Lại là một tiếng ——

Nàng tự mình cởi sạch sẽ quần áo trên người, có một tia cảm giác lạnh lẽo xông tới.

"Há? Thật thoải mái nha, băng lạnh, có chút ngọt ——"

Băng Vô Ngân linh lực không đủ, hơn nữa bị ngạo ung làm thương, vốn là là muốn trốn ở bên trong hồ sen thật lâu mới có thể đi ra ngoài, nhưng một khắc nhìn Đập Đập Lưu Tôn ôm Mộ Dung Kiều Kiều vào phòng hấn cuồng quit không thêm để ý thân thể của chính mình, mạnh mẽ nhào tới muốn cắn đi tiểujj của tên gian phu kia.

Cái gia hỏa không phải người không phải thú, dám đụng đến nữ nhân của mình, muốn làm gì?

Chết tiệt!

Về sau hấn trốn ở nóc giường Mộ Dung Kiều Kiều, muốn ở tại thời điểm bọn hấn chuẩn bị XXOO, sẽ nhào tới phá đám.

Thế nhưng thật giống là chính hấn suy nghĩ nhiều, người đàn ông kia không xuống tay với nàng, hấn đây vẫn có chút vui mừng.

Nhưng là, nhìn nữ nhân đang bực dọc trên giường, hấn vẫn cảm giác quái lạ tại sao quái nam nhân kia không lại không nhào tới nàng; được chứ, ngày hôm nay liền để nàng biết biết, nàng không phải như vậy yêu thích bị thượng sao.Không bằng chính mình liền cẩn thận cùng nàng vui đùa một chút!

"Nữ nhân, nhân thú giao thế nào?" Hấn tà ác lắc lư đầu rần, mạnh mẽ cười. (TA: Quá biến thái, ặc ặc)

"Tốt tốt, ta yêu thích a, hi hi!" Mộ Dung Kiều Kiều lúc này chính đang cho là mình đang mộng, cái mộng này rất đẹp rất đẹp, mơ thấy mình trở lại nhà cũ, mụ mụ đang làm món thịt kho tàu mà nàng thích nhất.

"Kiều Kiều, có thích ăn hay không thịt a?" Mụ mụ âm thanh ở bên tai vang lên lên.

“Thích a, thật thích, đã lâu rồi không ăn a.”

Băng Vô Ngân vốn nghĩ là, sau khi mình khôi phục linh lực, biến ảo ra hình người, mới đem nàng ăn.

Xem ra, chính mình là chờ không được, hấn cũng không muốn nữ nhân của hấn bị nam nhân khác nhòm ngó, nếu như phải lo lắng canh chừng suốt ngày như vậy thì nên giải quyết nàng cho xong mới được, làm xong sẽ đối với Mộ Dung Kiều Kiều bảo vệ và phụ trách, Xà vương tung người một cái đè lên Mộ Dung Kiều Kiều

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thú Thành Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ta là phu quân của ngươi!

Vầng trăng non uốn cong như móc vào mái ngói của vọng lâu tinh xảo, làm cho bờ tường cao bên trong hắt xuống một mảng ánh sáng mờ mờ nhạt, nguyệt quang kia vừa vẩy đánh rơi ở trên đầu giường lúc này đang diễn ra H.

Ngoài phòng phùng hương liêu người, trong phòng cảm xúc mãnh liệt như lửa!

Mộ Dung Kiều Kiều cảm giác mình ở bên trong một đoàn sương mù, chung quy là đi không tới phần cuối, càng chạy càng mộng lung.

"Ồ? Nơi này là nơi nào? Thật là một địa phương kỳ quái, trời ạ! Sẽ không lại xuyên qua đi!" Nàng kinh ngạc đến liu lười, chính mình thật vất vả mới thích ứng với Nữ Nhi quốc, giờ lại xuyên đến chỗ khác.

Giết nàng đi, cho nàng một cây đao đi, nhớ là đao phải sắc bén, không phải nàng da dày mà là nàng sợ đau a, nàng muốn chết thống khoái nhanh gọn lẹ sẽ không cảm thấy đau đớn.

Nàng không hiểu đi về phía trước, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước không xa có một vị nam tử đang nghiêng người dựa vào nhuyễn tháp trong đình bên cạnh hồ sen, dường như là đang nhắm mắt dưỡng thần.

"Ngươi là ai?" Mộ Dung Kiều Kiều kích động .

"Ta là phu quân của ngươi!" Hắn đi tới tựa như gió, áo khoác tung bay, mang theo tám phần phiêu dật của tiên nhân.

"Vây cũng được nữa, thời đại này, người nào cũng nói là phu quân của ta." Đem ngón trỏ miết ở trên trên miệng, cắn, dĩ nhiên không đau, được rồi, xem ra thực sự là chính mình bị nhiễm tiểu thuyết sắc tình, liền nằm mơ đều đâm đầu.

"Ta nhớ là ta chưa kết hôn, ta còn là một lại còn là xử nữ nha, nơi nào có phu quân, ngươi không được làm hỏng thanh danh của ta, nếu không ta bắt ngươi phụ trách!"

Nam tử đối diện nở nụ cười xinh đẹp, phảng phất toàn bộ thế giới đều đập ở dưới chân của hắn.

Nàng xem đến si mê, hắn đẹp không giống với Đáp Đáp Lưu Tôn, cũng không giống với Vô Kết, so với tất cả nam tử ở Nữ Nhi quốc đều không giống.

Lúc này người đàn ông này, càng như là tiên giả trên trời hạ phàm, khắp toàn thân không nơi nào không phát ra ánh sáng óng ánh long lanh, không nơi nào không chói mắt rực rỡ. Mây kiếm hắn xé lên, khoe môi lên hơi nhếch nhìn Mộ Dung Kiều Kiều, lấp ló một mảnh Bạch Liên trong tay. Về đẹp của hắn không phải Phan An, Lưu Đức Hoa, Quách Phú Thành có thể so sánh được với nhau!

"Nguyên lai ngươi cũng yêu thích Bạch Liên?"

Trong tay hắn chính là loài hoa nàng yêu nhất, chỉ thấy hắn khẽ gật đầu đáp trả, sau đó Mộ Dung Kiều Kiều bị một luồng khí lưu mạnh mẽ cuốn vào, trong nháy mắt đến bên cạnh hắn.

Hắn thơm quá, mùi hương nhàn nhạt thanh nhã, kết hợp với khuôn mặt yêu dã mê hoặc, nhìn thế nào thì hắn đều không phải là loại người tốt lành gì, tuyệt đối chính là yêu nghiệt, nhưng là không ngờ nàng lại yêu thích cái nam nhân yêu nghiệt này như vậy.

Nàng cảm thấy bây giờ nàng và hắn như được bao bọc bởi những cánh hoa Bạch Liên tinh tế. Từng vòng từng vòng cánh hoa như bao phủ ngăn cách hai người bọn họ với không gian bên ngoài.

"Hi hi, cảm giác rất long trọng !" Mộ Dung Kiều Kiều nở nụ cười, lúm đồng tiền nhỏ bên khoe miệng bị hắn lấy môi duyên.

Hắn ở liếm nàng?

Nàng rớt cục ý thức được , nguyên lai hắn là muốn cùng chính mình.

Vốn là cả người nàng đang khó chịu, lại thêm vào sự khiêu khích của người đàn ông này, nàng tự nhiên là không có năng lực chống đỡ.

Hay bởi vì đây là mộng cảnh, không phải là hiện thực, cho nên không chút do dự.

"Ngươi muốn hoan ái với ta? !" Nàng có chút biết rõ còn cố hỏi.

Yêu dã nam tử nhẹ nhàng gật đầu, hai con ngươi sắc bén của hắn như nhìn thấu ý nghĩ của nàng, trên trán dung tảo nhã tràn ra ý cười nhạt, làm nàng không khỏi động tình than nhẹ.

"Vây, ta sẽ cùng ngươi nói rõ ràng, muốn cũng được, chỉ là ta sẽ không trả tiền, cũng sẽ không đối với ngươi phụ trách, ta cũng không có bảo hiểm, ta cũng không có ngũ kim, ta không xe không phòng, không có hoàng kim, còn có ta càng thêm sẽ không cưới ngươi, còn có ta. Ta. Ngày hôm nay không có tắm rửa gì còn."

Băng Vô Ngân quả thực cũng bị nàng dẫn dắt đến chết, chuẩn bị làm mà nàng vẫn còn nhiều yêu cầu như thế, hắn sót ruột đến nỗi đáp ứng tất cả.

Lúc Mộ Dung Kiều Kiều đang lải nhải nói, Băng Vô Ngân tiến lên dùng miệng của mình đến gần cái miệng đang huyền thuyên không ngớt của nàng, khiến nàng mới vừa rồi còn đang thả súng máy liền rớt cục đình chỉ nói chuyện.

"A a ——" cảm nhận được hắn ôn nhu, Mộ Dung Kiều Kiều đưa tay ôm cổ của hắn. Thân thể nàng mềm mại như mỹ nhân ngư, thân thể dùng sức hướng trên người hắn mà sát.

Nữ nhân này chẳng lẽ là coi hắn thành thân cây? Hay xem là tảng đá, tạch hắn cảm thấy thân mình thật khó chịu.

Theo nhiệt độ từ từ ấm lên cộng thêm hai thân thể bên trong không ngừng tỏa nhiệt khí nóng rực đến đáng sợ, trên vách Bạch Liên bắt đầu xuất hiện màu đỏ kinh lạc.

Màu đỏ này thật giống như máu, con mắt Băng Vô Ngân vừa này còn màu đen đã biến thành màu đỏ nâu, xinh đẹp mà lại gọi cảm.

"Con mắt của ngươi." Mộ Dung Kiều Kiều muốn nói, con mắt của hắn làm cho nàng cảm thấy thật quen thuộc, thật giống là từng thấy ở nơi nào, nàng nhất thời lại muốn đắm chìm mãi vào đôi mắt của hắn.

Tay của hắn như là cá, ở trên người nàng tùy ý du ngoạn khắp nơi, môi cũng không thua kém những vết hôn ngân mọc lên như nấm, khắp nơi đều là dấu

vết của hấn để lại.

Cuối cùng, hấn đem nàng ấn tới trên đài sen màu xanh lục.

"Ân! ~" nàng e thẹn thấp giọng gọi, bỗng chốc mặt nàng đỏ lên sau khi ý thức được âm thanh ái muội từ miệng mình phát ra, Băng Vô Ngân rất hài lòng với biểu hiện của nàng.

Nữ nhân này, thật sự rất ngọt, tư vị rất tốt.

Quần áo hai người từ từ xé rách, hai cái thân thể mềm mại cũng ở cùng nhau, trên đất quay cuồng

Cảm xúc mãnh liệt thiếu đốt, lửa nhiệt bắn ra bốn phía!

Cùi khô lửa bốc, động một cái liền bùng nổ!

Trong cơ thể xông tới âm thanh phiến long ngã phượng, hồng giang mà qua, lưu lại một chỗ gọn sóng, hồng quang chói mắt.

Rốt cục theo một tiếng rống giận trầm thấp, giống như hùng sư xông tới nơi tận cùng của nơi kiêu nhuyển kia, cuối cùng phóng thích ra ngoài ——

"Thật thoải mái nha!" Mộ Dung Kiều Kiều thỏa mãn ngủ say.

Này mộng thật tốt, chính mình hi vọng mộng cảnh này sẽ biến thành hiện thực, tốt nhất vẫn là người đàn ông này, bởi vì kỹ thuật của hấn cũng không tệ lắm.

Cả người Băng Vô Ngân tràn trề thỏa mãn, không nghĩ tới chính hấn dĩ nhiên muốn ngừng mà không được đến mức độ này, chỉ cần hấn đụng nhẹ vào thân thể nàng, liền vì nàng mà dục vọng tăng không ngớt, thật giống nàng trời sinh chính là vì phối hợp với hấn mà tồn tại .

Hấn cũng không nói được, chỉ là thân thể của chính mình hiện tại tinh lực trùng thiên, thật giống như là sau khi hấn và nàng kết hợp, cả người khoan khoái, hơn nữa khẽ lay động linh lực, dĩ nhiên phát hiện bản thân đã khôi phục mấy phần mười, chẳng lẽ, nữ nhân này.

Cùng nàng kết hợp, dĩ nhiên sẽ làm bản thân phá tan kết giới?

Nàng rốt cuộc là ai? Tại sao khi hấn lần đầu tiên nhìn thấy nàng đã bị mê hoặc thật sâu, hấn cảm thấy dường như đã quen biết nàng từ rất lâu.

Còn có thân thể của nàng, chính mình yêu thích không buông như vậy, thật giống mình đã thương thức qua rất nhiều lần, đối với mỗi tác da thịt trên người nàng đều là quen thuộc như vậy.

"Chẳng cần biết ngươi là ai? Ngươi là nữ nhân của bản vương——"

Mộ Dung Kiều Kiều cảm giác nàng tựa hồ ngủ đặc biệt trầm, cũng đặc biệt thoải mái.

Ngày thứ hai, nàng tinh thần thoải mái mở mắt ra, khẽ nhúc nhích thân thể cảm giác cả người mình đều muốn vỡ tan rồi, chuyện gì xảy ra?

"Chẳng lẽ mình đã tốn nhiều tinh lực trong mộng đêm qua?"

Nàng lắc đầu một cái, cảm giác mình thực sự là nghĩ quá nhiều, bất quá chỉ là giấc mộng mà thôi mà!

Nhưng là.

Tình cảnh thực tại quả là.

Kéo thân thể uể oải, thật vất vả đứng thẳng ở bên giường, xỉ xỉ lập tức chính mình hoa lệ mềm người té ở trên mặt đất.

"Ai nha! Đau quá a! Chuyện gì xảy ra?" Chẳng lẽ chính mình còn trẻ như thế đã bại liệt?

Đau quá, đau đầu, cái cổ đau, đau chân. Đặc biệt là hạ thân nơi đó càng đau, thật giống là bị xé rách, nói chung một chữ —— đau!

Băng Vô Ngân lúc này cũng mệt mỏi đến xui xẻo ở nằm ở trên một cái ghế, nhắm mắt dưỡng thần, hấn khẽ nhướn mắt nhìn người đang ngồi dưới đất mà gào khóc thảm thiết, Mộ Dung Kiều Kiều.

"Nói rồi, bảo ngươi đừng khiêu khích bản vương, bản vương cũng không phải là cố ý, là chính ngươi quá yếu tính, bản vương chỉ là hết nghĩa vụ nên làm, muốn đối với ngươi phụ trách, vì thỏa mãn ngươi, bản vương cũng mệt mỏi đến gần chết"

Trong phòng lúc này là một người một xà, một trên đất, một ở trên ghế, đều mệt đến thở hồng hộc .

Thật vất vả chậm rãi bò lên, Mộ Dung Kiều Kiều đang xác định mình không thể cất bước, sau đó liền dứt khoát nằm nhàoai trên giường.

"Mộ Dung đại nhân, Mộ Dung đại nhân, Nữ hoàng muốn lâm triều rồi!" Ngoài cửa, cái hạ nhân chết tiệt lại bắt đầu kêu.

"Biết rồi, ta ngày hôm nay quỳ thui đến, nói cho nữ hoàng, ta xin nghỉ, 10 ngày, ta rất cần nghỉ ngơi." Mộ Dung Kiều Kiều nhắm hai mắt lại, hai chân giẫm một cái, lại nặng nề ngủ thiếp đi.

Mãi cho đến chạng vạng, nữ hoàng phái người đưa tới cho nàng chén thuốc bổ khí huyết, Vô Kết đến đây hầu hạ nàng.

Nàng vừa thấy là Vô Kết liền hoảng, hiện tại nàng chỉ cần nhìn thấy nam nhân liền sợ hãi.

Chỉ nằm mơ một giấc mà đã đem thân thể mình làm cho chịu thương a, tuy rằng quá trình là rất tốt đẹp, rất thoải mái, chính mình sáng khoái muốn chết, nhưng là. . . . Hậu quả rất nghiêm trọng.

Vô Kết vừa thấy nàng, lập tức cho người hầu trái phải lui ra.

Trong phòng chỉ để lại hấn cùng Mộ Dung Kiều Kiều hai người, không đứng, còn có một người, chính là Băng Vô Ngân trong thân xác của rấn——

Lúc này, con mắt rấn của Băng Vô Ngân, đang tập trung tinh thần nhìn Vô Kết để đảm bảo không bỏ qua bất cứ cử động nào của hấn (VK). Bỗng nhiên bàn tay của Vô Kết không an phận mò trên mặt nữ nhân của hấn (BVN), Băng Vô Ngân lập tức tinh thần tỉnh táo!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thụ Thành Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Nàng dĩ nhiên tè trong quần rồi!

Con mắt ở phía dưới lông mày phát sáng lấp lánh, giống như một đồng lửa bên trong bụi gai từng.

"Khắc khắc, tay của ngươi thật giống như là đang sờ lộn địa phương."

Vô Kết lúc này mới phản ứng lại, ngồi ở bên giường Mộ Dung Kiều Kiều, không để ý mặt nàng đã đỏ bừng, bình tĩnh đưa mắt nhìn hạ thân nàng đang đồ ra.

"Nơi đó còn đau phải không?" Con mắt của hấn thẳng tắp nhìn nơi đó, hai con mắt sáng quắc như hai quả cầu lửa.

Mộ Dung Kiều Kiều vốn là rất là xấu hổ, như thế nào nói chu kỳ của mình kỳ thực không phải đến rồi, mà là.

Chính là hậu quả nàng đem qua quá mức dâm dăng trong mơ.

"Không đau, Vô Kết, ngươi vẫn là trở về đi thôi, ta không sao rồi, ngươi đi đi, không chừng nữ hoàng đang muốn tìm ngươi ——" nếu như nàng nhớ không lầm, đêm nay thật giống lại phiên hấn thị tẩm.

"Không sao, nhìn thấy ngươi không có chuyện gì ta liền yên tâm." Tiếng nói của hấn cực kì nhạt, mang theo khí tức lạnh như băng.

Mộ Dung Kiều Kiều đang mắng ở trong lòng tại sao hấn vẫn còn chưa đi nữa chứ, không đi nữa nàng cũng nhịn không được muốn tiểu ra rồi! Hấn, từ sáng sớm thức dậy liền chưa có tiểu tiện, cũng không muốn bởi vì nhịn tiểu lại dẫn đến bại liệt chỗ khác đi.

"Ngươi nhìn cũng nhìn rồi, vậy ngươi ——"

Nàng khoa tay ngoài cửa, làm ra tư thế tiêu chuẩn tiễn khách, rất rõ ràng, nàng muốn nhịn cũng nhịn không được nữa a.

Nhưng là Vô Kết lại cho rằng nàng là đang cố ý tránh mình."Ngươi ghét bỏ ta? Vẫn là." Hấn cúi đầu, xem ra cực kỳ cô đơn.

Biểu hiện của hấn làm Mộ Dung Kiều Kiều không biết phải làm sao?

Chẳng lẽ hấn cùng Đạp Đạp Lai xảy ra vấn đề trên giường? Nhưng mà, nhìn tiểu nam sinh da trắng thịt hồng, chính mình cũng không dám chắc.

Nếu như cùng hấn ở trên giường lăn qua lăn lại một phen, nhất định là có một phen đặc biệt tư vị khác đi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Mộ Dung Kiều Kiều lại tà ác, nghiêng đầu nhìn hấn, cười khúc khích.

Băng Vô Ngân ngồi xếp bằng ở trên ghế phía sau bọn họ, con mắt màu đỏ lóe qua một tia lạnh lẽo, hai người gian phu dâm phụ này dám ở trước mặt mình đầu mày cuối mắt.

Tường hấn không tồn tại?

Nhìn vị trí hạ thân của Vô Kết đang nâng lên, là một người đàn ông đều biết đó là chuyện gì đang xảy ra!

"Thật to gan, bản vương đang ở đây, dám bày ra vẻ mặt đáng yêu quyến rũ nữ nhân của bản vương thì thôi đi, lại còn động dục nữa chứ!" Hấn vùng vẩy đuôi rần đau nhức mà đi, dùng đũa đánh một cái vào trên ghế đệm.

"Kiều Kiều! ~"

"Làm gì! Có chuyện liền nói à? Lại thần thần bí bí" Nàng môi hồng răng trắng, đáng vẻ gọi Vô Kết làm hấn muốn ngừng mà không được.

"Ta."

Hơn nửa ngày rồi, Mộ Dung Kiều Kiều chờ đến gấp muốn chết, người đứng là có chuyện nói mau có rắm mau thả a, không biết lão nương còn nín tiếu sao!

"Ta yêu thích người làm sao bây giờ?" Hấn cúi đầu đáng vẻ thẹn thùng, thật mạnh a.

Cái gì? Hấn yêu thích chính mình, người đàn ông này đã vậy còn quá coi mở đi, nhìn một cái, cũng thật là đáng yêu.

"Người không phải nói đùa sao, người yêu thích ta? Được rồi, tuy rằng ta lớn lên xinh đẹp người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, con chuột thấy cũng không né tránh, thế nhưng, người là nam nhân của nữ hoàng a, ta không thể chia sẻ nổi, bằng không, đầu của ta chẳng phải là muốn —— răng rắc!"

Vừa nghĩ tới chính mình đầu nhỏ sẽ rơi trên mặt đất, nàng sợ đến liền sắc mặt trắng bệch.

Phải biết, nàng lá gan thật sự thật nhỏ a.

"Ta biết, người chính là xem thường ta. Vì lẽ đó, ta chỉ hy vọng yên lặng mà bảo vệ ở bên cạnh người là tốt rồi, ta không còn cầu mong gì khác!" Hấn đáng vẻ cực kỳ nghiêm túc, như là đang tuyên thệ.

Nhìn hấn bày ra vẻ mặt bị tổn thương, Mộ Dung Kiều Kiều không chút nghĩ ngợi liền đưa tay ôm lưng hấn an ủi.

"Ngoan rồi, không phải tỷ tỷ không đau người, là tỷ tỷ không thể cùng nữ hoàng cướp nam nhân, kỳ thực người thật sự rất tốt." Không phải là nàng là người khơi mào trước tiên, tại người đàn ông này nhảy đến trên giường của nàng trần trụi quyến rũ nàng nha.

Mộ Dung Kiều Kiều nghĩ như vậy.

Vô Kết cũng cực kỳ phối hợp, hấn ngồi dựa hấn vào nàng, tay như rắn quấn cái cổ của Kiều Kiều.

Hai gò má nàng ửng đỏ, đôi mắt mị hoặc long lanh một mảng hơi nước. Trên mặt hiện ra một nét vô tội, môi trên hơi vênh lên.

Hấn khẽ sát lại vuốt lại những sợi tóc trên khuôn mặt tròn trĩnh của nàng, rồi theo bản năng đuổi ra đầu lưỡi phấn hồng liếm lên môi Mộ Dung Kiều Kiều.

Trên người hấn nghênh ngang một bộ hồng y thường, xương quai xanh tinh xảo như ẩn như hiện.

Vậy cũng được nữa, dễ chọc hóa như vậy, người đàn ông này thực sự là, chẳng lẽ muốn cùng mình? Mộ Dung Kiều Kiều ngón ngang, tốt tốt, coi như làm thì, người cũng dễ ta đi giải quyết mới được, nếu không sẽ khó tiếp tục nữa.

"Người, có thể đi ra ngoài trước một lúc được không? Ta."

"Kiều Kiều làm sao?" Tay của hấn như trước không buông tha nàng, môi khẽ sát ở trên dung nhan tuyệt mỹ của nàng, lạnh lạnh mát mát.

Mộ Dung Kiều Kiều muốn ngừng mà không được, cả người nổi lửa, muốn thiêu đốt.

"Yêu, cũng thật là không sai, bắp thịt này, vóc người này, dễ chọc hóa a, không trách nữ hoàng như thế sùng người, chà chà!" Nàng hai mắt tỏa kim quang.

Nghĩ liền muốn đem hấn ăn thịt, liền nhiệt huyết sôi trào, té bảo trên cả người đều ở bành trướng, sắp nổ tung.

Mộ Dung Kiều Kiều thích nhất loại này bán manh tiểu nam sinh, khiến cho nàng như nổi lên thú tính.

Cảnh tượng này, nếu như Băng Vô Ngân không ra tay nữa, người phụ nữ kia liền muốn ở ngay trước mặt hấn cho hấn quang minh chính đại một cái nón xanh thật to ở trên đầu——

"Nữ nhân chết bầm, người chính là học mãi mà không ngoan, bản vương để người biết biết lợi hại!"

Không nghĩ tới Mộ Dung Kiều Kiều trên giường thủ đoạn cao như vậy, không trách nữ hoàng như vậy coi trọng nàng, không nghĩ tới, nàng có vẻ bề ngoài thanh thuần như vậy nhưng bên dưới lớp áo lại có thể yêu dã quỷ rũ đến chết người.

Vô Kết bị nàng khiến cho đứng hình không thể nào nhúc nhích, lúc này hấn quả thực muốn sung sướng đến chết ngất ngay tại chỗ.

Hắn khẩn trương nắm chặt thân thể của nàng, thân thể của nàng thật hoạt, thật mềm mại, hoạt hoạt, ẩm ướt, dính dính

Thật dài, tỉnh tể

Vô Kết đột nhiên phát hiện có điểm không đúng, trong tay mềm mại còn có thể động, đây rốt cuộc là?

"Kiều Kiều, người rửa ráy chưa? Làm sao lại nhột như thế?" Vô Kết không rõ hỏi.

"Cái gì a, hiện tại lúc này chảy mồ hôi, tự nhiên thân thể sẽ ẩm ướt, đừng nói chuyện." Kiều Kiều sốt ruột làm sao đều làm không đi vào, gấp người chết mất.

"Nhưng là, Kiều Kiều, người tại sao nơi này thật ướt đâu?" Vô Kết như trước vẫn không buông tha.

"Phi lời, người đừng nói chuyện, ta hiện tại rất nổi nóng!" Nàng quả thực muốn điên mất rồi, hắn lớn lên thật không bình thường vẫn nghĩ là chính mình không bình thường, làm sao liền lao lực như thế?

"Không phải các người lớn lên không bình thường, là bản vương hiện tại hết sức không bình thường, có vi phu ở đây, người đừng hòng ra tường!"

Tuy rằng đây là Nữ Nhi quốc, nữ tử có bao nhiêu người đàn ông là chuyện rất bình thường, thế nhưng người đàn bà của hắn không thể, chính là không được!

"Kiều Kiều, cái kia."

"người thật mẹ kiếp——"

Phù phù một tiếng, nàng bay ra một cước, đem Vô Kết một cước đạp đến dưới gầm giường, thân thể hắn nặng nề văng đến trên mặt đất, phát ra một tiếng ầm thật to.

"Kiều Kiều, đau chết ta, làm gì a?" Vô Kết khó có thể tin nhìn nữ nhân trên giường đang đầy hỏa khí.

"Làm gì, ta nói người có phải “@X” là bị sai lệch, a a a ——"

Băng Vô Ngân nằm ở trong tay phải của nàng một bên đều bị lời của nàng cười hôn mê, không vào được là tại “của” hắn không tốt rồi! Cái suy luận này cũng thật là, chỉ có nàng mới có thể nghĩ ra được đi.

"Nhưng là ta ở đâu là sai lệch, người xem đi!" Hắn đứng lên, để Mộ Dung Kiều Kiều nhìn rõ, chính mình dung mạo rất tiêu chuẩn a.

Băng Vô Ngân con người đều tưởng muốn rút ra, người đàn ông này đó là đang bày ra vẻ mặt gì, một bộ mặt muốn chết không toàn thây a.

Chỉ thấy hắn gấp gấp đi tới bên người Mộ Dung Kiều Kiều.

"A a a a a —— đau chết ta ——" Mộ Dung Kiều Kiều còn không phản ứng lại.

Liền nhìn thấy, cái thứ mình sáng nhớ chiều mong, cái con rắn nhỏ đã lâu không gặp lại xuất hiện ở trước mắt của mình, chỉ có điều lần này hắn không phải chính mình, mà là ——

Hắn, miệng rắn chính là đang cắn chỗ đó của Vô Kết.

Vô Kết đau đến lăn lộn đầy đất, nhưng là con rắn nhỏ chính là không chịu nhả ra.

Không thể nhìn hắn hồ nháo như vậy được, nếu không tính phúc của nữ hoàng liền khó giữ được a.

"Buông miệng, người còn không nhả ra, thật không rõ người đối với chỗ đó của hắn làm sao liền có hứng thú như thế, khắc khắc ——"

Băng Vô Ngân tức giận đến nghiêng răng, chính mình không cắn, hành sao?

Mắt rắn của hắn quét qua, lập tức đem đồ vật trong miệng phun ra ngoài, bởi vì, hắn nhìn thấy, Mộ Dung Kiều Kiều đứng ở sau lưng hắn, nàng ——tiêu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Dương Thi Thành Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nửa đêm giấu xác!

Chưa từng trải qua lúng túng như thế, Mộ Dung Kiều Kiều dùng tay che mặt, quả thực muốn chết ——

"Đừng xem đừng xem, không cho phép nhìn, đều do ngươi, không cần phải hù dọa ta như vậy, ô ô, lúc này ngươi hải lòng chưa, nếu như dám đi ra ngoài nói lung tung, cẩn thận ta độc ách ngươi." Nước tiểu theo ống quần nàng chảy ra, chảy thành một vũng.

Nàng cũng không kịp nhớ lúc này trên đất một rần, một nam đang lăn lộn làm chuyện gay tình, nhân gia lập tức chạy đến sau tấm bình phong, không dám đi ra gặp người.

Vô Kết tiếng kêu liên tiếp, không có ý tứ đình chỉ.

Bằng Vô Ngân vung vẩy cái đầu tròn vo của chính mình, uốn lượn đến trước tấm bình phong, quét đuôi rần, hướng về mặt trên loạn đập một trận đùng đùng đùng.

"Ngươi —— làm gì?" Mộ Dung Kiều Kiều từ phía sau dò đầu ra, nhìn thấy Bằng Vô Ngân hồn nhiên nhìn mình chằm chằm.

Con rần này thật kỳ quái, cảm giác thật giống là người, nhất cử nhất động của hắn thật giống như người a, bất quá, chơi rất vui !

"Nương tử, vì phu sai rồi, ngươi là làm sao? Chẳng lẽ là hệ thống niệ lộ bị tắc, có muốn vì phu khơi thông khơi thông cho ngươi hay không?"

Một đôi con mắt đỏ sậm mang theo sắc thái hủy diệt.

"Ngươi, đi cho ta, ngươi cái con sắc xà này yêu thích cắn JJ người ta"

Bằng Vô Ngân bị nàng một câu nói suýt chút nữa sang đến, cắn JJ người ta, xác thực, hắn vừa nãy là cắn, nhưng là, cái kia không phải vì ngăn cản nàng nên mới cắn.

Mộ Dung Kiều Kiều lần thứ hai từ trong bình phong đi ra, xiêm y đã đổi được tốt rồi.

Chỉ thấy nàng, dáng người đầy đặn thon dài yếu điệu, bước đi mềm mại, ngọc bội va vào nhau vang vọng, bên trong mặc một bộ màu trắng, áo khoác là một cái tia chức lụa mỏng màu trắng.

Eo được buộc bởi cái đai lưng màu trắng, mái tóc đen nhánh búi kiểu Lưu Vân kế, được cố định bởi mấy đóa châu hoa.

Cho dù là hoá trang đơn giản nhất, cũng có thể phô bày ra nét đẹp của nàng một cách yêu kiều——

"Kiều Kiều, cứu mạng a, Kiều Kiều."

Nghe thấy tiếng kêu gào của Vô Kết, Mộ Dung Kiều Kiều cuối cùng cũng coi như là đem con mắt dòi đến trên người Bằng Vô Ngân.

Nàng ba chân bốn cẳng đi tới trước người Vô Kết, nhìn thấy thứ ở trung gian bấp đui kia. . . .

"Nha, Vô Kết, thật là nghiêm trọng a, cái kia, ngươi chờ ta đi tìm thái y cho ngươi ha." Nàng hai tay cầm váy, muốn chạy đi liền chạy, nhưng là, chạy thế nào cũng bất động.

Quay đầu lại vừa nhìn "Ngươi lỗi ta làm cái gì?"

Vô Kết vẻ mặt thống khổ khăn trương lòi la quần của nàng, mồ hôi từ trên trán hắn lấm lấm rỉ ra, xem ra rất thảm.

"Kiều Kiều, bộ dáng này của ta ở trong phòng ngủ của ngươi, ngươi còn muốn tìm thái y, cái kia." Hắn khó khăn nói chuyện, âm thanh phát ra đều lấp ba lấp bấp .

"Ngươi là nói sợ người khác tung lời đồn đãi nhảm nhí làm nữ hoàng trách cứ, được chứ, đa tạ ngươi vì ta nghĩ đến, được rồi, bằng không ta tự mình đến giúp ngươi!" Nàng không nghĩ tới người đàn ông này thời khắc mấu chốt còn rất nghĩa khí.

Kéo ống tay áo lên, nhìn cái kia giữa hai chân hắn, không có chỗ xuống tay ——

"Kiều Kiều." Vô Kết rất là thẹn thùng, muốn dùng tay che, nhưng thực sự là đau đến mức không chịu được.

"Rất đau đúng không, so với lần thứ nhất còn đau đi, ngươi phải nhẫn nại, ta ra tay rất nhẹ, đừng sợ!" Nàng từ trong ngăn kéo lấy ra cái hòm thuốc, bới lung tung lục lọi một hồi.

"Được chứ, cái này là. Nó nhận thức ta, ta không quen biết nó, vậy bình này?"

Chiếc lọ rất tinh xảo, bất quá bên trong liền không biết là cái gì. Cái này. Cái kia." Quay về nhiều bình nhỏ như vậy, đầu óc nàng thực sự là choáng váng, đến cùng này cái nào đây?

Mặc kệ, tùy tiện tìm một cái bình nhỏ màu đỏ nhìn vừa mắt nhất, sau đó đưa đến trước mặt Vô Kết, nghiêng đầu đem ngón tay bên trong môi ngáp ngừng nói.

"Ta muốn bắt đầu đi, thật sự."

Băng Vô Ngân mắt lạnh nhìn nàng, nàng biết phải làm gì sao, bắt quá nàng thật lòng muốn giúp, nhìn đáng đáp còn rất chuyên nghiệp .

Chuyên nghiệp? Có phải là chuyện như vậy làm nhiều rồi, tay quen.

Băng Vô Ngân vừa muốn đem con mắt màu đỏ của mình chuyển tới trên người nàng, lại phát hiện nàng đang nhìn hấn.

"Ngươi tử, ngươi coi như cuối cùng cũng chịu nhìn thẳng vì phu."

Rốt cuộc những việc hấn làm cũng không uống công, Băng Vô Ngân không để ý nhiều đến ý tứ trong mắt của nàng, hấn nghĩ cuối cùng nàng cũng chịu nhìn hấn thêm vài lần, đây chính là tiến bộ.

"Ngươi, nếu như ở căn hấn, ta liền đem ngươi đi hầm canh uống ——" Mộ Dung Kiều Kiều tay nắm thành nắm đấm phát phát, như lười đời đang phát rồ.

"Biết rồi biết rồi!"

Rút ra nắp bình trong tay, sau đó hơi nghiêng đầu, nàng cũng không dám nhìn, nếu như độc được làm sao bây giờ? Chính mình không gánh trách nhiệm đầu a, ai kêu hấn không tìm người chuyên nghiệp, tự muốn tìm nàng ra tay đầu.

咻 làm ——

Nàng trong tay nắm bắt ổn, kết quả cái kia màu trắng phấn phấn toàn bộ ngã vào chưa hết nơi đó ——

Nơi đó không đen, không đỏ, lúc này đã bị phấn màu trắng dính đầy một lớp dày, Mộ Dung Kiều Kiều cao hứng quát to một tiếng "Được rồi, quyết định, xem ra ta vẫn là rất có tài năng trong phương diện này!"

Đợi thời điểm nàng lần thứ hai xem Vô Kết, phát hiện miệng hấn đã sùi bọt mép nằm ở nơi đó không nhúc nhích.

"A? Không thể nào, chẳng lẽ bị ta —— giết chết rồi? Thật là khủng khiếp, ngươi chết cũng tìm cái nơi khác chết a," Nàng sợ đến gần chết, nắm lên con rắn nhỏ bên người, ôm vào trong ngực của chính mình.

Lúc này nàng xác định một điều rằng con rắn nàng hay sợ hãi vẫn không sợ bằng cái người chết đang nằm trên đất.

"Khắc khắc, nương tử, ngươi không cần gấp, bộ ngươi muốn đem vì phu cũng siết chết luôn?"

"Làm sao bây giờ a, ô ô, ngươi làm sao liền như thế chết rồi đầu? Ta có thể làm sao bây giờ a?" Nàng ngồi trên mặt đất khóc rống lên.

Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu như nữ hoàng tìm hấn không gặp, chắc chắn đến đây hỏi dò mình, nếu như nhìn thấy hấn thân thể trần truồng nằm ở trong phòng của mình, như vậy.

"Nữ hoàng giá lâm!"

Mộ Dung Kiều Kiều đầu kêu bong một tiếng, cả người như nhũn ra, "Xong, cái miệng quạ thật là vừa nói xong liền đến, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?" Nàng gấp đến độ hung hăng giậm chân.

Kể trước mắt, chỉ có một biện pháp.

Trong mắt nàng đột nhiên phóng xạ ra hung quang màu xanh lam, nhìn Vô Kết trên đất, "Được rồi, chỉ có thể như vậy."

Băng Vô Ngân cảm thấy kỳ quái, nữ nhân này đang muốn làm gì?

Hấn càng ngày càng yêu thích nữ nhân này, ý nghĩ của nàng làm sao liền kỳ quái như vậy!

"Ngươi, con rắn kia —— đều do ngươi, nếu không phải ngươi, hấn làm sao sẽ chết?" Mộ Dung Kiều Kiều ngón tay chỉ vào thân rắn của Băng Vô Ngân, nói đến lí không tha người mà lên án hấn.

Nàng không phải không nghĩ tới, muốn đem con rắn này lấy ra đưa cho nữ hoàng xem, là hấn đem Vô Kết cắn chết, nhưng là, tất nhiên nữ hoàng sẽ hỏi, vì sao Vô Kết lại trần truồng để bị rắn cắn?

Vì lẽ đó, nàng với ý nghĩ tà ác này mới thả xuống, "Coi như ngươi ngày hôm nay gặp may mắn, không phải vậy, ta muốn tốt cho ngươi thôi, còn ngờ ngác ở chỗ đó? Ngươi không phải rất hiểu ý người sao, còn chưa tới hỗ trợ!"

Hai tay chống nạnh, vượt qua phía trên Băng Vô Ngân thân rắn, hấn giờ lên tròng mắt của chính mình, vừa vận nhìn thấy cảnh xuân xuyên tiết khổ nàng,

"Nương tử a nương tử, người nói một chút người, không phải không có mặc khóa y, chính là không mặc tiết khổ, người liền không thể có một điểm giống nữ nhân bình thường?"

Làm cho hắn đều là nhìn thấy, liền muốn xung huyết, hắn lại muốn thượng nàng rồi.

"Không giúp đỡ, ta đem người ném cho ngao ung của Đáp Đáp Lưu Tôn món ăn trưa, muốn không?"

"Vị phu không nói không bang."

Nhìn Băng Vô Ngân ra dáng hướng về phía mình gật đầu, biểu thị hắn đồng ý giúp đỡ, hơn nữa thân thể của hắn chậm rãi bò sát, hướng về bên người Vô Kết đi tới.

"Cũng thật là cái tiểu tử thú vị, chính là không nên, đều là căn linh tinh nhất là tiểu JJ của người ta, người còn có đam mê này, thực sự là tuổi trẻ lực tráng a."

Phốc! Băng Vô Ngân suýt chút nữa bị tức đến phun ra vài lít máu tươi.

Không xử lý nữa, chỉ sợ cũng thật sự không còn kịp, nghe bên ngoài tiếng bước chân càng ngày càng gần, Mộ Dung Kiều Kiều sợ đến một thân mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy, Băng Vô Ngân cấp tốc ở trên thân thể Vô Kết, dùng thân rắn của hắn đánh một cái, sau đó đem đuôi rắn vung đến bên trong tay nhỏ của Mộ Dung Kiều Kiều đang sợ đến lạnh lẽo.

"Làm cái gì vậy?" Nàng ngạc nhiên nhìn chằm chằm nó.

Không nghĩ tới con rắn này sẽ có động tác như vậy, Băng Vô Ngân dùng đuôi rắn kiều nhuyễn của hắn đâm đâm lòng bàn tay của nàng, đầu lại hướng về dưới đáy giường Mộ Dung Kiều Kiều điểm hai lần.

"A? Người cũng thật là có biện pháp a, được rồi, nếu như bản cô nương lánh thoát kiếp nạn này, ta liền cẩn thận thu dưỡng người, người sau đó hãy cùng ta lăn lộn, đi theo ta!"

Nàng một tay tóm lấy đuôi rắn của hắn, hướng giường kéo đi, rất kỳ quái, làm sao nhẹ như vậy?

"Nương tử, người nói chuyện phải giữ lời a! Chúng ta phu thê đồng tâm, hợp lực tha tử thi!" Băng Vô Ngân bị nàng lời kéo da rắn đều muốn nổ tung, mới đưa Vô Kết kéo tới được gầm giường.

Ngay khi thời khắc mấu chốt này, chỉ u một tiếng, cửa mở ——

"Kiều Kiều, người tốt một chút chưa?"

Vừa nghe thanh âm của nữ hoàng, Mộ Dung Kiều Kiều lấy tốc độ như sét đánh nhảy đến trên giường.

Nghĩ tới dưới giường có một tử thi, tóc gáy nàng liền dựng lên, từng trận âm u, cả người run đem áo ngủ bằng gấm kéo chặt ở trên người

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thụ Thành Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lấy thân báo đáp!

Mộ Dung Kiều Kiều run rẩy đôi môi, chậm chậm xoay người, lấp ba lấp bấp nhìn bóng dáng nữ hoàng đang đứng bên cạnh giường hiện ra trước mắt, nuốt nước miếng "Ta. Ta ta ta ta ta, mẹ của ta nha! Ta đau đầu."

Vì quá hồi hộp nên khi nói theo phản xạ nàng cắn trúng lưỡi, đáng thương oan ức đem đầu ra bên ngoài cắn thăm dò, phun ra đầu lưỡi hồng nhạt "Ta bị bệnh, thái y nói có thể là ma bệnh điên, nữ hoàng vẫn là nhanh lên một chút trở về đi thôi, cẩn thận bị ta truyền nhiễm liền —— xong —— trúng —— rồi!"

Nói xong, nữ hoàng cùng đông đảo nam tỳ phi ở cửa phía sau nàng, vội vàng lùi lại mấy bước, bệnh hủi, bệnh này là sẽ truyền nhiễm.

"Nữ hoàng, chúng ta vẫn là trở về đi thôi, để Mộ Dung đại nhân cố gắng dưỡng bệnh."

"Đúng vậy, nữ hoàng, chờ Mộ Dung đại nhân chuyển biến tốt, chúng ta lại tới thăm có được không?"

"Nhưng là." Nữ hoàng Đáp Đáp Lai đột nhiên miệng trương thành hình chữ O, "Ta là nói, Kiều Kiều, người cẩn thận dưỡng bệnh, thế nhưng. . . .

."

Mộ Dung Kiều Kiều bỗng nhiên ngăn ra! Gay go, chẳng lẽ nữ hoàng định tới đây tìm Vô Kết đi, nhưng là, hiện tại nàng đi đâu tìm cho nàng một Vô Kết sinh long hoạt hổ, ở trên giường hầu hạ nữ hoàng như cá gặp nước a.

Nàng dùng sức xoa mặt, híp mắt lại thành một cái khe nhỏ, không dám nhìn nữ hoàng, trong lòng run sợ chỉ lo nàng hỏi mình Vô Kết đi nơi nào?

"Được rồi, Kiều Kiều cố gắng dưỡng bệnh, chờ khỏe rồi, trầm trở lại thăm người."

Rốt cục một khối đá lớn đè nặng trong lòng Mộ Dung Kiều Kiều cũng rơi xuống đất.

"Cung tiễn nữ hoàng bệ hạ."

Lần thứ hai ngẩng đầu, trước mặt nàng không còn một ai, bọn họ đã sớm nâng nữ hoàng đi xa, chạy thật nhanh khỏi khu bệnh dịch này!

"Ai." Kiều Kiều thở dài, cả người run lên một cái, một mặt buồn khổ.

"Nhớ ta phong hoa tuyết đại, một đời anh minh a, ngày hôm nay lại bởi vì đắc tội với một con rắn, không chỉ là Vô Kết không có tiểu JJ, hơn nữa còn làm hại tính mạng hẳn khó giữ được." Nghĩ đến này, Kiều Kiều phảng phất vừa nghĩ thông suốt cái gì rồi.

Mặt hướng về dưới gầm giường một rắn một nam nhân hô to "Xà lão huynh, người xem người đem ta làm hại thảm như vậy, không bằng người đem ta ăn luôn đi, bất quá. Nhớ tới đem ta đánh cho hôn mê rồi hẵng ăn, ta sợ đau!"

Băng Vô Ngân nghe nàng triệu hoán chính mình, vội vàng từ gầm giường bò lên trên, hẳn cũng không muốn ở cùng cái xú nam nhân này.

Hắn là có bệnh thích sạch sẽ, vì cái này tiểu nữ nhân trên giường này, chính mình dĩ nhiên cùng một nam nhân chết bầm nằm ở cùng nhau, quả thực là khó có thể tưởng tượng ——

"Nương tử, người kêu vì phụ vì chuyện gì a?" Băng Vô Ngân nằm ở một góc trên giường, hẳn hiện tại không dám mạo hiểm tiếp cận, một mặt sợ Mộ Dung Kiều Kiều quá mức sợ sệt, lại tè ra quần, mặt khác, hẳn sợ chính mình không chịu được sức hấp dẫn của nàng, lại một lần không để ý thân thể của bản thân, mạnh mẽ muốn nàng.

Băng Vô Ngân trừng con mắt đỏ sẫm, trong lòng xoắn xuýt a xoắn xuýt. Cừu a cừu.

"Ta nói, xà huynh, ta xem người cũng rất có linh tính, cũng không giống với những con rắn nhỏ bình thường khác sao lại nhỏ như vậy, lại nói, dung mạo người so với chúng nó đều buồn nôn hơn, đều khó coi hơn, bất quá, ngày hôm nay người cứu ta một mạng, vì báo đáp người, ta." Mộ Dung Kiều Kiều hiện tại phát hiện mình thật giống như một điểm cũng không sợ con rắn nhỏ này.

Không phải chỉ là một con rắn làm sùng vật sao? Có cái gì quá mức, bất quá nếu như nó không thành thật, chính mình liền hoạt lột da rắn của nó, làm dây cung, đánh vỡ "cái kia" của nhà người.

Băng Vô Ngân một mặt hắc tuyến, vợ hắn có trí tưởng tượng thật phong phú, gọi hắn.

Thấy hắn không nhúc nhích, Mộ Dung Kiều Kiều con mắt xoay tròn một vòng, lập tức đứng lên, đã biến thành đại gia, xoa lên eo, bày ra vẻ mặt "Hừ, thì ra là như vậy", nhìn chằm chằm co rắn đang đờ ra không nhúc nhích ở bên kia.

"Chà chà sách, được rồi, xem biểu hiện của người ngày hôm nay đã giúp ta, người liền lấy thân báo đáp ta thì sao hả?"

Đang lúc này, Băng Vô Ngân hơi động thân rắn linh xảo, lập tức cao hứng suy đuổi hướng nàng đánh tới "Nương tử, người thực sự là hiểu rất rõ tâm vi phu, bản vương chính là muốn như vậy, lấy thân báo đáp, cái này, bản vương yêu thích."

Thấy dáng vẻ đạo đức của hắn như thế, Mộ Dung Kiều Kiều không nghĩ tới nó sẽ nghe hiểu được mình nói, nhìn Băng Vô Ngân uốn tới ẹo lui bò đến, hiện tại thật giống như mình muốn đổi ý cũng không kịp, bất quá.

Ở thời điểm Băng Vô Ngân bò đến ngón chân nàng liếm, nàng xảo diệu dùng chân một giẫm, kết quả ——

"Khà khà, xà huynh, đây là phạt son vô ảnh cước, thức thời, thì có động tay động chân với ta, còn không lui xuống!" Vừa dứt lời, liền ngay cả bản thân nàng đều không có sức lực, nhưng là cái chân giẫm đầu rắn của Băng Vô Ngân vẫn là không buông lực đạo.

Thấy con rắn này bị nàng giẫm thành như vậy vẫn đối với mình không có cái địch ý gì, làm Mộ Dung Kiều Kiều có chút không xuống chân được, bất quá trong lòng nàng đứng là nữ tử, như thế nào, biết bản cô nương lợi hại đi!

Hóa ra là sợ sệt phạt son vô ảnh cước của mình a, sớm biết, nàng liền triển khai không phải là tốt rồi ——

"Được rồi, sau đó người liền làm sùng vật của ta, xem người cũng chơi rất vui, đứng rồi sùng vật đều phải có tên tuổi, bằng không ta lấy cho người cái tên, người thấy thế nào?"

Tuy nói đây là gia hỏa chỉ có thể "Tê tê", thế nhưng cũng không thể gọi nó hí hí hí đi.

"Được rồi, xem bộ dáng này của ngươi, ta liền gọi ngươi là tiểu hề được rồi."

Băng Vô Ngân rõ ràng có chút đứng không vững, nằm nhoài dưới chân nàng không ngừng lắc đầu.

"A? Không tốt, bằng không. Được rồi, vậy ngươi gọi." Mộ Dung Kiều Kiều sờ sờ cằm của mình, sau đó nhấc Băng Vô Ngân lên không có ý tốt cười.

"Nụ cười này có sát khí ——" Băng Vô Ngân có chút hoảng sợ kinh.

"Nếu ngươi như thế yêu thích cắn tiểu JJ người ta, hơn nữa, ngươi vẫn như thế sắc, không bằng, ngươi liền gọi ——"

Băng Vô Ngân trong lòng đánh một tiếng đập, cái khí kia nổi lên làm hắn lên không được xuống không xong, kẹt ở nơi đó, khó chịu muốn đòi mạng.

"Làm sao, ngươi sợ sệt ta?" Cảm nhận được con rắn nhỏ dưới chân nàng tâm tình chập chòn, Mộ Dung Kiều Kiều ngồi xổm xuống, sau đó dùng cái tay nhỏ run rẩy nhẹ nhàng vuốt đầu rắn của Băng Vô Ngân ——

Một thoáng, hai lần, ba lần.

"Nương tử, tay của ngươi thật mềm thật thơm, sờ ta thật thoải mái." Hắn đang hưởng thụ mỹ nhân xoa xoa, làm sao sẽ nghĩ tới tự dưng được điểm phúc như vậy.

Nhưng hắn không biết đã rơi vào trong bẫy rập của Mộ Dung Kiều Kiều đào cho mình.

"Ai nha, ngươi con rắn nhỏ này nhìn kỹ, vẫn là rất đẹp đẽ, nhìn cái hoa văn này trên người ngươi, chà chà, liền không phải rắn bình thường có thể có"

Băng Vô Ngân nhếch lên đuôi rắn quất một cái, đương đương tự đắc tiếp thu kích lệ của nàng.

"Nhìn, da này, thịt này, xương này.Ồ ồ ồ nha nha, sai rồi, không xương, thật có hình nha." Mộ Dung Kiều Kiều tiếp tục lời lừa bịp chót lưỡi đầu môi.

Băng Vô Ngân gật gù, "Nương tử, ngươi nói những điều này, vì phụ đều tán đồng, rất tốt rất tốt!"

"Ai nha đặc biệt này con mắt màu đỏ của ngươi, thật giống là Cửu Long thần châu hào quang loá mắt, làm người nhìn liền hâm mộ không dứt, con ngươi thật là đẹp oa, không bình thường thực sự là không bình thường a."

Băng Vô Ngân tiếp tục gật đầu.

Mộ Dung Kiều Kiều trên mặt tà ác nở nụ cười, tiện đà mở miệng nói: "Vì lẽ đó, liền cho ngươi gọi là gọi Aoi vô không được rồi, danh tự này đủ thô bạo, xứng với ngươi."

Mộ Dung Kiều Kiều vừa nghĩ tới vóc người Aoi vô không lão sư, ngậm nước liền không ngừng được chảy đầm đìa, tí tách, vừa vận điều nhỏ ở trên lưỡi rắn của Băng Vô Ngân.

"Ngạch, cho rằng nương tử lại tiểu, không nghĩ tới là chảy nước miếng, bất quá." Hắn là thích sạch sẽ, là rắn có bệnh thích sạch sẽ, hiện tại bị nàng khiến cho chính mình rách nát không chịu nổi.

Bất quá nàng thấy cái tên đó là rất thô bạo, được rồi, nếu nương tử yêu thích, hơn nữa danh tự này cũng không tệ lắm, như vậy liền miễn cưỡng đáp ứng đi.

Hắn nỗ lực gật gù, biểu thị danh tự này cũng không tệ lắm, xứng với hình tượng của hắn ——

Mộ Dung Kiều Kiều vừa nhìn hắn gật đầu, lập tức phình bụng cười to lên, chờ đến khi cười chảy cả nước mắt, lúc này mới khắc chế chính mình, ngừng lại.

Nhưng là vừa nhìn đến con rắn bên cạnh không rõ vì sao, cái con rắn không biết cái gì gọi là Aoi, lại là một trận buồn cười ở trên giường lăn lộn.

"Ha ha ha, Aoi không, ha ha ha ha, Aoi vô không, thật thật, danh tự này xác thực không sai, rất xứng đôi ngươi sắc sắc hành vi của ngươi mà, ta nói ngươi làm sao yêu thích cắn JJ người ta, nguyên lai ngươi gọi Aoi vô không, ha ha ha ha, cười chết ta rồi!"

Thời điểm Băng Vô Ngân nghe thấy nàng nói cái gì JJ bỗng nhiên hoá đá, nghĩ như thế, nàng cái kia Aoi không tên thật giống không phải cái tên tốt đẹp gì, nhưng là.

Hiển nhiên, mình bị nàng lừa bịp hãm hại.

"Được rồi, Tiểu Khoảnh, từ nay về sau ngươi chính là sủng vật của ta."

Mộ Dung Kiều Kiều đột nhiên như là nhớ tới cái gì rồi sau đó lặng lẽ nói "Cái kia, lại nói, có phải là muốn đem Vô Kết đi chôn không a! Cũng không thể để hắn nằm ở dưới giường của ta đi!" Nhớ tới cái này, nàng da đầu liền tê dại một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thụ Thành Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nương tử bảo bối của ta!

Đêm nay trời tối đen như mực, đưa tay không thấy nổi năm ngón!

Trong hậu viện ngự hoa viên xuất hiện một cái bóng nhỏ, đó là Mộ Dung Kiều Kiều, dựa theo sự quen thuộc của bản thân đối với địa hình trong cung, nàng dễ dàng tìm ra một địa phương cực kỳ bí mật.

Đây là một mảnh đất sát bên ngoài hoàng cung, rõ ràng là cùng một mảnh bầu trời, nhưng là nơi này so với cái hoàng cung đầy hào nhoáng kia lại thêm phần đen tối cùng âm u.

"Ngạch. Làm sao lại tối như thế, rất có khả năng là có quan hệ đến người, Vô Kết, bảo bối, người cũng đừng trách ta a, ta cũng không phải cố ý, người nếu như thành quỷ muốn báo thù, người tìm nó được rồi, hại chết người chính là nó, không phải là ta!" Mộ Dung Kiều Kiều miệng lầu bầu đem toàn bộ trách nhiệm đổ hết lên đầu con rắn nhỏ, rồi xoay người kéo Vô Kết tới phía sau núi đá giả.

Đương nhiên theo ở phía sau nàng cái hung thủ trực tiếp hại chết Vô Kết —— xà vương Băng Vô Ngân!

Nàng cẩn thận tránh né sẽ thị vệ tuần tra cứ cách mấy phút xuất hiện một lần, không biết ở sau hòn giả sơn tìm tòi bao lâu, nàng mới vòng qua hàng trúc dài xanh tươi "Hắn, một chết ta, không nghĩ tới Vô Kết lại nặng như thế, cùng con lợn chết nặng như nhau thật là không có nghĩ đến!"

"Nương tử, người rốt cuộc muốn bắt ta kéo hắn đi đâu?" Băng Vô Ngân bò đến vai trái Mộ Dung Kiều Kiều, đầu rắn phun ra cái lưỡi màu đỏ tươi, phát ra "Tê Hì! ~".

Hắn ở trên mặt đầy mồ hôi của Mộ Dung Kiều Kiều xoa xoa, liếm tới liếm lui, làm cho Mộ Dung Kiều Kiều một trận ngứa.

"Ha ha, khả khả, đừng đùa, mau tránh ra, thật ngứa."

Dựa vào ánh trăng yếu ớt cùng với ánh đèn mờ lung trên hành lang hắt đến, Mộ Dung Kiều Kiều lúc ẩn lúc hiện, hình như Vô Kết đang bị nàng lôi trên mặt đất, giờ khắc này khóe mắt khẽ nhúc nhích mấy lần.

"Má ơi, quý a —— cứu mạng a!" Lạch cạch, nàng hoảng loạn, đem tay mình từ trên người Vô Kết trở về, rồi sau đó nhấc lên đuôi rắn dài nhỏ của Băng Vô Ngân, liền bắt đầu nhanh chân chạy trở về.

Một bên còn vừa chạy vừa nói "Thiên linh linh địa linh linh, các lộ Thần Tiên a, yêu quái a, chúa Jesus, cứu mạng a, trả thi rồi!"

"Nương tử, người chạy chậm chút, đừng té ngã! Khắc khắc, người nắm vì phụ đau chết." Băng Vô Ngân lúc này bị nàng nắm chặt, đuôi rắn biến thành hình méo mó, móng tay sắc bén của nàng, bởi sợ sệt nên cắm vào sâu bên trong da rắn của Băng Vô Ngân.

Thật là đau!

"Được chứ, chạy, không chạy là kẻ ngu si a."

Mộ Dung Kiều Kiều hồi tưởng bản thân từng xem trong tiểu thuyết có ghi người bị Zombie cắn sẽ biến thành thứ người không ra người quỷ không ra quỷ, rất khủng khiếp.

Mặc dù Vô Kết nói không phải bị Zombie cắn mà mất mạng, nhưng là nàng không dám bảo đảm trả thi sẽ biến thành cái gì tốt lành!

Vừa nghĩ tới cái này, nàng liền sợ sệt trong lòng tìm muốn nhảy lên tới cổ, liền con mắt không không thêm nhìn chạy loạn một trận, mãi đến tận đầu nàng va vào trên cây cột trong hành lang mới ngừng lại.

Mộ Dung Kiều Kiều nằm trên đất hôn mê, lúc này rốt cục trải nghiệm cái cảm giác, tự mình làm bậy thì không thể sống được.

"Nương tử, người lại ngất? Người làm sao luôn ngất? Có phải là đường trong máu thấp a, bộ dáng này, người làm sao vì ta sinh con dưỡng cái a."
Hắn từ ~

Vô Kết từ trên mặt đất bò lên, đầu đau sắp nứt, nhớ không nổi chính mình đang ở nơi nào?

Hắn bám vào hòn giả sơn bên cạnh, đi tới bên một cái ao, nước nơi đó thấp thoáng ánh trăng hoa sen tỏa hương dịu dịu, một mảnh an lành.

Chỉ là hần vừa quay người liền nhìn thấy một cái bóng trong nước, đến lúc này hần liền khó mà còn giữ được bình tĩnh.

"A —— người kia là ai?"

Chỉ thấy bóng người trong ao toàn thân trần trụi, mặt mày xám xịt, tóc ngắn ngang bị gió thổi lên, còn có nơi vật riêng tư của hần đã tùm la tùm lum, đen thùi lù, không ra hình thù gì

"Này? Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, trong phòng Kiều Kiều có rần, ta phải đi tìm Kiều Kiều, nếu không nàng sẽ sợ ——" nghĩ đến trong phòng Mộ Dung Kiều Kiều dĩ nhiên có rần sẽ cắn người, hần liền cảm thấy da đầu tê rần.

Thân thể run lên, (anh này chưa nhận thức được sự tàn tạ của bản thân mà còn nghĩ đến gái, chết vì gái a), một cơn gió lạnh lẻo từ sau lưng thổi tới, hần lại thấy có từng tia từng tia mát mẻ. (bây giờ không mặc quần áo nên mới mát mẻ ^.^)

"Kiều Kiều, chờ ta, ngươi đừng sợ, ta đến đây!" Con người hần thâm thúy vừa đen vừa sáng, bước chân không ngừng mà hướng về phía trước.

Trong khuê phòng Mộ Dung Kiều Kiều ——

Lúc này nàng đã bị Băng Vô Ngân triển khai linh lực di chuyển lên giường, "Nương tử a, ngươi lúc nào mới có một điểm ngoan, không để cho bản vương yên tâm được một lúc, ngươi có thể giống như bây giờ cố gắng nằm yên như vậy cho ta được không? Thực nữ như vậy, có bao nhiêu mùi vị.
. Chà chà, nhìn một cái, nữ nhân của ta rất là thơm."

Đầu rần của hần tiến đến trước ngực Mộ Dung Kiều Kiều, về quyết tâm hưởng thụ mùi thơm ngát nơi đó, thật giống một thanh kẹo đường.

"Àn." Lúc này Mộ Dung Kiều Kiều bị hần liếm qua liếm lại có cảm giác thật tê tê ngứa ngứa, cả người xao động không ngớt.

Thêm vào lúc này khí trời hơi hanh khô, tay của nàng không tự chủ day màng áo trước ngực, xé một cái xoạt, lộ ra một mảnh lớn cánh xuân trước ngực

——
"Nương tử, ngươi đây là trần trụi quyến rũ vị phu, thật ngọt thật ngọt."

Thân rần của hần lập tức khoan khoái kê vào da thịt bóng loáng của nàng, bên trong thật mềm thật trơn, hần hưởng thụ đến không còn biết trời là gì, vẫn là nương tử ngủ dễ dàng thân mật hơn nha.

Đột nhiên, lỗ tai nhạy bén của hần cảm nhận được âm thanh ở phía ngoài phòng "Chết tiệt, cái đám nhân loại này thực sự là đáng ghét, không nhìn thấy bản vương đang cùng nương tử đang ân ái sao, tự dưng nhảy ra một đám quấy rối."

Hần rất không cao hứng, đuôi rần vung lên, sau đó từ bên ngoài phòng Mộ Dung Kiều Kiều liền xuất hiện một đoàn sương mù màu vàng, hần tà ác nở nụ cười, tiện đà lại động tác bị gián đoạn vừa này.

"Kết giới của bản vương, há lại để đám phạm phu tục tử các ngươi thể phá giải được!" Hần phần nộ tiến vào bên trong khối ngực mềm mại của nàng, gặm gặm sờ sờ, xoa bóp, liếm liếm, nói chung làm sao để cho mình thoải mái hần liền làm cho đã.

Vô Kết thật vất vả mới lách qua tầng tầng thủ vệ, đem thân che chắn bởi một phiến lá sen lớn, chờ hết thấy thị vệ đều tuần tra qua đi, hần mới từ sau hòn giả sơn đi ra.

"Bộ dáng này, hần là có thể đi!" Hần không biết, hần mỹ nam tử phong hoa tuyệt đại, phong lưu phóng khoáng như thế, hiện tại hình tượng chính là người rùng rùng trong động bước ra.

Nhưng chính hần lại hồn nhiên không biết, vì là tâm tư hần còn đang bận lo lắng cho vị nữ thần trong lòng mình—— Mộ Dung Kiều Kiều!

Nhưng là vừa mới ra khỏi hòn giả sơn, liền nghe tiếng người nói chuyện, "Không được, có người!"

"Tiểu Vũ, ngươi nói nữ hoàng bệ hạ để chúng ta đi tìm Vô Kết, chúng ta đi nơi nào tìm a?"

"Đúng đấy, tìm một ngày, không biết Vô Kết đến cùng chạy đi nơi đâu a? Nữ hoàng đang muốn triệu hần thị tẩm, chúng ta liền phải nhanh lên một chút tìm ra hần, nếu như chọc tới nữ hoàng mất hứng, chúng ta không có quả ngon mà ăn!"

Một cung nữ mặc màu y phục bích lục nhân nhật mở miệng.

Vô Kết nhận ra nàng, nàng là ti nữ thiếp thân của nữ hoàng gọi là tiểu Vũ.

"Vô Kết, Vô Kết ngươi đến cùng ở nơi nào? Thực sự là hại thảm chúng ta rồi!"

Chờ mãi mới đến lúc các nàng nhắc đèn lồng đi xa, Vô Kết lúc này mới đi ra, "Cái nữ nhân chết bầm, lại tìm ta thị tẩm, còn không là muốn dẫn vật ta? Căn bản là không mang cho ta bất kỳ cảm giác gì, ngay cả rễ cây cũng không bằng, chi bằng ta đi tìm bảo bối Kiều Kiều của ta——"

Nhìn bóng lưng của hai cái Tiểu cung nữ cấp tốc rời đi, Vô Kết tức giận ngập trời thấp giọng chửi rủa.

Thực sự là hận không thể cho cái nữ hoàngkia một cái tát bồi thêm một cước, mỗi ngày khiến cho hấn sắp tinh tấn mà chết, hận không thể giết nàng ta là tốt rồi.

Hướng về tẩm cung Mộ Dung Kiều Kiều mà đi, con đường vốn là rất quen thuộc, nhưng là hôm nay tại sao tẩm cung Kiều Kiều càng chạy càng xa, lâu như vậy rồi, hấn chạy vẫn không tới, chuyện gì xảy ra?

Thời điểm hấn đi qua Mộ Dung Kiều Kiều phòng ngủ, "Ồ? Nơi này thật giống chính là trụ sở Kiều Kiều, nhưng hiện tại làm sao lại biến thành bộ dáng này, lại thật giống như là không phải?"

Hình thức trang hoàng nơi này cùng phòng ngủ của Kiều Kiều rất khác nhau, hấn không xác định được gõ gõ cửa, nhưng là bên trong thanh âm gì đều không có, còn có chính là mặc kệ hấn đẩy làm sao đều đẩy không ra.

Nơi này thật giống như là đã lâu không ai đến, sau thời gian thật dài cố gắng đẩy cửa, hấn rốt cục mất đi kiên nhẫn rồi xoay người tiếp tục hướng về trước tìm kiếm.

"Thiết, phạm nhân chết tiết, linh lực của bản vương, ngươi có thể đi vào liền thành thần tiên rồi!" Nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa của Vô Kết, Băng Vô Ngân dùng đầu lưỡi liếm khoé miệng Mộ Dung Kiều Kiều, hạnh phúc cười.

"Nữ nhân của bản vương, các ngươi không cần thương nhớ!"

"Uh, nhiệt, nóng quá, không thoải mái." Thân thể dưới Mộ Dung Kiều Kiều môi chu ra nũng nịu phát lên tiếng kêu khê, khí nóng không nhịn được than nhẹ một tiếng trong con mê.

"Ai ya, nương tử bảo bối của ta, bản vương sẽ giúp ngươi sáng khoái, đến đây đi, bảo bối ——"

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thụ Thành Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nương tử rất kháng tạo

Mộ Dung Kiều Kiều chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt chính là màu vàng của trướng幔, thần sắc man mát. Đỉnh đầu là một bộ một bộ tua rua, khẽ lay động theo gió. Dưới thân giường lạnh lẽo cứng rắn, được bao phủ bởi Vân La trù hoa mỹ, phức tạp làm người ta cảm thấy như sóng nước đang dập dờn dưới chân, thật là mềm mại nhưng cũng thật là đơn lẻ. Thình thoảng bay tới một trận hương tử đàn, u tĩnh mà tuyệt đẹp.

"A —— thật thoải mái, cảm giác như là vừa ngủ một giấc thật sáng khoái!" Nàng thật giống là ăn cái gì đại bổ đan, mở mắt ra, liền cảm thấy được trên người tinh thần sáng khoái.

"Uy, Tiểu Khoảng, nên rời giường, mặt trời đều đã mọc tới mông rồi——" nàng nhìn chằm chằm Băng Vô Ngân đang nằm ở một góc, dùng sức lung lay thân rắn của hấn, nhưng là hấn mãi vẫn không có ý tứ muốn động.

"Đã nghe nói heo lười nhưng chưa từng nghe nói rắn dĩ nhiên so với heo còn muốn lười hơn, ngày hôm nay ta thật đúng là mở mang kiến thức rồi!" Kiều Kiều nhìn đáng vẻ mê ngủ của con rắn này liền than thở.

"Ồ? Dáng vẻ ngủ của ngươi sao lại giống người như thế, không phải là rắn đều cuộn tròn thân để ngủ sao?"

Lạ a, nhưng là con rắn này lúc này cực kỳ giống người, toàn bộ thân thể hấn duỗi thẳng tắp, sau đó nàng liền quay lại nằm nhòai trên giường, mặt kẻ sát, vui vẻ nhìn hấn.

"Ha ha, chơi thật vui, xem ta chuẩn bị cho người một bất ngờ!"

Mộ Dung Kiều Kiều liền nhảy xuống giường, cầm lấy đồ vật trên bàn trang điểm, liền hướng về phía Băng Vô Ngân đang nghỉ ngơi tà ác đi tới.

"Hi hi, ngày hôm nay chủ nhân ta sẽ đưa cho ngươi một cái lễ ra mắt nho nhỏ, để cho ngươi biết biết lợi hại của ta."

Nàng cầm lấy phấn bột màu trắng ra sức thoa cho đến khi thân rắn hấn đầy một lớp bột phấn, sau đó mới điểm đôi môi, phác hoạ mi, cuối cùng còn cầm cái kia đoá hoa lớn màu đỏ mà thường ngày nàng che què mùa quần vào trên đầu Băng Vô Ngân.

Mộ Dung Kiều Kiều hai tay vỗ một cái "Được rồi, đại công cáo thành! Không muốn cảm tạ ta, cũng phải cảm tạ, không cần cho ta tiền,"

Tiếp theo nàng ra sức đập mạnh một phen, sau đó nhìn thân rắn trên giường hơi động, biết Băng Vô Ngân sắp tỉnh rồi. Nàng cầm lấy một chiếc gương trên bàn.

"Được chứ, không biết người có thích phong cách ta hóa trang cho người hay không, bất quá, nói thế nào đều là tâm huyết của ta a, người nhất định phải nhìn cho kỹ!"

Nàng đi tới trước thân thể hắn, cầm lấy cái lược của bản thân, hướng về hắn thân rắn của hắn đâm vào một phát, Băng Vô Ngân cuối cùng cũng coi như là tỉnh lại.

Hắn phun ra lưỡi rắn đỏ tươi, phát ra âm thanh 'hí hí hí', Kiều Kiều trước đây rất sợ loại thanh âm này, nhưng là từ khi có con rắn sùng vật này, nàng thật giống như quá sợ hãi như vậy nữa.

"Tiểu Khoảng, chào buổi sáng a!"

Nàng đem Băng Vô Ngân vừa khi thức dậy dẫn vật, còn ngồi ở bên cạnh hắn cười.

"Nương tử, người dậy sớm vậy?" Băng Vô Ngân thực sự là khó có thể tưởng tượng, mình một môi sống dở chết dở hầu hạ nàng một buổi tối, không nghĩ tới nàng đã vậy còn quá cường hãn.

"Nương tử, người làm gì thế, cười dâm đẳng như thế, vì phu không có khí lực, hiện tại đói bụng, muốn ăn —— nãi!"

Băng Vô Ngân cầm lấy đuôi rắn của mình chỉ chỉ bộ ngực Mộ Dung Kiều Kiều, nơi đó hiện tại nhưng mà cái gì đều không có mặc a.

"Nha, người cái từ Tiểu Khoảng, quả nhiên đủ sắc, nhanh lên một chút, ngày hôm nay chủ nhân ta muốn đi dạy nữ hoàng bộ hạ học, người không nhanh lên ta liền không mang theo người đi, hanh ——" Mộ Dung Kiều Kiều hai tay nắm lấy hắn lắc, con mắt tức giận liếc nhìn hắn, không biết con rắn này làm sao lười biếng như thế.

Mình đã rất lười , không nghĩ tới dường một con rắn so với mình còn muốn lười hơn.

"Đi học? Nương tử, người lại đi truyền thụ bí kíp khuê phòng? Được rồi, vì phu cùng người đi, thời khắc mấu chốt còn có thể biểu diễn thực tiễn cho người!" Băng Vô Ngân cấp tốc run run thân thể chính mình, sau đó chậm chậm bò bò, muốn xuống giường.

"Hả?" Mặt hắn đột nhiên vặn vẹo giống cái đĩa ném đầy màu sắc.

Tại sao hắn liền cảm giác trên đỉnh đầu mình hình như có một cái gì nặng nặng?

Bất quá, nghĩ nghĩ, lại giống như là hắn nghĩ quá nhiều, không mùi vị gì lạ, nhưng sao hắn lại cảm giác có chỗ nào quái quái.

"Tiểu Khoảng, người tới nhìn, chủ nhân là ta làm cho người một phong cách hoá trang mới có thích hay không?" Mộ Dung Kiều Kiều bung cái bụng cười to lên, sau đó từ phía sau lấy ra một chiếc gương, đặt trước mặt Băng Vô Ngân.

"Ngạch. Đây là." Băng Vô Ngân liền biết, nữ nhân này là hoàng tử lang cấp kê chúc tết, không có ý tốt.

Nhìn một cái, nàng đem hắn biến thành muốn nhiều tục khí thì có bấy nhiêu tục khí, hắn một đời xà vương uy phong凛凛, ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, mê đảo vạn ngàn khác phải bị nàng thẳng hê trong gánh xiếc mua vui cho mọi người!

Hắn phần nộ rồi!

Hắn rít gào rồi!

Hắn muốn phát uy rồi!

Hắn thật sự muốn."Nương tử, người hóa trang cho vì phu thật là đẹp mắt, vì phu yêu thích, chỉ cần là nương tử làm cho, vì phu đều yêu thích."

Hắn hùng hục , một đời xà vương, bộ mặt nịnh nọt vuốt mông ngựa bò đến trên người Mộ Dung Kiều Kiều, làm nũng cùng nàng nháy mắt!

Lúc này, đổi lại thành Mộ Dung Kiều Kiều tức giận rồi!

Nàng quả thực không thể nào tưởng tượng được, mình làm như vậy, hắn lại vẫn cao hứng như thế? Bất chính hắn thành cái này đáng về ma chê quỷ hờn như thế, mà bộ dáng hắn lại còn rất đắc ý.

"Ta nói, người là người không có sĩ diện sao? Đáng đáp như vậy, người vẫn vui sướng hài lòng như thế?"

Băng Vô Ngân mặc kệ nàng nói cái gì, tên gì, nhân gia chính là ở trên eo thon của Mộ Dung Kiều Kiều quần quýt mặc sức ăn đậu hũ "Mềm mại, thật thoải mái!"

"Vì phu hiện tại không phải là người, hiện tại là xà, vì lẽ đó, không nên cùng ta giảng bộ đạo lý dành cho người!"

Được rồi, Mộ Dung Kiều Kiều nản lòng thoái chí, thu thập đơn giản một thoáng, lúc này mới ra ngoài.

Nhưng là rõ ràng trên đỉnh đầu là hắc một đóa hồng hoa lớn, nhưng là hiện tại toàn bộ thân rấn của hắc quán ở trên người nàng, liền gián tiếp biến cái đóa hoa vừa tục vừa xấu thành đồ trang sức trên hồng của nàng.

Mộ Dung Kiều Kiều hết cách! Dựa vào —— như vậy đều biến thành nàng hóa trang kinh dị a——

Còn chưa tới nơi thánh nữ cung, liền có cung nhân đến truyền, nói là nữ hoàng bệ hạ mang theo Vô Kết đi săn bắn, ngày hôm nay không học với nàng được!

Mộ Dung Kiều Kiều nghe xong vừa giống như là sét đánh bên tai!

"Vô Kết? Nguyên lai hắc còn sống, nhưng là hắc nơi đó còn có thể mang lại tính phúc cho nữ hoàng sao, còn có thể rong ruổi ở dưới người của nữ hoàng sao?" Mộ Dung Kiều Kiều không khỏi lo lắng.

"Nương tử, hắc vốn là không chết, là chính người cường ngạnh nói hắc chết rồi, bất quá, người nếu như người lại nghĩ tới hắc, bản vương đêm nay liền khiến hắc thật sự chết!" Bỗng nhiên nàng thấy khó thở, nơi eo như có người siết chặt, Mộ Dung Kiều Kiều có chút vất vả dùng tay gãi mấy lần.

"Tiểu Khoảng, người hãy thành thật một chút cho ta, người mà không ngoan ta đem người đưa cho ngao ung làm món ăn trưa."

Trên căn bản, Mộ Dung Kiều Kiều luôn cho rằng câu nói này giống như là đùa đòi mạng tiểu Khoảng, rất có hiệu quả, chỉ cần vừa nói như thế, con rắn kia liền không dám động.

Vốn là nghĩ nữ hoàng ngày hôm nay không dùng tới mình, nàng cuối cùng cũng coi như có thể an ổn nghỉ ngơi, ai biết?

"Mộ Dung đại nhân! Mộ Dung đại nhân."

Phía sau bọn họ lập tức truyền đến mấy cái âm thanh nam tính rất êm tai.

Mộ Dung Kiều Kiều xuân tâm lại bắt đầu nhôn nhạo.

"Để chúng ta tạo nên mái chèo đôi."

Thuyền nhỏ được đẩy bởi những con sóng.

Ngoài khơi hiện lên rất nhiều mỹ nam tử.

Cơ ngực, cơ bụng của bọn họ khiến cho ta cổ nào ngóng trông.

Mỹ nam a mỹ nam.

Ta chính là phương thuốc tẩm bổ để các người dưỡng nên những cơ bắp tuyệt đẹp."

Nhìn những mỹ nam này, trong lòng nàng hết như có cánh bướm đang giương thẳng trong gió, tự do dâng trào ——

"Này, anh chàng gác cổng đẹp trai, chào buổi sáng!" Nàng lễ phép chào hỏi, sau đó tặng cho từng người bọn họ một nụ hôn lên trán, Băng Vô Ngân đang quán bên hồng nàng tức giận siết chặt làm cho eo của nàng chột căng thẳng.

"Khắc khắc khắc, các người tìm ta có chuyện gì?" Tiếp thu được tín hiệu bên hồng, Mộ Dung Kiều Kiều rút cục đỉnh chỉ chính mình sóng lòng đang đập dồn.

Ở trước mặt nàng chính là nhi tử của thượng thư, Kiều Thiên Nhiên, Mộ Dung Kiều Kiều nhìn một chút liền nhận ra hắc, hắc là người được nàng nâng lên làm chiếu nghi.

Hắc có một đôi mắt trong suốt như thủy tinh ngâm trong nước, khỏe mắt nhưng hơi giương lên, lại có thêm vẻ quyến rũ.

Con người tinh khiết cùng yêu mỹ, lại dung hợp kỳ diệu trong một đôi mắt tạo nên một loại phong tình cực kỳ mỹ, bờ môi mỏng sắc màu nhạt như nước.

"Chiêu nghi nương nương, tìm ta có việc gì?" hắc đang ra về cô dâu nhỏ đáng thương bị ức hiếp, Mộ Dung Kiều Kiều vừa nhìn liền biết nguyên nhân, nhất định là bởi vì nữ hoàng đêm sủng hạnh Vô Kết, lạnh nhạt hắc, nên hắc mới như vậy.

"Đừng gọi ta nương nương, gọi ta Thiên Nhiên được rồi, Kiều Kiều, mấy người này là mỹ nhân mới vừa vào cung, nữ hoàng bệ hạ nói để người tự mình xem qua, thử một chút năng lực của bọn họ, sau đó sẽ đưa cho nàng ——"

Chà chà, Mộ Dung Kiều Kiều nhìn mấy tiểu đồng nam thủy nộn phía sau hắc, ngạc nhiên.

Nàng càng làm nham không được trái tim của chính mình ——

"Để ta tuyển? Thật không hay lắm a?" Mộ Dung Kiều Kiều cố ý nói theo kiểu cách đưa đẩy của nhà quan, kỳ thực nàng chính là biết, trong này nhất định có người của Kiều Thiên Nhiên vì lẽ đó hắc mới ra sức như vậy.

Xem ra này đấu tranh bên trong hậu cung liền muốn bắt đầu rồi.

"Hắn là biểu đệ của ta, Kiều Kiều ngại xem." Kiều Thiên Nhiên đứng là cũng không kiêng kỵ tiến đến bên tai Kiều Kiều cắn.

Trên người hắn mùi phấn hương nồng nặc tràn ngập mũi Băng Vô Ngân. "Khắc khắc, Ngụy Nương chết tiệt."

"Ngươi ngẩng đầu lên ta xem một chút ——"

Tên nam tử ở dưới được Kiều Thiên Nhiên ra hiệu chậm rãi ngẩng đầu.

Hắn có nước da mà mọi nữ sinh đều ước ao trắng nõn, nộn nộn, cảm giác gió vừa thổi liền vỡ tan, lông mi thật dài thật dày hơi khe chớp chớp bao trùm trên một đôi mắt sáng sủa, con ngươi thâm thúy, ánh mắt bình tĩnh khiến người ta không thể phỏng đoán, tăng thêm một phần cảm giác thần bí, đáng người tuần lảng càng tăng thêm cảm giác hắn giống như vương giả.

"Được chứ, cái nữ nam này bán bao nhiêu tiền?" Mộ Dung Kiều Kiều không giữ mồm giữ miệng dĩ nhiên thốt lên một câu kinh hãi.

Làm cho người toàn trường hóa đá tập thể tại chỗ——

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thụ Thành Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Phu quân rất thích ăn đòn

Một người là trưởng tử Kiều thị phong lưu phóng khoáng, là chiều nghi nương nương cao quý của Nữ Nhi quốc, còn người kia lại băng thanh ngọc khiết, thanh thoát như nước nhìn như ôn nhu như Lâm muội muội, Mộ Dung Kiều Kiều trong khoảng thời gian ngắn nhìn có chút sững sờ, xem đến choáng váng đầu óc.

Nàng đang ảo tưởng chính mình biến thành Giả Bảo Ngọc trong《 Hồng lâu mộng 》đang lạc giữa chúng tỷ muội yêu kiều trong tác phẩm.

Nhưng là, cũng là không giống, bởi vì chính mình là thân con gái, bọn họ nhưng là đều là nam tử, đây chính là Nữ Nhi quốc nữ nhân nắm quyền.

"Làm sao, một người tên là Thiên Nhiên, một người tên là Hạo Nhiên."

Lúc này, Mạnh Hạo Nhiên khẽ ngẩng đầu, nhìn Mộ Dung Kiều Kiều lại là run sợ một hồi, căng thẳng muốn chết.

"Mộ Dung đại nhân, ta có thể thông qua sao?"

Oa —— Mộ Dung Kiều Kiều than thở một tiếng, thực sự là thanh âm không thể diễn tả bằng lời, nam nhân như vậy làm sao có thể vô cớ làm lợi cái nữ nhân chưa dứt sữa – tiểu nữ hoàng chứ.

Trong lòng nàng lại bắt đầu không yên.

"Khắc khắc, cái này được, có thể quá đi chứ." Nàng hai tay xoa eo, sau đó ngửa đầu nhìn trời, vừa vận nhìn thấy con quạ đen mới vừa từ trên đỉnh đầu nàng bay qua, toàn thân nó đen như là than đá.

"Oa oa oa!" Nó hướng về Mộ Dung Kiều Kiều nhìn tới, sau đó kêu vài lần rồi bay đi.

Ngay cả con quạ đen đều khinh bỉ chính mình, thời đại này mình còn có chỗ dung thân sao?

"Thật sự, biểu ca, ngại nghe thấy không? Mộ Dung đại nhân nói ta thông qua? Ta không phải nghe lầm đi!" Mạnh Hạo Nhiên như là tiểu cô nương nắm thật chặt tay Kiều Thiên Nhiên, hai cái tay nắm lấy nhau thật chặt, sau đó bốn mắt nhìn nhau, xem ra ám muội đến cực điểm.

Ồ? Bọn họ xem ra thật không giống bình thường a?

"Nương tử, vì phu cũng cảm thấy bọn họ không bình thường, xem tay bọn họ này, làm sao lại nắm chặt lấy nhau, cũng không sợ nóng bỏng."

Băng Vô Ngân nhìn thấy đều muốn buồn nôn.

Hai người này trước mặt nương tử nhà mình giờ trò ái muội, bộ tính dạy hư nương tử nhà mình hay sao a?

"Nương tử, vì phu cảnh cáo ngươi, cách hai bọn họ xa một chút ——"

Hắn ra sức siết tăng cường lực đạo ở trên eo Mộ Dung Kiều Kiều, nàng bị hắn siết chặt đến nổi lực phủ ngũ tạng muốn lòi ra luôn cả.

"Khắc khắc!"

Nàng biết là con rắn này đang tác quái, sau đó dùng tay nhẹ nhàng vờn quanh ở trên thân rắn, dùng sức một trận.

"Ngạch. Nương tử, ngươi nên vì tính phúc nửa đời sau của ngươi mà suy nghĩ đi, rồi hãy dùng lực với vi phu a——" hóa ra là Mộ Dung Kiều Kiều đem đuôi rắn của hắn nheo một cái, Băng Vô Ngân đau đến mức nước mắt chảy đầm đìa.

"Ta lúc nào nói ngươi thông qua? Ta làm sao không biết nha?" Nhìn hai người bọn họ lúc này mặt còn đang hưng phấn, Mộ Dung Kiều Kiều cảm thấy không cao hứng nổi.

Tiền tài cũng không đưa một đồng, thân thể mỹ nam chính mình cũng không chiếm được một chút lợi lộc, còn có chính là một cọng cỏ đuôi chó còn chưa đưa đến cho nàng, dựa vào cái gì mà cho hắn qua!

"Cái gì, nhưng là Mộ Dung đại nhân vừa nãy rõ ràng nói?" Mạnh Hạo Nhiên nhìn Kiều Thiên Nhiên bộ dạng oan ức giậm chân, mà Mộ Dung Kiều Kiều thể vô lại huyết sắc nhìn phương xa, một điểm cũng không vội vã.

"Hạo Nhiên, không vội, chờ ta một hồi ——"

Kiều Thiên Nhiên đi tới bên người Mộ Dung Kiều Kiều, đưa tay, Mộ Dung Kiều Kiều cả người liền ngã vào trong ngực của hắn.

"Kiều Kiều, ngươi nói, ngươi muốn cái gì ta đều đáp ứng cho ngươi có được hay không? Biểu đệ ta thân thể rất đáng thương, ngươi thương xót một tiểu hài tử đáng thương không cha không nương đi, van cầu ngươi." Hạ thể của hắn hướng về sau cái móng của Mộ Dung Kiều Kiều dùng sức cạ cạ.

Mùi vị son chi hoa trên người hắn quanh quẩn ở trong mũi Mộ Dung Kiều Kiều——

"Thơm quá a! ~" không chịu được sự dụ dỗ của hắn, nàng chỉ có thể bé ngoan đi vào khuôn phép.

"Cái kia."

Phân eo đột nhiên cảm thấy bị một thứ há mềm mạnh mẽ cắn nàng một cái, nàng lúc này đầu óc tỉnh táo không ít "Không được, nói cái gì cũng không được, cái kia, ngươi lui xuống trước đi, Mạnh Hạo Nhiên cùng bốn đại nhân đi."

Trực tiếp đem Kiều Thiên Nhiên đang vờn quanh ở bên cạnh mình đẩy ra, sau đó mất đảo quanh một vòng, nhảy nhót liên hồi, thật giống như là quỷ nhập vào người.

Chết tiệt, đau quá a, con rắn chết tiệt, xem ta trở lại làm sao trừng trị ngươi, ba ngày không đánh ngươi liền leo phòng dỡ ngói!

Kiều Thiên Nhiên mắt thấy mỹ nam kế của mình thất bại, cả người khó tránh khỏi chán nản, chính mình trong ngày thường đối với Mộ Dung Kiều Kiều đều làm như vậy, nàng đều là đáp ứng yêu cầu của mình.

Làm sao ngày hôm nay đột nhiên liền đổi tính rồi!

Làm cho hắn nghĩ mãi mà không tìm được manh mối, hắn chỉ có thể đưa hai tay thi lễ, hướng Mộ Dung Kiều Kiều cười cười, sau đó lui ra ——

Kỳ thực bọn họ là nam phi trong cung cũng không cần phải hướng Mộ Dung Kiều Kiều hành lễ, nguyên bản địa vị của bọn họ so với Mộ Dung Kiều Kiều không biết tôn quý hơn bao nhiêu lần.

Nhưng là trước đây có người xem Mộ Dung Kiều Kiều không vừa mắt, thời điểm hắn cùng nữ hoàng hoan ái trên giường, không tự lượng sức mình ra sức nói xấu Mộ Dung Kiều Kiều trước mặt nữ hoàng, kết quả nữ hoàng không chút nào nương tình lập tức hạ lệnh đem tên nam sủng kia chặt đầu.

Từ sau cái sự kiện đó, địa vị của Mộ Dung Kiều Kiều ở hậu cung này liền như điều gặp gió, ngoại trừ nữ hoàng, tất cả mọi người đều xem nàng như tổ tông mà cung phụng hầu hạ, nịnh bợ nàng. Ngay cả nữ hoàng đều nhường nhịn nàng khắp nơi, khiến cho ở Nữ nhi quốc này như là địa bàn riêng của Mộ Dung Kiều Kiều.

"Biểu ca. Ngươi đừng đi a." Mạnh Hạo Nhiên vừa nhìn thấy biểu ca của hắn đi rồi, chỉ còn hắn một người ở đây, liền quay người nhìn Mộ Dung Kiều Kiều, phát hiện nàng ——

Nàng lúc này đang dùng tay của hắn.

Đưa lên.

Lỗ mũi của nàng, sau đó một mặt cười gian đối với hắn, Mạnh Hạo Nhiên khẽ cắn dưới môi, không biết hiện tại nên làm thế nào cho phải.

"Mộ Dung đại nhân. Ta làm sao có thể qua, cái kia?" Hắn nín nửa ngày, vẫn là không nhịn được muốn hỏi.

"Ngươi a, không phải nữ hoàng nói rồi sao? Để ta thử xem ngươi có năng lực hay không, cái này là do ta quyết định, xem ngươi ngày hôm nay biểu hiện làm sao, có thể làm bốn đại nhân cao hứng hay không, làm cho bốn đại nhân sáng khoái, này còn cần ta dạy?" Nàng xoay người liền muốn đi, mới vừa

bước chân ra một bước, cái kia chân còn chưa xuống, liền nghe ——

"Kiều Kiều, ta phải làm thế nào, người nói đi mà!"

Được chứ, cái nam hài này đúng là rất cơ trí, một điểm liền rõ ràng.

Trong lòng nàng đại hỉ, xem ra việc này có cửa.

Xoay người lại, phát hiện Mạnh Hạo Nhiên một đôi con người đen láy thâm thúy, đang hiện ra thần sắc mê người; cái hàng mi dày, cái mũi cao thẳng, đôi môi tuyệt mỹ, không một chút lộ liễu mà cao quý cùng tao nhã.

Được lắm, tiểu hài tử này mạnh đến cực điểm, Mộ Dung Kiều Kiều trong lòng yêu thích không thôi, nơi nào còn quản được Băng Vô Ngân đang cắn xé bên hông a.

Mặt của nàng tiến đến trước mặt Mạnh Hạo Nhiên, bờ môi mềm mại lúc này cách môi Mạnh Hạo Nhiên chỉ còn có một cm, thật giống nhưng là mình đã tưởng tượng, cái lưỡi nàng nhẹ nhàng phát họa đôi môi tuyệt mỹ của hắn.

Hắn nhất định rất ngọt, cái lưỡi trong miệng của hắn nhất định rất thơm, hơn nữa khuấy lên sẽ rất triển miên.

Chỉ là mới nghĩ đến, đã nhiệt huyết dâng trào, không xong rồi.

"Hạo Nhiên, người yên tâm, chỉ cần người làm bé ngoan nghe lời ta, ta sẽ để người đi hầu hạ nữ hoàng, còn có, ở truyền thụ những kỹ xảo tuyệt hảo cho người, để cho người vào thời điểm hầu hạ nữ hoàng có thể mã lực mười phần."

"Cái kia —— ta phải làm sao?"

"Đến, chúng ta trở về phòng, từ từ nói chuyện có được hay không?" Nàng hiện tại chính là đại sói hoang đang dụ dỗ con cừu bé nhỏ.

"Uh, tốt."

Thấy Mạnh Hạo Nhiên mắc câu, Mộ Dung Kiều Kiều nở nụ cười sáng sủa, dắt tay hắn, đặt ở trong ngực của chính mình, hai người song song hướng về Mộ khuê phòng Dung Kiều Kiều mà đi.

Băng Vô Ngân tức giận đến nghiến răng, đây là một cái nữ nhân gì a, tập tục Nữ Nhi quốc đều đem nương tử dạy hư, nhìn thấy mỹ nam đã nghĩ nhào tới, nhìn thấy mỹ nam liền cảm chân không nổi, chết tiệt.

"Nương tử, người xác định người muốn cho vị phu thành kẻ bị cấm sùng? Vậy cũng tốt, ta không có ý kiến, bất quá, hắn tuyệt đối sẽ không so với Vô Kết may mắn hơn——"

Băng Vô Ngân không những không giận mà còn cười!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thú Thành Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hoàng hậu tới bắt gian!

Giữa tháng hai mùa xuân về hoa nở rực rỡ, bên trong hậu hoa viên trăm hoa đang đua nhau nở rực rỡ, vạn vật thức tỉnh, những con cá tinh nghịch lác đác đầu quẫy đuôi truy đuổi lẫn nhau ở bên trong nước, chim nhỏ lú ra lú rú đánh cánh ám muội, chó mèo thì gào thét cả đêm——

Mùa xuân đến rồi, cái gì cũng đến, vì lẽ đó.

Mộ Dung Kiều Kiều thời điểm phát xuân cũng theo gió xuân mà tới!

Một đêm gió xuân đến, ngàn cây hoa lê đang nở hoa ——

"Uh, nơi này, chính là chỗ này, được, dùng sức mà người đứng là." Mộ Dung Kiều Kiều phát ra âm thanh lười biếng không ngừng từ trên giường truyền tới.

"Kiều Kiều, như vậy thật sự thoải mái sao? Có thể hay không quá mức rồi?" Âm thanh Mạnh Hạo Nhiên như tiếng trời, theo tiếng thở gấp của Mộ Dung Kiều Kiều, bong dáng hai người chập trùng lẫn nhau, không còn biết trời đâu đất đâu.

"Người dùng sức là tốt rồi, dùng sức, đúng, chính là như vậy, lại dùng lực —— nha, thật thoải mái."

"Chỗ này như vậy có phải không? Như vậy sao?" Mạnh Hạo Nhiên có dã tính cơ ngực, từ bên ngoài ngoài trường vừa vặn có thể nhìn thấy.

"Uh, có thể. Thoải mái, sáng khoái a ——"

Một trận gió nhẹ thổi qua, những sợi tóc của hắn ở trong gió tùy ý phấp phới, da thịt lại trắng nõn như trứng gà vừa lột, hai con mắt như hắc diệu thạch lập lòe thâm thúy, cúi thấp xuống là lông mi thật dài.

Trên người còn tung bay ra một luồng hương thơm ngát, nhàn nhạt.

Nếu như chỉ là nghe thanh âm, nhất định sẽ cho rằng bọn họ chính đang làm cái sự tình lung ta lung tung gì đi.

"Hoàng hậu nương nương giá lâm—— Hoàng hậu nương nương giá lâm——"

Không biết là từ nơi nào truyền tới âm thanh, hoàng hậu lập tức liền xuất hiện ở trong sân tẩm cung của Mộ Dung Kiều Kiều giống như là nữ phù thủy xuất hiện ám hại công chúa Bạch Tuyết.

"Hoàng hậu? Kiều Kiều, làm sao bây giờ a?" Mạnh Hạo Nhiên không nghĩ tới thời điểm mình chân ướt chân ráo, mới đến hoàng cung, không gặp phải cái sắc nữ Mộ Dung Kiều Kiều, thì chính là gặp phải Hoàng hậu nương nương ác độc.

"Này?" Hắn sốt ruột không biết làm sao liền thốt lên.

"Sợ cái gì! Hoàng hậu thì sao, có thể đem người thế nào? Có ta đây." Mộ Dung Kiều Kiều thuận người liền nằm xuống, một tay tóm lấy Băng Vô Ngân đang ngủ như chết rồi.

"Tiểu Khoảng, chủ nhân ta có phiền phức, người hỗ trợ không?"

"Nương tử, người thì tốt rồi thỏa sức hưởng thụ? Xây ra một chút phiền toái liền tìm vi phu?"

Nghe thấy Mộ Dung Kiều Kiều đem Mạnh Hạo Nhiên gọi vào trên giường của nàng, hắn cũng thật là cho rằng cái này nương tử lại tính biến mình thành kẻ bị cầm sừng.

Kết quả, ——

Nhân gia nàng chỉ là gọi Mạnh Hạo Nhiên xoa bóp cho nàng mà thôi.

Nàng cũng nghĩ ra được cái ý tưởng này! Thực sự là phục rồi nàng ——

"Kiều Kiều, người xem chúng ta hiện tại ——" mặc dù bọn hắn là không có làm ra cái việc gì không muốn để cho người khác biết, nhưng là hiện tại bọn họ quần áo đều không chỉnh tề, nên lộ không nên lộ lúc này toàn bộ đều lộ ra .

"Nhìn người, hắn có thể như thế nào, hắn nếu như dám làm bừa, bản đại nhân liền đánh gục hắn." Mộ Dung Kiều Kiều tỏ vẻ không đáng kể nhú đôi mày của nàng, cuốn một lọn tóc trong tay, vờn quanh trước ngực mình thưởng thức .

Băng Vô Ngân nhìn đến cảnh tượng này liền dục hỏa thiêu đốt, so với uống rượu mạnh còn muốn nóng hơn——

"Nương tử, vi phu mới chỉ nhìn thấy thân thể của người liền miệng đắng lưỡi khô, liền cho ta giải tỏa đi, nếu không ta sẽ không sống nổi nữa rồi!" Hắn nuốt nước bọt mấy cái. Sắp nghẹt thở chết, thì hắn mới phát hiện miệng không có nửa điểm nướ bọt để nuốt xuống.

"Nghe nói người hoàng hậu kia sợ nhất là rắn, vừa vặn cùng chủng loại với sùng vật của bản đại nhân, khả khả!"

Mạnh Hạo Nhiên mặc vào y phục của mình một cách chỉnh tề xong vừa vặn nghe được câu nói thâm của nàng liền giương mắt không rõ nhìn Mộ Dung Kiều Kiều.

Nàng đúng là một tuyệt đỉnh mỹ nhân, khắp toàn thân nơi nào cũng làm cho nam nhân mê loạn tới cực điểm, làm hắn (BVN) vừa nhìn liền muốn trướng bạo.

Kính người nhất chính là con mắt của nàng, phía dưới lông mày nhạt uốn lượn là con mắt vừa nhỏ vừa dài hơi cong chứa đựng con người là màu xám tro nhạt.

Loại này con người màu xám này hắn từ trước tới nay chưa từng gặp qua, nó đoan trang, hiền lành, bi ai là như vậy nhưng lại tựa hồ bao hàm một loại thần thánh cũng phải rụt rè không thể xâm phạm, sâu không thấy đáy.

"Hoàng hậu sợ cái gì?"

Hắn không biết cái nữ nhân thoát nhìn đoan trang lại mỹ lệ, là làm sao để hậu cung nam sủng lại e ngại không ngớt .

Nhưng là hôm nay đến chính là hoàng hậu, nàng còn có thể ung dung hóa giải sao?

Hắn đứng là muốn nhìn một chút thực lực của nàng ——

"Sợ cái gì, hần a, có cái gì mà sợ!"

"A? Cái kia." Mạnh Hạo Nhiên không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, khóe miệng co rúm

"Bí mật!"

Nàng cầm Băng Vô Ngân trong tay hướng về bên trong ống tay áo của chính mình vuốt một cái, Băng Vô Ngân liền lẳng lẳng nằm ở bên trong.

Khi cánh lớn cửa bằng đàn mộc mở ra, nội thị theo hầu bên cạnh tiếng hô to "Hoàng hậu nương nương giá lâm ——"

Âm thanh kéo dài cuối cùng cũng dứt, Mộ Dung Kiều Kiều cùng mạnh Hạo Nhiên liền quỳ rạp xuống dưới chân của hần.

"Kiều Kiều đứng lên đi."

Hần chỉ là gọi Mộ Dung Kiều Kiều lên, rất rõ ràng, hần không có ý định dễ dàng buông tha cái nam nhân lạ mặt ở trong phòng Mộ Dung Kiều Kiều, hần đang thị uy cho kẻ mới tới.

"Hần là ai?"

Biết rõ còn hỏi, không phải là nghe phong thanh mới đến sao? Mộ Dung Kiều Kiều khinh bỉ trong lòng miệng bỗng nhếch cao.

"Kiều Kiều?"

Hần là nam nhân tôn quý nhất Nữ Nhi quốc Hoàng hậu nương nương, bị Mộ Dung Kiều Kiều xưng là "Ngụy Nương Hoàng hậu".

Hần cũng không phải rất được sủng ái, công phu trên giường cũng không phải cao thủ, chỉ là bởi vì nhờ vào ánh hào quang của nương thân sinh nên hần mới được phong làm hoàng hậu, mới có thể chiếm giữ được ngôi vị cao quý nhất bên trong hậu cung.

Đỗ gia chỉ có duy nhất hần là con trai, kỳ thực ở Nữ Nhi quốc, không phải là cái gì hiếm lạ, bởi vì nơi này chỉ có nữ nhân mới có thể đi dạo phố Đại Minh kì cổ, ra ngoài chơi sông bạc, sai kỹ viện.

Nam nhân bọn họ đa số là nhàn rỗi tè nhọt học một ít thêu, “nữ công”, đọc đọc Nữ Nhi quốc 108 nam nhân quy phạm, học tập thân là người ‘thê’, chuyện nên làm.

Chỉ vì Đỗ gia là một dòng họ trung liệt, ba đời liên tiếp đều là Trấn quốc Đại tướng quân, ở nữ nhi quốc này hơn một nửa binh lực đều nắm giữ ở trong tay Đỗ gia.

Vì lẽ đó liền nữ hoàng cần phải kiểm chế thế lực của họ, vì vậy không thể không đối với nhi tử bảo bối của gia tộc họ Đỗ “xem trọng”.

"Hoàng hậu nương nương, hần gọi mạnh Hạo Nhiên, là tân quý phi mới tiến cung ——" Mộ Dung Kiều Kiều cố ý đem hai chữ ‘quý phi’ hai chữ kéo ra rất dài, thật giống như là muốn cố ý nói cho hần nghe cho rõ ràng hơn.

"Quý phi? Chuyện khi nào? Bồn cung làm sao không biết!"

Hần mới vừa rồi còn tỏ vẻ hơi hơi nhu hòa, lúc này đã nhiễm một phần lạnh lùng cùng xa cách khiến người ta khó có thể thân cận.

"Chính là chuyện vừa rồi nha, chính là 10 giây trước, ta vừa quyết định!" Mộ Dung Kiều Kiều không có chút nào e ngại hần, người khác sợ hần, nàng cũng không sợ, nàng nhưng là rất biết nhược điểm của hần a.

"Kiều Kiều, ngươi quá hồ đồ, nữ hoàng còn ở ngoài cung, nàng lúc nào sắc phong quý phi, lại nói , vị trí quý phi vô cùng tôn quý biết bao, làm sao có thể nói sắc phong liền sắc phong, ai phê chuẩn rồi!"

Hần tức giận đến nổi làm cho cái đóa màu tím không biết tên trên đầu đều rơi mất vài cánh, có thể thấy được hần đang tức giận đến lợi hại.

"Hoàng hậu nương nương, ngươi đừng nhúc nhích nha, tuyệt đối đừng động."

"Làm sao?" Hần nhìn đáng vẻ Mộ Dung Kiều Kiều, cảm giác trên đỉnh đầu mình thật giống là có thứ đặc biệt gì.

"Ngươi đừng nhúc nhích, hoa có chút lệch, ta chỉnh lại cho ngươi một chút, ngoan ha, đến, ta chỉnh cho ngươi." Mộ Dung Kiều Kiều cúi người đưa tay đặt ở mặt trên đóa hoa kia vờ chỉnh sửa, sau đó đem Băng Vô Ngân trong ống tay áo phất ra.

Lạch cạch! Một tiếng ——

Băng Vô Ngân liền ngồi xếp bằng ở trên đỉnh đầu hần.

Ha ha, Mộ Dung Kiều Kiều cực kỳ vui thích, lúc này, hoàng hậu Ngụy Nương thật đúng là biến thành ngụy lang luôn rồi, xà a! Hần cùng mình đều rất sợ

hãi rần nha——

"Hoàng hậu nương nương, được rồi đây."

"Thật sự, cảm tạ Kiều Kiều, nhưng là, vấn đề vừa nãy ——" hần còn muốn muốn nói gì, Mộ Dung Kiều Kiều không để ý mọi người con mắt, lập tức kéo tay của hần.

"Ai u! Hoàng hậu ~ ngày hôm nay nhân gia cái kia rồi, người muốn đánh phải không, cũng đến đám người ta được rồi lại nói không phải? Cố gắng về nghỉ đi, về sự tình sắc phong quý phi sẽ xem ý tứ của nữ hoàng, như vậy phải dựa theo quyết định của nữ hoàng mà làm, bất quá ta là đứng về phía người, yên tâm." Nàng nhẹ nhàng đem miệng toát ra hơi thở như hoa lan đặt ở bên tai của hần, làm cho sợi tóc củ hần điểm điểm run rẩy.

"Ngạch. Cái kia Bôn cung sẽ chờ người!"

"Thật thật, ngài cứ việc yên tâm, cung tiền Hoàng hậu nương nương ——"

Mạnh Hạo Nhiên ngờ vực nhìn bọn họ, có cảm giác mờ ám, chờ hoàng hậu cùng mọi người đi rồi, vừa định hỏi Kiều Kiều chuyện gì xảy ra?

Chính mình làm sao liền lập tức biến thành quý phi, nhưng là Mộ Dung Kiều Kiều lại nằm nhoài trên ván cửa, cười ngặt nghẽo trên mặt đất.

"Kiều Kiều, người đừng cười, làm sao vậy?"

Hần thật tò mò ——

"Ha ha, đừng nói chuyện, đừng nói chuyện, chờ xem cho cẩn thận, bên kia ——" Mộ Dung Kiều Kiều chỉ chỉ địa phương Hoàng hậu vừa rời đi, sau đó lại là một trận cười to.

Hoàng hậu càng đi càng cảm thấy đỉnh đầu thật giống càng ngày càng nặng, hơn nữa thật giống da đầu tê tê.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Hoàng hậu nương nương, ngài làm sao?" Lục nhi hỏi.

"Bôn cung cảm giác có chút, cái này đỉnh đầu có chút ——" hần dùng tay của muốn bắt cái thứ trên đỉnh đầu, bởi vì nơi đó thực sự là khó chịu lắm.

"A a a a ——" hần kêu to, nhảy lên, thân thể kích động cả người run rẩy không ngừng.

"Nương nương, ngài làm sao?"

"Rần a rần a ——" hần lúc này như là hầu tử, nơi nào còn có nửa điểm oai phong hoàng hậu, đỉnh đầu của hần có điều xà, nhưng là hần cũng không dám đi động.

Gấp nước mắt ào ào chảy đầm đìa.

"Hần, nguyên lai người sợ rần a, không trách nương tử nhà ta nói người cùng nàng cùng sợ một thứ a! Bất quá, nương tử chỉ để ta tới, không phê chuẩn ta xuống, thật không tiện, ta cũng rất bất đắc dĩ, ta nghe nương tử."

Băng Vô Ngân bắt đắc dĩ đem đầu cúi lè ra trước mặt hoàng hậu, còn rất nghệ thuật!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thú Thành Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Đem con rắn ghê tởm lấy xuống!

Trong ngự hoa viên chật ních người đứng xem náo nhiệt, bọn họ nhìn hoàng hậu nhảy nhót liên hồi bên dưới gốc cây to ở đằng xa, cũng không dám tiến lên, hoàng hậu ngày thường ở trong cung danh tiếng không được tốt cho lắm, vì lẽ đó hần xảy ra chuyện gì, cơ bản là —— không có nửa người nghĩ đi hỗ trợ!

"Hoàng hậu nương nương." Lục nhi sợ đến miệng muốn sùi bọt mép, nhìn cái con rắn nhỏ trên đầu Hoàng hậu nương nương, dán thật chặt ở trên đó giống như là nó vốn mọc ra từ trên đầu hần. Băng Vô Ngân đang cố gắng diễn trò thật đạt, hần trừng ra con mắt màu đỏ sậm, mờ ra cái miệng lớn như chậu máu.

"A ——" Lục nhi chỉ vào hần, sau đó sợ đến mức trốn trong bụi cỏ "Rần, rần muốn đem Hoàng hậu nương nương nuốt, các người mau nhìn ——" nàng run rẩy khoa tay, còn mấy người khác nhìn thấy cái thứ trên đầu hoàng hậu thì đã sớm sợ đến ngơ ngác ngây ngốc.

Lúc này Băng Vô Ngân há miệng thật to, nhìn Hoàng hậu bây giờ giống như là nữ thần rắn Medasu trong thần thoại Hy Lạp. Hoàng hậu nung nung trong ngày thường làm nhiều việc ác, tâm độc như rắn rết, nhất định là trời cao vì trừng phạt hắn cho nên mới để trên đầu hắn một con cự xà lớn.

"Không tốt, không tốt, Hoàng hậu nung nung biến thành xà nhân rồi."

"Không tốt, người đầu, tôi đây mau, Hoàng hậu nung nung biến thành xà nhân rồi!" Âm thanh của các thị nam ở cửa dồn dập chuyển cáo, nhất thời toàn bộ hậu cung liền sôi sùng sục.

Mộ Dung Kiều Kiều cười thờ không ra hơi, chơi vui lắm, rồi nàng cảm lấy nhô mà Mạnh Hạo Nhiên đưa cho mình bỏ vào miệng nhai nhóp nhép.

"Được rồi, đừng cười nữa, rất buồn cười sao?"

Ồ? Cái tên Mạnh Hạo Nhiên này, rất kỳ quái, sự tình buồn cười như vậy mà hắn lại có thể nhìn được không cười!

Cái này, ngược lại làm cho Mộ Dung Kiều Kiều càng thêm hiếu kỳ về hắn, nàng vốn là định cho hắn mất mũi, diệt uy phong đối phương, sau đó gọi hắn đến chỗ hoàng hậu diễn kịch quan tâm bề trên một phen, không nghĩ tới người đàn ông này không chút nào há hê, thật giống như là nàng ngày hôm nay là quân việc không đầu.

Sắc mặt nàng không tốt hướng Mạnh Hạo Nhiên liếc mắt một cái.

Dĩ nhiên phát hiện, toàn bộ thân thể Mạnh Hạo Nhiên đều kê sát ở trên cửa gỗ đàn mộc, cười đến miệng găm lấy khung cửa, những quả nho trong tay bị hắn bóp chặt đều chảy thành nước đỏ tươi như rượu vang, một giọt một giọt nhỏ xuống trên mặt đất.

"Uy, Mạnh huynh, thật sự có buồn cười như vậy?" Dáng vẻ hắn thật khuếch đại a!

Còn dung dung răng cắn cửa a?

Chà chà, Mộ Dung Kiều Kiều nhìn mặt người cầu dạng của Mạnh Hạo Nhiên, trong lòng cái này tiểu xoắn xuýt, ai ——

"Được rồi, được rồi, cười cười cũng được nhưng người nhanh đưa răng nanh thu hồi đi, trên cửa rất bẩn có bao nhiêu là vi sinh vật a, bao nhiêu là vi khuẩn a, người dùng răng cắn, vi khuẩn vào bụng, người coi chừng mắc bệnh gì quái lạ, đến lúc đó, nói không chừng người thấy người liền cắn, còn có đầu lưỡi hồng hồng của người thật lớn ——"

"A —— Kiều Kiều, người muốn làm gì, làm ta giật cả mình!"

"Người còn biết sợ sệt a, ta là muốn tốt cho người, người ở đây cắn cửa, nói không chắc đợi lát nữa sẽ có người nhìn thấy rồi tung tin đồn nhảm bắt lợi cho người——! Không tốt rồi, Mạnh quý phi biến thành cầu rồi, cắn cửa không tha. Đại gia nhanh lên một chút thoát thân a——" Kiều Kiều vừa nhại cách nói của những cung nhân viên này, vừa cong cái miệng nhỏ của mình ở bên người Mạnh Hạo Nhiên vòng tới vòng lui.

"Phốc ——"

Mạnh Hạo Nhiên bị nàng khiến cho mắc cười đến nỗi miệng phun ra đầy nước bọt, mặt mày đỏ lựng lên.

"Đi thôi!" Kéo tay hắn, liền hướng về của hoàng hậu mà đi.

"Đi nơi nào a?" Mạnh Hạo Nhiên nhìn nàng đem mình tha hướng về bên cạnh hoàng hậu, hắn sợ đến mức nhú lại thành hình chữ xuyên "Ta không đi ta không đi, ta cũng sợ rắn, ta sợ nó cắn ta."

Kỳ thực nhìn cái kia thảm trạng hoàng hậu, hắn ngoại trừ đặc ý ở ngoài, trong lòng vẫn là rất sợ sệt con rắn ở trên đỉnh đầu hoàng hậu, con rắn kia đến cùng là từ nơi nào tới, không phải là Hoàng hậu nung nung thật sự đã biến thành xà yêu đi.

Nghĩ như thế, Mạnh Hạo Nhiên thì càng sợ hắn một bước cũng không chịu đi tiếp.

"Ta không đi, Kiều Kiều, chúng ta qua đó làm gì——"

"Vi để cho người xem cẩn thận một chút, người cái người ngu ngốc này, hiện tại hoàng hậu gặp nạn, không người hỗ trợ, người là tân quý phi mới vào cung làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?" Mộ Dung Kiều Kiều lại dùng sức kéo một cái, không biết là khí lực Kiều Kiều lớn hay là Mạnh Hạo Nhiên đang sợ đến nỗi chân mềm nhũn, nói chung, nàng chỉ là nhẹ nhàng vỗ một cái, hắn liền ngã vào trong ngực của nàng.

"Làm gì? Muốn ăn đậu hũ, người liền nói rõ, có ý ngã vào trong lòng ngực bổn đại nhân, muốn ăn bớt a!"

"Không đúng không đúng."

Mạnh Hạo Nhiên liền vội vã thanh minh, nhưng là Mộ Dung Kiều Kiều chính là không chịu buông tha hắn.

"Ta cùng người nói, người lại chỗ Hoàng hậu lấy tay quơ nhẹ một cái trên đầu hắn là con rắn kia khẳng định liền rơi xuống đất, đến lúc đó, vị trí của người ở hậu cung liền lên cao như điều gặp gió, hoàng hậu đối với người có hảo cảm, nữ hoàng biết sẽ càng." Nàng nói một nửa rồi dừng lại đá Mạnh

Hạo Nhiên một cước tới bên chân hoàng hậu.

Mạnh Hạo Nhiên đang đắm chìm trong tương lai mà nàng đang phác họa cho hắn, thì bị nàng đá mới sự tỉnh.

"Quý phi nương nương, người cẩn thận nha, Hoàng hậu nương nương, người tỉnh lại ——"

Mộ Dung Kiều Kiều tỏ vẻ sợ sệt ôm một cái cột màu đỏ bên cạnh, cố ý bày ra biểu hiện đáng vẻ thất kinh.

"Ngạch. Ta."

Mạnh Hạo Nhiên chậm rãi nhích từng bước đến chỗ hoàng hậu, nhìn hoàng hậu trước mắt, nhìn dáng vẻ hắn (MHN) lúc này khỏi cần nói là cũng biết không bỏ cỡ nào, đầu của con rắn hiện tại như đang lúc lắc giữa trung gian hai mắt của hắn (MHN), dọa hắn sợ đến nỗi hồn phách muốn bay đi luôn.

Hắn (hoàng hậu) giờ chỉ có thể đứng chết trân ở nơi đó, không nhúc nhích, nếu như không phải biết hắn còn sống sót, đại khái hắn sẽ cho rằng đây là tượng người sắp ở hiện đại.

"Hoàng hậu nương nương ——"

"Quý phi, người gọi cái rắn nha, hắn đang bị dọa sợ, người còn không cứu hắn?" Mộ Dung Kiều Kiều thực sự là chỉ tiếc mài sắt không thành thép, muốn nâng đỡ một cái mỹ nam, củng cố vị trí của chính mình, nhìn hắn điều kiện gì cũng đều phù hợp, mình mới đem mục tiêu gửi gắm ở trên người hắn.

Nàng chọn người cũng là rất kỹ.

"Nhưng là, ta sợ nha ——"

Tay của hắn vừa muốn duỗi ra đi, Băng Vô Ngân liền hơi giương miệng ra, lộ ra hàm răng trắng ghê rợn, Mạnh Hạo Nhiên lại rút trở về.

Không dám a, hắn đúng là rất sợ sệt.

"Tiểu Khoảng, không cho phép người cắn hắn, người mà không nghe lời thì sau này đừng có đi theo ta nữa, hừ hừ!" Mộ Dung Kiều Kiều nhỏ giọng nói thầm, nàng cảm thấy con rắn kia nhất định sẽ nghe thấy tiếng mình nói.

Băng Vô Ngân nghe thấy nàng nói như vậy, con mắt xoay chuyển một vòng, sau đó đầu nhẹ nhàng hướng về Mộ Dung Kiều Kiều bên kia liếc mắt một cái bắt đầu đi điểm điểm đầu của mình xem như là gặt đầu đồng ý.

"A, oa kèn kẹt, con rắn này rất tốt, có thể nghe hiểu ý của ta, không nghĩ tới hắn còn rất trung tâm, quả thực chính là thần thú mà ~" nàng cao hứng thót lên cười tươi như hoa, chính mình thực sự là không công nhận được bảo bối. Bất quá đáng về nó, vẫn để cho chính mình —— chán ghét!

Băng Vô Ngân chiếu theo chỉ thị của Mộ Dung Kiều Kiều, đem thân mình cuộn tròn lại đầu che dấu vào trong thân, hắn bây giờ lại như là một con vật ngoan hiền chỉ chờ Mạnh Hạo Nhiên dùng cánh tay ngọc ngà của hắn đem chính mình từ trên đỉnh đầu hoàng hậu đoan hạ xuống.

Mạnh Hạo Nhiên nhìn con rắn này có ý định đem đầu vùi đi, thật giống là cố ý không thèm nhìn hắn, hắn liền muốn đưa tay, từng chút từng chút nhích lại gần, còn có một chút xíu khoảng cách nữa thôi, thì hắn đã có thể chạm tới được con rắn kia.

Hắn sợ đến không dám thở mạnh, nhưng là, Mộ Dung Kiều Kiều ánh mắt sắc bén, ánh mắt cảnh cáo Băng Vô Ngân, chính nàng cũng muốn không nhịn được nữa mà suýt nữa tự mình ra tay cho xong.

"Quý phi, người ra tay đúng là nhanh lên một chút a, người đừng chần chừ nữa, hoàng hậu kinh hãi đến nỗi chết trân, người mà không ra tay nữa là ngài có thể chết vì sợ hãi đó!"

"A a a ——" hắn quát to một tiếng, cầm lên thân rắn của Băng Vô Ngân rồi hướng về phía ao sen bên cạnh ném đi ——

Rầm ——

Bọt nước tung toé, Băng Vô Ngân thuận lợi bay vào đáy ao, "Ra tay tàn nhẫn như thế, bộ muốn ta ngã chết sao!"

"Hoàng hậu, người không sao chứ!"

Mạnh Hạo Nhiên đột nhiên ngửi thấy được một luồng mùi vị kỳ quái xộc vào mũi "Uh, mùi gì?"

Hắn theo mùi vị đó mà tìm đến nơi khởi nguồn, "Kiều Kiều, người mau tới, mùi vị gì a?"

Mộ Dung Kiều Kiều rón ra rón rén đi tới, càng lại gần thì càng thấy có một mùi vị nồng nặc xông lên.

"Không có chuyện gì không có chuyện gì, không cần tìm, Hoàng hậu nương nương cũng niệu rồi!" Mộ Dung Kiều Kiều thật sự muốn cười chết mất, nguyên lai, hoàng hậu cũng là giống như nàng, không chỉ có sợ rắn, hơn nữa sợ đến nỗi tè ra quần!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thú Thành Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Kiều Kiều bị bắt đi

Từng tia từng tia linh khí không ngừng tụ tập ở quanh người Băng Vô Ngân, theo từng cử động hô hấp hít vào thở ra mà không ngừng hấp thụ vào trong thân thể của hắn.

Lượng lớn linh khí màu trắng như sương bao bọc lấy Băng Vô Ngân làm thân thể hắn như mộng ảo, mặt nước hồ sôi sục liên hồi do ảnh hưởng của những cuộn linh khí di chuyển làm cho cảnh tượng nơi đây khá ghê rợn.

Bỗng con người màu đỏ sậm của hắn mờ ra, những đá tảng xung quanh hắn bỗng chốc biến thành bụi trắng rơi vào trong ao, loại này tốc độ kinh người, chỉ sợ là trong thời gian ngắn, liền có thể đem toàn bộ hậu cung nguy nga rộng lớn này phá hủy tan tành——

Tối ngày hôm qua, hắn lại là cùng Mộ Dung Kiều Kiều điên loạn đảo phượng một hồi lâu, tuy rằng năng tưởng việc này chỉ là ở trong giấc mộng, thế nhưng năng lại nhiệt tình như lửa khiến hai người quần quýt si mê không biết mệt mỏi, làm hắn muốn ngừng mà ngừng không được.

Hiện tại trong cơ thể mình ma tính càng ngày càng ít, đây là nhờ nương tử hằng đêm cống hiến sức lực nên chỉ trong thời gian ngắn mà hắn đã khôi phục bảy tám phần, tin rằng sẽ không lâu nữa hắn có thể khôi phục hình dáng cũ đứng ở trước mặt của nàng.

Hắn đang nghĩ nương tử rất háo sắc chỉ cần nhìn thấy mỹ nam tử đều quên hết mọi thứ, như vậy đến thời điểm chính thức gặp mặt nàng có phải là cũng đối với hắn.

Nghĩ đến dáng vẻ của nàng không kìm chế được nhào đến bên người hắn, Băng Vô Ngân liền hít một hơi trong lòng như có sóng dâng trào, linh khí quanh thân hắn liền cuộn cuộn như bão táp cuộn cuộn hấp thụ vào trong cơ thể của hắn, linh khí càng lúc càng dày đặc đem toàn bộ thân rấn của hắn bao bọc hoàn toàn.

Chậm rãi trầm vào đáy ao, hắn hiện tại phải nghỉ ngơi cho thật khỏe, buổi tối lại lên giường Mộ Dung Kiều Kiều cùng nàng song tu khoái hoạt.

Mộ Dung Kiều Kiều con người lóe qua một tia mù mịt, hôm nay nữ hoàng vừa mới hồi cung, liền lập tức phái người tìm chính mình, chẳng lẽ là vì sự kiện hoàng hậu gặp phải rắc rối hôm qua?

Lưu Ly cung to lớn hiện ra trước mắt thật nguy nga. Những bức rèm che bằng thủy tinh khe khẽ đưa phản chiếu ánh mặt trời tỏa ra ánh hào quang lấp lánh làm tăng phần tráng lệ của cung điện, bốn phía xung quanh được treo những bức trướng màu vàng phi thúy như tô điểm thêm nét xa hoa, những cái bàn được làm từ gỗ quý giá trạm trổ tinh xảo được xếp thành hàng ngay ngắn kéo dài tít tắp trong sảnh của cung điện.

Nữ hoàng Đáp Đáp Lai chính đang xem ca vũ, dáng vẻ lười biếng đang thích ý ôm ấp mỹ nam, bên người nàng các nam phi đang tranh nhau quyến rũ, rất là náo nhiệt!

Ở thời điểm Mộ Dung Kiều Kiều bước vào, vẻ mặt nữ hoàng bỗng nhiên biến đổi, nhìn về phía nàng.

"Nữ hoàng kim an!"

Mộ Dung Kiều Kiều cảm nhận được vẻ mặt nàng khác thường, đáy lòng không khỏi bồn chồn, gần vua như gần cọp, nữ hoàng từ trước tới nay chưa bao giờ có dáng vẻ hà khắc với nàng như vậy.

Như vậy, nữ hoàng —— đến cùng hôm qua chuyện gì xảy ra? Nhìn dáng dấp của nàng, thật là không giống như là đêm qua YY khó chịu dẫn đến đi chứng về sau, dường như là hôm nay cố tình tìm Kiều Kiều gây phiền phức.

Những đoá hải đường to lớn rực rỡ bao lấy cung điện nguy nga, giờ khắc này có một nam tử từ trong biển hoa nhân nhã hướng về Mộ Dung Kiều Kiều đi tới ——

Khuôn mặt điển trai tuyệt luân nhưng trên lại chất chứa một tia quái dị ——

Hắn sống mũi cao bên dưới là đôi môi đỏ tươi, nhân nhật mỉm cười, tuyệt sắc dung mạo, nghiêng nước nghiêng thành.

Một thân trường bào nguyệt sắc, ở trong biển hoa màu vàng, theo gió hơi nhẹ nhàng đưa, hắn bay đến giống như Thần Tiên đang hạ phàm, vừa tỏa ra nét hào hoa phú quý vừa lạnh lạnh cực điểm. Con mắt đảo qua, cái nét lạnh lạnh này không thuộc về nhân gian như đem hết thảy mọi thứ ở nơi này đều đông lại tại chỗ.

"Người này, thật giống ở nơi nào gặp."

Ở bên trong điện, nữ hoàng cùng các vị nam sủng nương nương xung quanh, đều vô cùng ngưỡng mộ và thần phục!

"Thú vị, bạch quang trùng thiên? Chẳng lẽ là Thái Bạch Kim tinh hạ phàm" Kiều Kiều sao lưu lười, một mặt sùng bái, một mặt trực giác nói cho nàng biết đối với một người đến từ dị thể như mình đối với hần chỉ là một con tôm nhỏ, nịnh bợ người đàn ông này nàng sẽ có rất nhiều chỗ tốt.

"Nữ hoàng bệ hạ, bản đạo đêm qua xem thiên tượng, phát hiện Bắc đẩu ngôi sao vĩ tinh đã vụt sáng vụt tối, huyết mệnh của Nữ Nhi quốc liên hệ trực tiếp đến ngôi sao này, nhưng là hiện tại" Hần lắc đầu, bấm chỉ tính toán, không nói!

"Cái gì? Anh chàng đẹp trai, người sẽ không phải là lại ca một bài cũ rích như vậy, sao không sáng, nhất định có yêu nghiệt xuất hiện ở Nữ Nhi quốc đi, ha ha ha, thật buồn cười, lời này ta từ tám trăm năm trước đây đã từng dùng ——" Mộ Dung Kiều Kiều bắt đầu cười lớn, nàng cho rằng đám người này thật là ngớ ngẩn a.

Nữ hoàng kinh hãi "Kiều Kiều không nên hồ nháo, trước tiên nghe trưởng Thanh đạo trưởng nói hết lời đã."

Xem ra cái Mao sơn đạo sĩ này nhất định là rất thần thông quảng đại, bằng không nữ hoàng luôn luôn đối với mình cực kì sùng nịch, làm sao sẽ thốt ra giọng điệu vô tình như vậy.

Nàng kìm nén khép miệng, không cao hứng lui sang một bên, tiếp tục nghe đạo sĩ kia niệm kinh, nếu như những người khác ở đây nói hươu nói vượn, Mộ Dung Kiều Kiều liền mặc kệ, nhưng là hần là anh chàng đẹp trai, liền cho hần chút mặt mũi, anh chàng đẹp trai cái gì cũng đều được ưu tiên chăm sóc.

"Chẳng lẽ Mộ Dung đại nhân cao kiến có gì?"

"Ta? Không có!" Nữ hoàng đều không cho mình nói chuyện, nàng còn có thể có cao kiến gì, hiện tại tỏ rõ là hần cao, chính mình thấp "Tiện" a!

"Nhưng là, vừa nãy Mộ Dung đại nhân nói tới lời nói kia, xác thực chính là lời bản đạo muốn nói, Nữ Nhi quốc chắc chắn có yêu nghiệt xuất hiện."

Hần động tác ưu nhã đem Kiều Kiều mê hoặc, con mắt nàng liền hiện lên vẻ hoa si, đầu óc oang oang đình trệ không hoạt động được. Nhìn sâu vào con mắt màu lam đậm, liền thẳng tắp dừng lại ở động tác đó.

"Nha, con mắt của người, con mắt của người. Thật nhiều hình tròn nha." Mộ Dung Kiều Kiều nhìn vào trong mắt hần, dĩ nhiên giống như là con mắt rắn đang thôi miên, một vòng một vòng, nhiễu loạn đầu óc nàng.

Ta muốn hôn mê, nhất định là muốn hôn mê!

Nàng không có phụ lòng tổ quốc vẫn bồi dưỡng nàng văn hóa tri thức, nói xong cái chữ này trong lòng, nàng liền hoa hoa lệ lệ thật sự hôn mê ——

Cảm giác thân thể mình bị một đoàn mềm mại nâng lên, nhưng là nàng cái gì đều không nhìn thấy, chỉ có thể mặc cho mình bị hần tha kéo đi, không biết bị bắt đi nơi nào.

Mạnh Hạo Nhiên bây giờ đã được phong làm quý phi, cái này hậu cung, có Mộ Dung Kiều Kiều thì có nữ nam được vinh sủng, có Mộ Dung Kiều Kiều, thì có nữ nam bị lung lay địa vị thậm chí bị biếm thành cung nam tống vào lãnh cung.

Mạnh Hạo Nhiên chính là một trong những trường hợp được vinh sủng.

Hần ngày hôm nay là muốn đặc biệt đến cảm tạ nàng, nhờ vào sự giúp đỡ của nàng, chính mình không chỉ có vinh quang làm quý phi, hơn nữa còn cứu hoàng hậu có công, nữ hoàng đêm qua đã lâm hạnh mình.

"Kiều Kiều, Kiều Kiều ——" hần kêu vài tiếng, phát hiện trong phòng Mộ Dung Kiều Kiều không có ai, chỉ thấy mấy cái nam thị từ trong đại sảnh đi qua, trong tay bưng quả bần trà bánh, hướng hần hành lễ vãn an.

"Mạnh quý phi thiên thiên tuế ——"

Sớm như thế, nàng đi nơi nào?

"Đứng lên đi!"

"Các người có nhìn thấy Mộ Dung đại nhân không?"

"Dạ thưa quý phi nương nương, Mộ Dung đại nhân mới vừa rồi bị nữ hoàng gọi đi tới, chúng nô tì đây chính là muốn đi đến đó hầu hạ!" Nam thị trước mặt nửa mái tóc đen dài buông thông sau lưng, được bao phủ một tầng thăm thẳm lộng lẫy của ánh mặt trời sớm mai trông hần thật trong trẻo thánh khiết.

Những người đàn ông ở Nữ Nhi quốc đều là cực phẩm bên trong cực phẩm, thế nhưng vận mệnh lại rất bi thảm, ở cái thời đại nam nhân thấp kém, chỉ có thể làm người hầu không đáng chú ý.

"Biết rồi ——"

Chờ mấy người kia đi rồi Mạnh Hạo Nhiên trong lòng liền nổi lên lo lắng, nữ hoàng sớm như thế tìm Kiều Kiều là có chuyện gì a?

Mộ Dung Kiều Kiều cảm giác mình đang ở một nơi bốn phía như là hầm băng lạnh lẽo kinh người, muốn động cử động mới phát hiện tay động không

được, động động cước, vẫn là động không được, toàn thân mất cảm giác, cảm giác này thực sự là hổng hết rồi!

"Khà khà, thật dễ chịu a, món đồ gì mà lại"

Bụng của nàng tại sao cảm thấy thoải mái như thế đâu? Thật giống là ai dùng tay đang nhẹ nhàng xoa xoa cùng gối, làm cho chính mình cả người run rẩy, "Không muốn a, thật nhột tê tê a."

Nhưng một hồi sau nàng lại cảm giác giống như là bị thứ gì đó áp chế, ngạch ——

Trong lòng nàng nghĩ, không thể nào, lúc trước gặp phải ô răn, giờ lại gặp phải cái gì? Sẽ không là trong truyền thuyết —— quý ép thân!

Bạn đang đọc truyện *Dương Thu Thành Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Trời ạ! Tất cả đều là xà

EDITOR: TUYẾT AN

Hàng đá lạnh lẽo, những giọt nước mưa lọt qua khe đá rơi xuống phát sinh âm thanh tí tách cộng thêm tiếng gió thổi vào những khe đá giống như âm thanh lang sói gào thét ——

Mộ Dung Kiều Kiều nghe thấy bên tai một trận âm thanh tê tê ~, thật giống Tiểu Khoảnh ở bên tai của mình liếm láp, nhưng là cái kia trên người nàng lại cảm thấy băng lương lạnh lẽo, lại cùng với Tiểu Khoảnh không giống nhau lắm.

"Tiểu Khoảnh, đừng nghịch, đi ra ——" nàng lắc đầu, cực không ôn thuận, dùng tay loạn đảo xua xua cái thứ đang phiền nhiễu trước ngực.

Nàng cho rằng là Băng Vô Ngần lại dùng hắc thủ răn quét chính mình

Ngày mai chính là đêm trăng tròn thời điểm xà vương bị độc phát, Băng Vô Ngần bế quan đã lâu sắp xuất quan, bọn họ thấy thời điểm đó chính là cơ hội tốt nhất để lật đổ hắn, không có giải dược mà lại trong giai đoạn tu luyện bị độc phát thì hắn nhất định sẽ chết, bọn họ không cách nào xác nhận, nữ nhân trước mắt ở trong tay bọn hắn sẽ có nửa điểm hiệu quả trong kế hoạch.

"Hồ Cách, ánh mắt của ngươi có được hay không? Nàng đúng là người chúng ta muốn tìm?" Người vừa nói ngồi ở đám mây đối diện Hồ Cách khoe miệng nhẹ kéo, bên trong dẫn theo vài tia trào phúng.

Này không phải là chỉ là một cái tiểu Nữ Oa sao? Xà vương Băng Vô Ngần, dạng mỹ nữ nào mà chưa từng thấy, nữ nhân yêu dã, tà mị, thanh mỹ, lạnh lợi phong hoa tuyết nguyệt, chim sa cá lặn, hoa như nguyệt thẹn bọn họ ở lĩnh xà cung chỗ nào cũng có.

Mộ Dung Kiều Kiều trước mắt, tuy rằng cũng có thể nói là nghiêng nước nghiêng thành, thế nhưng quá mức thanh thuần hạ mỹ, thấy thế nào nhỉ, cảm thấy nàng đều không phải là loại hình xà vương sẽ yêu thích.

"Ta cũng có đồng cảm, nàng như vậy miễn cưỡng mới hợp khẩu vị của ta, ta xem xà vương chưa chắc sẽ yêu thích loại này, không bằng, tiện nghi ta."
." Nói xong hắn liền khinh phủ ở trên môi Mộ Dung Kiều Kiều, đáng vẻ vô lại loạn liếm loạn mút trên môi anh đào của nàng, làm nàng có chút khó chịu thét lên.

"A a." Cảm giác mình như là đang bị lợn rừng gặm Mộ Dung Kiều Kiều, tình lực nghịch lưu, miệng khô lưỡi khô, ngực phập phồng thờ dốt.

"Yêu, tiểu mỹ nhân, tỉnh rồi?"

"Bạch Khắc, không nên nháo, mặc kệ nàng có phải là món ăn xà vương yêu thích hay không, nói chung nàng không phải món ăn của ngươi, nếu muốn hưởng dụng nàng, còn chưa tới phiên ngươi!" Áo choàng nguyệt sắc Hồ Cách khẽ vung, hai mắt thì mở lớn trừng trừng, ngôn ngữ quá khích làm bại lộ ra cái miệng cáo dài nhọn.

"Ta nói này Hồ Cách, nhìn ngươi đi, nguyên hình đều ra rồi, chẳng lẽ ngươi cùng cô gái này còn có hứng thú không tiện nói ra, ha ha, này cũng thật là cái quá độ."

Hồ Cách là ngàn năm yêu hồ, Bạch Khắc càng là không thể khinh thường, hắn lại là Báo Trắng thế gian hi hữu, mà vừa này trào phúng Mộ Dung Kiều Kiều, lúc này như trước ngồi ở đám mây, xem kịch vui là Ngao Khiếu nhưng là tu nửa người nửa yêu Hắc phong khuyến!

Ba yêu bọn họ, lúc đó tiếng tăm cũng là danh chấn yêu giới, nếu không phải là Băng Vô Ngần xuất hiện, e sợ sức mạnh của hắn hiện tại bọn họ vẫn là từng người ngồi cuồng tự đại xưng bá yêu vương.

"Hừ! Cái tên xà vương kia quá mức bá đạo ngang ngược, hàng năm lấy mạng phù kiếm chế bản vương liền hứng thú chơi gái đều không có, thật là đáng

chết!" Bạch Khắc thực sự không cam lòng.

"Mộ Dung Kiều Kiều này thế nhưng là nữ nhân có sức quyến rũ nhất Nữ Nhi quốc, liền nữ hoàng đều rã rập nghe theo sắp xếp của nàng, chủ yếu là nàng tinh thông thuật phòng the, ta xem không hẳn là xà vương khi gặp nàng liền bắt động phạm tâm, nói chung chúng ta dâng lên nàng, cùng chúng ta là trăm lợi mà không một hại!"

Ba yêu ăn nhịp với nhau, đêm không say lòng người người tự say, Mộ Dung Kiều Kiều đang ngủ, làm sao sẽ nghĩ tới đến, mình đã trở thành mồi nhử trong cuộc đại chiến quần ma

Thuyền nhỏ chậm rãi lái vào, ba yêu mang theo Mộ Dung Kiều Kiều lên một bên đảo, nghe nói xà vương chính là tu luyện không xa chỗ này, bọn họ không dám lên trước, lên bờ sau, dọc theo con đường được lát bang đá tảng, nhìn quanh hai bên, khung cảnh kinh hồn bạt vía hiện lên trước mắt.

Bỗng nhiên Hồ Cách ngừng lại, nhìn không xa phía trước ——

"Hồ huynh, làm sao không đi rồi?"

Bạch Khắc phát hiện Hồ Cách dị thường, kinh ngạc xoay người, "Làm cái gì?" Giữa hai lông mày có vài tia lệ khí, trong lòng khó chịu.

Hắn vẫn chưa nói hết, lập tức liền xuất hiện

Chỉ thấy phía trước bọn họ đột nhiên liền bị đoạn cây cối che chắn, quanh thân dĩ nhiên là sương trắng mê man, hí hí hí tê ~

Bên tai bọn họ chỉ có thể nghe thấy tiếng vang như vậy ——

Lát sau cuồng phong gào lớn, cát đá bao phủ, bọn họ bị thổi đến không mở ra được hai mắt.

"Hà? Đau đầu quá á?" Mộ Dung Kiều Kiều cuối cùng cũng coi như là tỉnh táo lại.

Tốt như thế nào như chính mình là bị người vác ở trên vai, mở mắt ra, nàng nhìn quanh quất trái phải một lúc, miệng liền trương to bằng cái trứng ngỗng "Mẹ nha, đây là nơi quái quỷ gì?"

Biết được Mộ Dung Kiều Kiều đã tỉnh lại, Bạch Khắc đang gánh nàng liền loạn điểm một cái trên bộ ngực mềm của nàng, Mộ Dung Kiều Kiều lập tức cả người xụi lơ.

"Ai? Dám sấn loạn ăn bớt, không muốn sống rồi!"

"Ha ha ha, ha ha ha, tiểu mỹ nhân, còn rất mạnh mẽ, ta yêu thích, nhưng bất quá lát nữa ngươi sẽ biến thành món ăn chính của xà vương, ta còn thực sự là không nỡ."

Cái gì? Món ăn Xà vương? Chẳng lẽ muốn gọi chính mình đi Uy rấn, mẹ nó, mình sợ cái gì liền gặp phải thứ đó.

"Mau buông ta xuống, ta muốn đi tiểu, thả ta xuống!" Nàng chân không ngừng đá túi bụi trên người Bạch Khắc. Cuối cùng vừa dồn sức phi chân một phát, mũi chân liền rơi vào hạ thể trên tiểu JJ của Bạch Khắc.

"Nha nha, bảo bối của ta, tiểu mỹ nhân, nếu không là muốn đem ngươi cho xà vương, ta hiện tại liền ở ngay đây làm cười lên ngươi, đau chết ta"

"Bạch Khắc, đừng nghịch, đem ngươi thả xuống, chúng ta Triệt ——" Hồ Cách kêu to, bởi vì hắn nhìn thấy cái thứ bên trong làn sương trắng kia đang hiện ra hàng ngàn hàng vạn con mắt màu lục sắc.

"Oa, thật là đáng sợ, trốn đi thôi!"

Bạch Khắc đem Mộ Dung Kiều Kiều hướng về không trung ném đi, ba người lập tức biến thành nguyên hình, cùng kêu lên hô to "Chúng ta ba yêu cũng không ác ý, chỉ là đến hiến lễ cho xà vương, lễ đã đưa đến, chúng ta trở về ——" bọn họ sợ đến tè ra quần một trận chặt vật nạnh chóng đào tẩu, chỉ trong phất chốc đã chạy không thấy hình bóng.

"A ——" Mộ Dung Kiều Kiều bị quăng đến cừu tiêu, sau đó hoa hoa lệ lệ rơi xuống ở trên mặt đất.

Chỉ nghe thoi phù một tiếng ——

"Ồ? Làm sao không đau, còn có chút mềm nhũn nha, đúng rồi vừa nãy người kia âm thanh thật giống đang nói cái gì hiến lễ vật, sẽ không là hắn bán đứng chính mình đi, đệt! Đệt! Đệt!"

Nàng đang đang ngờ vực đoán nghĩ, dưới cái mông lại có cái gì rối loạn tung búng, cảm giác ngứa.

"Món đồ gì?" Nàng có chút sờn cả tóc gáy.

Tay hướng về phía dưới mông sờ sờ, có cái gì mềm mềm dài dài lại tron tuôn tuột "Ồ? Giống với cảm giác đang sờ lên thân rắn của tiểu Khoảnh!"

Bỗng chốc nàng chợt ngộ ra cái gì thì mặt mày liền biến xanh sẫm, Tiểu Khoảng, cảm giác? Như thế? Xà vương! Uy xà!

"A —— cứu mạng a! Ta không Uy xà, thân thể ta thối, không nên đụng ta!"

Nàng la to, làm cho chúng xà đang vây công một trận khó hiểu.

"Thanh Long đại nhân, nữ nhân này là ai vậy?"

Bị gọi là Thanh Long, lúc này chậm rãi co rúm thân thể chính mình, cả người được bao phủ bởi lớp vảy như răng cưa nhìn thấy ghê rợn, hai con mắt màu tím đậm bỗng nhiên trũng lên, vạn vật chấn động, lại là một trận cuồng phong ——

"A a a! Hù chết ta rồi!" Mộ Dung Kiều Kiều nhanh chân liền bắt đầu chạy, nàng sợ sệt cực kỳ, hai tay che mắt, trong miệng kêu to "Tiểu Khoảng, cứu mạng a ——"

Thời khắc mấu chốt, nàng không biết tại sao, sẽ nghĩ tới cái con rắn nhỏ kia, mặc dù bọn hắc đầu là rắn, nhưng là cái kia con rắn nhỏ so với những thứ này đều đáng yêu hơn biết bao nhiêu lần.

"Nương tử!" Trong ngủ mê Băng Vô Ngân đột nhiên cảm giác được cái gì, cả người linh khí tích tụ, sau đó những dòng linh khí này xoáy tròn giao động kịch liệt, vọt một cái thẳng thiên, hiện ra nguyên hình khổng lồ của hắn như bao phủ ở cả tòa bầu trời Nữ Nhi quốc ——

Hắn hình như nghe được tiếng la của Mộ Dung Kiều Kiều, nàng đang hãi sợ, đang kinh hoàng, nàng đang bắt lực gọi tên của mình, nhưng đó lại là cái tên sùng vật mà hắn phi thường không thích.

"Chết tiệt!" Hắn lắc đầu loáng một cái, cười mà đi ——

"Ta rất sợ a, ta rất sợ." Mộ Dung Kiều Kiều dựa vào một thân cây, hai chân run lên, phía trước là bờ biển mênh mông vô tận, phía sau là hàng ngàn, hàng vạn rắn độc, bên tai nàng luôn vang vọng tiếng huyết của chúng!

Xem ra hôm nay sẽ khó mà thoát khỏi kết cục nằm trong bụng rắn ——

"Thanh Long đại nhân, vương không thích những đồ vật có mùi phấn son tục tĩu, chúng ta xử trí như thế nào mới được đây?"

Thanh Long đại nhân người bảo vệ Băng Vô Ngân bề quan, là người đã tu luyện thành nửa xà nửa long còn gọi là Long thú, hắn chỉ là khinh thường híp hai mắt rồi lạnh giọng phản phó "Đem nàng ném vào xà quật, cho chúng xà hưởng dụng đi thôi!"

Lời nói nhẹ như gió mây, nhưng là Mộ Dung Kiều Kiều lại nghe được lời bọn họ nói lại thất kinh hô lên.

"OH! Bán cao, bán thịt sao sao, rắn này còn có thể nói chuyện?" Nàng hiện tại nơi nào còn có tinh thần cân nhắc xà có phải là sẽ nói vấn đề nha, nàng nghe thấy hắn hình như là đang nói đến cái gì xà quật, hưởng dụng.

Đội Mộ Dung Kiều Kiều hiểu ra ý tứ trong lời nói của bọn chúng thì nàng lập tức hôn mê trở lại!

Muốn ta làm thức ăn cho rắn, vậy ta tiếp tục hôn mê đi, hôn mê chỉ ít thời điểm bị bọn chúng ăn sẽ không có cảm giác đau.

Ngay khi mặt của nàng lộ ra, một khắc đó làm cho chúng xà đang tiến lên với khí thế hùng hục bỗng chững lại!

Như sấm chớp oanh tạc giữa trời quang bỏ xuống ngang đầu bọn chúng, làm chúng sợ đến chạy trốn tứ phía, lộ ra dáng vẻ hoa dung tuyệt đại của Mộ Dung Kiều Kiều.

"Tiểu chủ nhân? Tất cả lui ra!" Thanh Long bỗng nhiên biến ảo ra hình người, lúc này bốn phía chúng xà đang trong cơn thất kinh chưa hồi phục lại, hắn đi tới bên người Mộ Dung Kiều Kiều, đưa tay muốn dìu nàng nàng.

"Tiểu chủ nhân, ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Hắn rất kỳ quái, tại sao Mộ Dung Kiều Kiều sẽ lần thứ hai xuất hiện ở xà đảo!

Lẽ nào là do thiên mệnh, nàng cùng xà vương sẽ dây dưa không dứt sao?

Không được hắn nhất định phải đem nàng đưa đi, không thể để cho nàng ở lại chỗ này "Tiểu chủ nhân, để Thanh Long đưa ngươi trở về đi thôi!" Hắn mặc dù khi nhìn thấy Mộ Dung Kiều Kiều là có tia kinh hãi, nhưng chung quy ngẫm lại những việc đã xảy ra trước đây thì hắn không thể nào cao hứng được.

Nhưng là ——

Khi hắn giơ tay vung lên, Mộ Dung Kiều Kiều liền ở xà đảo biến mất không thấy hình bóng.

Thanh Long nhìn phương xa, bên kia tụ hội từng mảng lớn hắc vân di động, "Cái kia. Vương xuất quan rồi! Cung thỉnh xà vương ——"

"Thanh Long, nàng đâu?" Băng Vô Ngân xoay quanh ở giữa thiên địa, thô bạo liếm liếm, chấn động vạn vật chúng sinh.

"Vương, à?" Thanh Long làm sao lại không biết hắn đang hỏi ai? Hắn nhưng là vương, làm sao sẽ không nhận thấy mùi vị mà nư nhân kia lưu lại được chứ, nhưng là vương bé quan hình như là chưa đến thời điểm xuất quan, lẽ nào vương khôi phục ký ức?

Vương làm sao lại có thể khôi phục lại trí nhớ được chứ? Thanh Long kinh hoàng!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thụ Thành Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Nàng hiện tại siêu sáng khoái!

Nói là mộng xuân, câu nói này nói một điểm cũng không sai.

Mộ Dung Kiều Kiều bị một trận cuồng phong bao phủ mà về, vừa vịn rơi vào bên trên nhuyễn tháp được phủ tơ vàng trong phòng mình.

"Uh, thật thoải mái nha ——"

Nàng thật giống như là hoàn toàn quên mất khung cảnh âm u khủng bố vừa nãy, trong đầu toàn là cảnh tượng mình nhào tới chúng nữ nam, làm cả người tràn ngập trong hưng phấn.

Bởi vừa nãy nàng ngồi ở trên một đồng rấn, cho nên cái mộng của nàng bây giờ có cảm giác ngửa ngửa có chút khó chịu, nàng dùng tay xoa lên hoa cúc của mình, lúc này mới cảm thái thư thái một chút, đột nhiên cái bụng có chút trướng.

"Bất ~ phúc ~"

Như một đạo thiên lôi oanh tạc giữa trời quang, chấn động đến mức làm cho la quần bang lụa mỏng nàng đang mặc phồng lên, sau đó theo gió phiêu 'huơng' rơi xuống.

"Uh, thật sáng khoái." Nàng luôn tôn thờ nguyên tắc có rắm phải thả, không bao giờ tích tụ khí bản trong nội tạng, thế nên nàng liền tiếp thả thêm vài cái, mãi đến tận khi khắp phòng đều bị mùi hôi thối bao phủ nàng mới ngừng thả.

Không lâu sau đó Băng Vô Ngân liền bay vào ngồi ở bên cạnh nàng, nhìn Mộ Dung Kiều Kiều bình an trở về đến phòng, hắc lông mày nhếch lên rất cục có thể triển khai linh lực, bản thể khổng lồ của hắn hiện ra dần lấp đầy khoảng trống trong phòng, chỉ cần thân mình hắn hơi động, thì sẽ có đồ vật hướng trên đất nện xuống đến.

Lúc này hắn không còn là con tiểu xà trước đây gầy gò nhỏ nhỏ Tiểu Khoảnh, đến cái đầu lưỡi của hắn còn lớn hơn thân hình của Mộ Dung Kiều Kiều, con mắt màu đỏ so với Hỏa Long châu còn muốn chói mắt và rực rỡ hơn.

Dáng dấp hắn như vậy, so với hắn lúc còn là tiểu bản thể còn có sức mê hoặc hơn, nhưng đây chỉ là ý nghĩ của một xà nữ bình thường còn đối với Mộ Dung Kiều Kiều mà nói, này tuyệt đối không phải là cái hiện tượng gì tốt.

"A a, anh chàng đẹp trai, đừng chạy, xem ngươi chạy trốn nơi đâu, ta."

"Ồ? Tiểu JJ câu ngươi thật đáng yêu, thật có hình nha!" (quá sắc T.T)

"Oa kèn kẹt, xem ta có nhào tới ngươi không ha, oái ngươi thoát được rồi chờ, lão nương không kịp đợi."

Một nữ nhân mộng xuân không có gì ngạc nhiên, ngạc nhiên chính là một nữ nhân nằm mộng xuân còn miệng văng đầy lời dâm tục, Mộ Dung Kiều Kiều vừa hoạt động miệng vừa hoạt động tay, bàn tay nhỏ bé ở trên người chính mình bắt đầu tẩy máy tay chân mò đông mò tây, thật giống như nàng đang ước gì đem mình thoát ra sạch sẽ, để mời gọi người khác đến.

Cái vui sướng hiện ra rõ giữa hai lông mày, nàng vui đến toàn thân đều run rẩy, phảng phất như có một luồng sức mạnh khiến người ta nhìn thấy liền cảm phần chấn, luồng sức mạnh đem Băng Vô Ngân bị hấp dẫn sâu sắc.

"Nương tử, ngươi ngày hôm nay không ngoan đi, ngươi cư nhiên chơi trò mất tích với vi phu, xem ra vi phu đêm nay phải cố gắng XX ngươi, để ngươi không xuống giường được mới được, chuyện ngày hôm nay không phải lỗi của ngươi, chỉ trách vi phu không đủ sủng ngươi, đêm nay vi phu cố gắng ra sức."

Băng Vô Ngân cũng không có giảm bớt lực, hắn rất muốn thử xem dùng nguyên thần to lớn của mình cùng nương tử XXOO là cảm giác ra sao, có thể làm cho hắn thần hồn điên đảo hay không, nghĩ đến đây khí huyết tuôn trào.

"Tê tê ~ tê tê ~" hắn đem miệng đột nhiên mở ra, chiếc lưỡi màu đỏ điểm điểm trên áo ngực Mộ Dung Kiều Kiều, nơi đó liền lập tức tan rã toàn bộ, lộ ra một mảnh ngầu sặc.

Hắn xoay chuyển lên giường, đầu lắc mấy cái rồi bắt đầu liếm láp trên môi nàng, con người thâm thúy bỗng lóe qua sắc thái biểu thị hắn không dễ chịu.

"Nương tử, nơi này của người bị vật bẩn thỉu liếm, không sạch sẽ, vì phu giúp người dọn dẹp một chút." Hắn nói xong, liền đem cái lưỡi thon dài màu đỏ lượn vào khoang miệng của Mộ Dung Kiều Kiều.

Nơi này, nơi này, tất cả đều là mùi vị của con Báo Trắng chết tiệt kia, Băng Vô Ngân trong mắt lóe lên một trận hung quang, nhất định phải khiến cho con Báo Trắng kia không chết từ từ.

Dám hưởng dụng nữ nhân của hắn, tên kia chắc là không muốn sống nữa rồi!

"Chà chà, chà chà, nương tử người thơm quá a, người có muốn hay không muốn?" Hắn nhẹ nhàng dùng đầu rấn cọ xát vành tai Mộ Dung Kiều Kiều.

"Uh, thật nhột, thật khó chịu, thân thể thật khó chịu ——" âm thanh e thẹn vừa vặn kích thích dục vọng của Băng Vô Ngân vọt lên đỉnh điểm, hắn gian tình nở nụ cười, xem ra nương tử so với mình còn muốn nóng ruột hơn.

Mộ Dung Kiều Kiều xưa nay đều chưa hề nghĩ tới, thời điểm mình ngủ nằm mơ lại nhận được nụ hôn quá mức nồng nhiệt, cái hôn cư nhiên là triền miên, ôn nhu, lại mềm mại thơm ngọt đến như vậy.

Lại có thể dẫn vật nàng đến ngứa ngáy khó nhịn quá sức chịu đựng vốn có của nàng, bây giờ chỉ còn một điều duy nhất hiện lên trong đầu của nàng là nàng muốn nam nhân thật sự muốn đến phát điên.

Nàng bỗng nhiên mở mắt ra, "Ngạch." Chỉ là một tiếng rên vừa thoát ra khỏi miệng, nàng ngã về phía sau hôn mê.

"Nương tử, dung mạo của vị phu rất xấu sao? Tại sao mỗi lần vừa thấy vị phu người liền ngất?" Băng Vô Ngân không chút nào nghĩ tới nàng là bởi vì nhìn thấy rấn nên nàng mới sợ sệt quá mức dẫn tới ngất.

"Nương tử!"

Mộ Dung Kiều Kiều trong lòng âm thầm cầu khẩn, "Thiên linh linh địa linh linh, vạn thần nhanh hiển linh, ngẫu nơi này có con cự mãng, cự mãng oa, sẽ chết người, các người còn chưa tới cứu mạng. Nha, sai rồi, quên hắn còn có thể nói chuyện, còn có thể nói chuyện, được rồi, báo cáo xong xuôi, mau tới cứu giúp ta!"

Nàng không dám mở mắt, nàng coi đang tự thôi miên bản thân nhớ đến Tiểu Khoảnh mà trong lòng sinh ra chứng cuồng tưởng.

Đúng, nàng nhất định là mộng ảo, nhất định đây không phải là hiện thực, kỳ thực trên đỉnh đầu của chính mình khẳng định không có thứ gì, nơi nào có cự mãng to như vậy, là chính mình tự trông gà hóa cuốc thôi.

"Ha ha. Ha ha. Nay mộng tốt. Tốt. Đáng sợ oa, ô ô ~" nàng ở xoắn xuýt cười khan mấy tiếng xong, rốt cục cũng sợ đến òa khóc.

Băng Vô Ngân vừa nhìn, nàng dĩ nhiên khóc, chẳng lẽ là chính mình đem nàng dọa khóc? Là chính mình khiêu khích kỹ thuật không đủ tinh xảo làm nàng khó chịu?

"Nương tử?" Hắn ôn nhu dùng chính đầu rấn của mình khẽ sát ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Kiều Kiều.

Mộ Dung Kiều Kiều cảm giác mặt mình ngứa ngứa, sau đó dùng tay của chính mình vội vàng đẩy ra, vèo vèo, ngón tay thật giống kẹt ở nơi nào đó.

Thật giống lại cảm thấy bị liếm, cảm giác hơi tê tê, mềm mại ở động.

Mộ Dung Kiều Kiều trên mặt co giật lợi hại, khóe miệng đã méo xệch, trên mặt hắc tuyến đổi chiều, xà yêu muốn ăn thịt người!

"Oa ~" nàng khóc lợi hại hơn, Băng Vô Ngân con mắt đẹp để bỗng lóe lên, thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, thật giống chính hắn đang bị vu oan hãm hại.

Hắn không biết nàng tại sao khóc lợi hại như vậy, lẽ nào là ngày hôm nay bị cái nhóm này súc sinh kia làm cho sợ đến hãi đến ám ảnh?

"Nương tử, đừng sợ, ta sau này sẽ cố gắng bảo vệ người, người ngày hôm nay quá mệt mỏi rồi, vị phu hầu hạ người nghỉ sớm một chút thôi."

Hắn đem Mộ Dung Kiều Kiều đến trên giường, từ xa nhìn lại giống như hắn đang phun nàng từ trong miệng ra ngoài. Sau đó trực tiếp đem lưỡi bám vào khu vực mẫn cảm của nàng.

"A —— không muốn không muốn —— a —— van cầu người, đừng. Đừng." Mộ Dung Kiều Kiều sợ hãi nổi nổi con mắt trừng lớn như sắp lòi ra đến nơi, nhìn quái vật khổng lồ đầu kia không thể nói được là cảm giác gì, lúc này đầu của nó, đầu óc của nó dúi ở chỗ đó của mình lại liếm lại hấp, khiến cho chính mình thác loạn cực kỳ.

Nàng lớn tiếng la lên "Tiểu Khoảnh! Tiểu Khoảnh! Cứu mạng a, ba ba người đến rồi, hắn gọi người về nhà ăn cơm, người mau cùng hắn trở về, nếu không hắn sẽ ăn ta. Ô ô."

Băng Vô Ngân cười ha ha, nương tử có trí tưởng tượng rất phong phú, bất quá thời điểm nàng gặp phải nguy nan thì sẽ nhớ tới chính mình, hắn vẫn là rất

cao hứng, hân sáng khoái cực kỳ.

Mộ Dung Kiều Kiều đôi mắt đẹp đang không ngừng rơi lệ, chỉ cần con rắn kia định chỉ động tác thì nàng vội vàng thu về hai chân của mình, trốn vào một góc trên giường, cả người run, nhìn gian nhà khắp nơi đều có thể thấy thân thể to lớn của hắn, ngạch.

Hắn là làm sao vào được? Mộ Dung Kiều Kiều muốn hôn mê rồi!

"Ta cùng ngươi nói. Con trai của ngươi ta không chứa chấp. Ngươi mau dẫn hắn trở về đi thôi, đừng đùa, hù chết người." Nàng kịch liệt ho khan, xua tay hướng về phía Băng Vô Ngân đang đưa, biểu thị chính mình thật sự đã không có năng lực chống đỡ.

"Nương tử. Ngươi không thích ta, vì phu thương tâm." Hắn oan ức tiến đến phía trước thân thể của Mộ Dung Kiều Kiều, định bụng muốn liếm nàng.

"Đình —— ai là mẹ ngươi, ngươi là ai phu quân a, ta lúc nào biến thành mẹ ngươi rồi!" Mộ Dung Kiều Kiều gào thét.

Băng Vô Ngân oan ức dùng lưỡi liếm ngón chân của nàng, Mộ Dung Kiều Kiều liền rút trở về nhưng khí lực đều không có.

Tuy rằng hắn là xà.

Thế nhưng không thể phủ nhận chính là —— nàng hiện tại siêu sáng khoái, thật khiến người sợ!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thú Thành Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Cầu hoan cùng xà

Nàng trừng trừng nhìn con mắt lớn đẹp đẽ của hắn, ở nơi phía dưới bị hắn nhiệt tình như lửa hôn không ngừng làm Mộ Dung Kiều Kiều thoải mái hưởng thụ, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trong đầu vài tia ý chí và lý tính hiếm hoi cuối cùng còn sót lại đã bị vùi lấp bên trong nụ hôn của hắn.

Hiện tại bên trong đầu nàng nơi nào còn có quan niệm tư tưởng người xà khác biệt, tuy rằng cảm giác sợ sệt vẫn còn đôi chút nhưng lại bị loại kích thích cuồng dã ăn mòn đến mảnh ngói cũng không để lại.

Nàng hiện tại chỉ muốn, muốn càng nhiều hơn nữa!

"A." Mộ Dung Kiều Kiều không tự chủ được từ trong miệng thốt ra tiếng rên khẽ yêu kiều, nàng toàn thân xụi lơ, con mắt mơ mơ hồ hồ. Toàn thân nàng, hết thấy trọng lượng đều leo lên thân rắn của hắn.

Nụ hôn của hắn thật giống là độc tố, một khi hôn lên chính là độc ản xâm nhập vào tủy não, chiếm cứ nàng toàn bộ thần kinh cùng đại não.

Nhìn Mộ Dung Kiều Kiều thiên kiều bá mị trên giường, Băng Vô Ngân nhột làm nổi lên môi mòng nhật của mình, đuôi rắn hắn khẽ nhúc nhích xoa nắn trên thân mình của nàng, làn da trắng nõn như tuyết, óng ánh long lanh, con ngươi màu đỏ hồng tối dần che kín một màn dục hòa nồng đậm.

"Tê tê ~ tê tê ~" cái lưỡi màu đỏ rực nhô ra liên tục di chuyển theo từng cử động của đầu rắn khổng lồ, hắn ngẩng đầu lên, nhìn về mặt đang chìm đắm bên trong lửa dục của Mộ Dung Kiều Kiều.

"A." Mộ Dung Kiều Kiều rên lên, cảm như đang bị dày vò a dày vò ——

Không có lý tính hò hét, thân thể bốn phía đều là hỏa diễm hoàn toàn vây quanh nàng, ý thức cùng thân thể đã sớm luân hãm.

Nhìn áo của nàng lúc này ngồn ngộn không chỉnh tề, một người một xà trong phòng ác chiến, lửa nóng kéo dài.

"Ồ? Làm sao không lạnh?" Mộ Dung Kiều Kiều phi thường cảm thấy kỳ quái, tại sao hắn không phải lạnh lẽo, hơn nữa còn thật ấm áp?

Rắn không phải đều là lãnh huyết sao.

Nhìn thấy nàng tâm tư phiêu đảng nơi nào, Băng Vô Ngân rất không vừa ý, cùng mình YY còn muốn nghĩ đến những thứ lung ta lung tung khác, xem ra vẫn là chính mình sai, chính mình cần phải nỗ lực hơn nữa.

Mộ Dung Kiều Kiều bị hắn khiêu khích cả người căng thẳng. Nàng phong tình duỗi ra hai tay trắng nõn sạch sẽ, ôm lấy thân rắn Băng Vô Ngân.

"Quá sáng khoái, cố gắng chơi a, thật kích thích a" nàng nhẹ nhàng câu người lên, môi duỗi một cái, đến đây đi, lão nương cũng không thật là bị dọa, nếu

muốn chơi, liền chơi đến triệt để.

Đầu lưỡi duỗi ra, béo mập mà kiều nhuyễn, đẹp đẽ đến cực điểm.

Nàng đứng là đi ngược lại con đường cũ, chính mình cố ý đến đây khiêu khích dây thần kinh mẫn cảm cầu Băng Vô Ngân, bắt quá nàng từ đầu đến cuối chính là không mở mắt.

Chẳng lẽ mình nếu muốn bạch tố trình hù chết Hứa Tiên như vậy? Nàng cũng không nên, không mở mắt cái gì đều không nhìn thấy, nàng cũng không muốn mình bị sợ vỡ mặt.

Cảm giác được Băng Vô Ngân hướng về chính mình khuynh lại đây, nàng lại có chút sợ sệt vội vàng thay đổi phương hướng, đem đầu vội vàng di động ra phía sau, không phải vậy chứ hẳn thật sự tiếp xúc chính mình.

Mà Băng Vô Ngân oan ức nhìn động tác của nàng, hẳn đành chỉ.

"Nương tử, ngươi. Tê tê ~ tê tê ~" hẳn có chút thất bại, nữ nhân này để cho mình rất thất bại.

Mặc dù mình có thể không để ý cảm thụ của nàng, mạnh mẽ muốn nàng, thế nhưng hẳn không thể, trái tim của chính mình không cho phép mình đi thương tổn nàng, hẳn lùi lại phía sau, ngày hôm nay vẫn là quên đi.

Mộ Dung Kiều Kiều lúc này dĩ nhiên có chút sốt ruột, mắt thấy hẳn chính là không có thật sự qua đây, nàng lại chủ động đỏ nổi lên miệng nhỏ của mình, trực tiếp cho hẳn một cái hôn lên trán.

Băng Vô Ngân bị cử động đẹp đẽ của nàng làm cho cả người khó chịu đến cực điểm, thật giống toàn bộ thân rần của hẳn đều vì nàng mà điên cuồng run rẩy, trong cơ thể hóa bị nàng lại một lần nữa lơ đãng khiêu khích đi ra.

"Nương tử, ngươi đây là trần trụi quyến rũ ta ——"

"Khắc khắc, ngạch." Mộ Dung Kiều Kiều có chút không biết nói gì, đúng, là chính hẳn bò lên, nàng nhưng là thật sự làm thì cũng hơi e ngại, hại chính mình như thế sợ sệt, nàng có thể buông tha hẳn?

Nàng nhưng là gặp thần nhào thần, ngộ người nhào người, ngộ quỷ nhào quỷ, gặp phải yêu quái như vậy, cũng phải lập tức làm lưu loát xử lý cho gọn gẽ.

Ngăn chặn không được địa phương mẫn cảm nhất bên trong thân thể mình, Băng Vô Ngân trực tiếp đem thân thể gầy yếu của Mộ Dung Kiều Kiều áp chế ở trên giường.

Cảm giác trên giường quá chặt, bọn họ đồng thời cảm thấy rất không tiện, Băng Vô Ngân liền di chuyển cả hai đến thăm nam hải, tư thế như vậy có thể hay không càng gia tăng kích thích.

Mộ Dung Kiều Kiều chẳng qua là cảm thấy chính mình bị chuyển từ một mềm mại trên giường rơi xuống đến khác một chỗ mềm mại, không biết là cái gì? Thật giống là thăm.

Không cảm giác được một chút lạnh lẽo nào, quanh thân như là được bao phủ bởi dòng nước ấm của ôn tuyền, những dòng khí lưu ấm áp bao phủ.

Kỳ thực nàng là bị Băng Vô Ngân cuộn vào bên trong thân rần của hẳn.

Lập tức, chính là một trận trời đất quay cuồng, nàng trong đầu không chút ý niệm nào, liền bị trực tiếp quăng đến đám mây.

"A —— a. Không muốn mà!"

Nàng thở gấp rồi phát lên tiếng rên khẽ, con mắt bị tiếng rên vô thức của mình dần lấy lại thần trí, nhìn con rắn kia đang nhìn mình bằng con mắt đang tràn ngập yêu dục, đặc biệt cái là cái sắc đỏ của con ngươi thật giống như hướng về phía nàng cười.

Thật sự thật là đẹp.

"Oa! Con mắt của ngươi thật là đẹp oa? Ân. A a ~" nàng không chịu được nổi sự va chạm, không khỏi rên lên những tiếng đứt quãng.

"Thích không?"

"Yêu thích, ân. Không muốn." Mộ Dung Kiều Kiều dĩ nhiên có chút thẹn thùng, nàng hiện tại là đang nằm mơ không phải sao? Khẳng định là mơ, bằng không sẽ không thể nào gặp được kích thích như thế.

Làm sao có thể tin là nàng đang cùng xà cầu hoan, đây là việc không thể nào thấy được ở thực tế.

Nàng cũng thuận lý thành chương trong mộng cảnh, không phải là cùng xà YY sao? Nhưng là cảm giác rất tốt, chính mình siêu cấp yêu thích cái cảm giác này, thật giống bị quăng đến chín tầng mây, lại chậm rãi buông xuống, lại một lần nữa bị quăng đi tới, lại một lần rơi xuống.

Liên tục nhiều lần, mình không thể tự kiềm chế.

Không biết tại sao, thân thể mình bên trong tràn đầy khát vọng, cái khát vọng này không ngừng nở rộ lan tràn khắp mọi ngóc ngách trong cơ thể, nó như một lỗ hổng trống trải cần thiết được lấp đầy ngay, cảm giác khó chịu này làm nàng thật giống sắp bị phá.

Loại khát vọng nguyên thủy nhất trong thân thể, thật giống là đã bị chôn giấu sâu trong tiềm thức cực kỳ lâu

Hoàn toàn là không thể tự kiềm chế, dựa cả vào Băng Vô Ngân nàng tự thân vận động.

Băng Vô Ngân cúi người nhìn về mặt trầm luân của Mộ Dung Kiều Kiều, nhìn cái mặt nhỏ nhắn của nàng lộ ra nét thỏa mãn, hần không nghĩ tới nàng khi đối mặt với nguyên thân xà thể của mình lại vẫn có thể làm mà không một chút nào thua kém so với những lần trước.

Chính mình có chút đắm đuối, có chút mê ly, nguyên lai nương tử yêu thích khẩu vị nặng như thế!

Hần mở cờ trong bụng, khoe miệng lại một lần phát sinh ra tiếng "Tê tê ~ tê tê ~", thể hiện sự vui sướng.

"Đến đây đi, trực tiếp liếm, ta thật yêu nha!"

Cái giấc mơ này nàng thật sự rất thích, hơn nữa là siêu cấp yêu thích, để bảo tấp làm đến mảnh liệt hơn một ít đi, Mộ Dung Kiều Kiều gào thét!

Ngày mai!

Sáng sớm, nắng vàng rực rỡ ánh mặt trời xuyên qua tầng tầng những tầng lá cây, rồi từ cửa sổ chiếu vào.

"Đau quá, thật xót, thật khó chịu!"

"Thật mãnh, thật sáng khoái, thật kích thích!"

"Ta còn muốn muốn, ta còn muốn." Mộ Dung Kiều Kiều vừa mở mắt, liền nhìn thấy ánh mặt trời đã chiếu đến tận giường nàng đang nằm có chút chói mắt, những cơn gió nhẹ nhàng từ từ thổi bên trong phòng, đập chồn cực kỳ vui vẻ như tấu một khúc nhạc êm ái vui tai.

Giờ khắc này, trong đầu Mộ Dung Kiều Kiều xẹt qua những hình ảnh như những thước phim chiếu chậm, không ngừng mà đập chồn, nhảy nhót làm nàng chìm đắm trong hưng phấn

Nghĩ đến tình cảnh tối ngày hôm qua, trong khoe miệng liền dập dòn nổi lên, không cách nào che giấu niềm vui ngọt ngào. Nhìn chằm chằm cả người mình không được che phủ bởi nửa điểm y phục khuôn mặt bé nhỏ e thẹn đỏ bừng.

"Thực sự là kỳ quái, gần đây làm sao lại gặp ngày càng nhiều giấc mộng lung ta lung tung như vậy? Bất quá —— nghĩ lại cái kia thật sáng khoái!" Nàng che miệng cười trộm.

Băng Vô Ngân lúc này đã sớm dục cầu bất mãn, vung vẩy cái đuôi khéo léo của hần đánh ở trên đùi Mộ Dung Kiều Kiều, "Thiết, nương tử, người tối hôm qua rất ra sức ."

Tuy rằng hần là nhắm mắt lại, thế nhưng hần nhưng hần vẫn có thể cảm nhận được nóng rực ánh mắt của Mộ Dung Kiều Kiều đang chăm chú nhìn mình, không biết nàng ở nơi đó mê mê bao lâu, lúc này mới một cái nhấc hần lên, sau đó tiến đến bên hần vừa hôn vừa xoa

Bạn đang đọc truyện *Dương Thù Thành Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Nhất định rất thoải mái.

EDITOR: TUYẾT AN

Sáng sớm những hạt mưa lất phất như thủy tinh xuyên thấu qua cửa sổ thật lãng mạn, nhìn trong phòng phiến tình mờ ám đang lan tràn khắp nơi. Những giọt mưa dường như muốn nhìn thấy cảnh tượng bên trong phòng nhưng vừa lơ đãng một tý đã từ trên lá cây rớt xuống dưới đất làm vang lên những âm thanh tí tách vui tai! Không nhìn thấy được hoàn chỉnh, thực sự là rất không cam tâm

Trong phòng như trước khói lửa ngập trời, khí tức ám muội không ngừng truyền ra, theo gió phiêu đến, hoa cỏ linh tinh cũng không nhận được muốn mờ về sự tình đang xảy ra trong phòng.

Mộ Dung Kiều Kiều một trận loạn hôn ——

Hôn đến nỗi Băng Vô Ngân mơ màng không phân biệt được đông tây nam bắc.

"Ai u, hiện tại ta phát hiện kỳ thực rắn cũng rất đáng yêu, đúng không, Tiểu Khoảng, tối ngày hôm qua là phụ hoàng ngươi đi, hẳn thật đáng yêu, thật là hùng tráng, nhìn lại một chút ngươi, nhỏ như thế, ngươi mau mau lớn lên nha ~"

Lại là một cái môi thom roi vào trên môi của hắn, Băng Vô Ngân quả thực là bị trí tưởng tượng giàu có của nàng dẫn dắt triệt để, nàng nói tối hôm qua cùng mình yêu yêu chính là phụ hoàng hắn?

Nàng cũng thật là, tưởng tượng đến thế là cùng, hẳn hiện tại thân thể còn không được, mấy ngày nữa, nhất định phải dẫn nàng về linh xà đảo, mạnh mẽ cho nàng mở mang kiến thức, ai mới là bá chủ hùng tráng.

Hắn tròn mắt, liếc nàng một cái, thân thể co rụt lại, lại nằm trở về trong ngực của nàng.

"Nhìn ngươi cái này lại đồ vật, cùng phụ hoàng ngươi thật đúng là không hề giống, chẳng lẽ tối hôm qua ta thật sự tình cờ gặp xà vương chân chính? Oa kèn kẹt, quá kích thích, chơi quá vui lạc!" Thân thể đau đớn, Mộ Dung Kiều Kiều trở mình, nằm nhoài trên giường.

Gối đầu nhỏ lên một cái tay của mình, một cái tay khác thì đang nhẹ nhàng đâm xà thể nhỏ nhỏ của Băng Vô Ngân. Bây giờ hẳn một môi nhắm mắt dưỡng thần, bị ngón tay nàng đâm một cái, Băng Vô Ngân liền phản xạ có điều kiện nhúc nhích, Mộ Dung Kiều Kiều phảng phất như là phát hiện ra một tân đại lục, con rắn này chơi cũng vui quá chứ.

Cùng với ý nghĩ của mình trước đây tất cả rắn đều truong ra cái ranh ranh đầy nọc độc, hung thần sát khí dọa người khiếp sợ.

Sờ hẳn cảm giác cũng thật thoải mái, chỉ là hẳn không có lông a.

Đột nhiên, Mộ Dung Kiều Kiều hơi động mi, nhìn bộ dạng nàng như là vừa mới nhớ ra cái sự tình gì đó chơi vui. Con mắt óng ánh thâm thúy như biển rộng mệnh mông của nàng lúc này đã bật kín thân thái kỳ dị.

Nàng từ trên đầu mình rút ra một cây cây trâm ngọc bích màu xanh biếc, thừa dịp thời điểm Băng Vô Ngân bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của nàng, nàng hiểu kỳ dùng cây trâm khảy lên đuôi rắn của Băng Vô Ngân.

Trái đâm phải đâm, lại đâm đâm.

"Ngạch. Nương tử, ngươi lại mắc chứng thần kinh gì a?" Hắn bỗng nhiên trừng mắt, dọa Mộ Dung Kiều Kiều nhảy lên một cái, nàng vội vàng thu hồi tay của chính mình, gian nghị trừng hẳn một cái rồi cười khúc khích.

"Này, Tiểu Khoảng, ta muốn nghiên cứu một chút thân rắn của ngươi có thể không? Ta thật sự thật tò mò a." Nàng nhìn chăm chăm ngây dại Băng Vô Ngân, thật giống muốn đem hắn liên làm như vậy đi.

"Không muốn đi, nương tử, cái này chơi không vui, vì phu không muốn." Hắn làm sao sẽ không hiểu Mộ Dung Kiều Kiều đang suy nghĩ gì, hiện tại trong mắt nàng đã hóa rõ ràng đến cực điểm, không nghĩ tới nàng đối với tiểu nhân nhỏ bé chính mình cũng có thể yêu như thế.

Hắn hiện tại nhưng là nửa điểm khí lực cũng không có, hắn lắc lắc đầu của mình, hướng về Mộ Dung Kiều Kiều một trận lay động, cho thấy thái độ của bản thân, sau đó vỗ vỗ đuôi rắn, nhân gia ta là không để ý tới nàng, lung lay lúc lắc liền muốn xuống giường.

"Muốn đi, không dễ như vậy!"

Mình dĩ nhiên bị một con rắn xem nhẹ, không phải trước đây hắn rất yêu thích ở tại bên người nàng sao, hiện tại làm sao đột nhiên đối với mình thờ ơ như thế.

Không được! Ngày hôm nay nàng nhất định phải nghiệm mình chính bản thân, quan sát hắn kỹ càng một chút, nhìn hắn đến cùng là có thể gieo hạt giống xà được hay không!

Nàng đem một mảnh vải từ phía sau quần quanh người, sau đó trực tiếp chụp vào trên người Băng Vô Ngân sắp sửa xuống giường " Cho ngươi chạy, cho ngươi chạy! Ha ha, xem ngươi hiện tại còn chạy thế nào?"

Nàng đem hắn trói gô làm hai đoạn, một góc đuôi quấn vào bên giường, sau đó cười đến tà ác dị thường!

Băng Vô Ngân không nghĩ tới nàng sẽ làm như vậy, hẳn lúc này nằm thẳng, thân thể thẳng tắp, chính mình tư mặt hoàn toàn bại lộ ở trước mắt của nàng.

"Nương tử, ngươi đây là muốn làm cái gì?" Hắn thấy tiểu lý tàng đao của nàng lúc ẩn lúc hiện, thật không ý đồ tốt, làm sao liền cảm thấy nương tử ngày hôm nay như thế. Như thế. đâm đâm đâu!

"Khà khà, không phải sợ nha, Tiểu Khoảng!" Nàng trực tiếp ngồi xổm ở cuối giường, sau đó vẫn là cầm cái cây trâm vừa nãy, bày ra một vẻ mặt tà ác nhìn Băng Vô Ngân.

"Nương tử, không muốn a, không thể tùy tiện động." Hắn thực sự là cực kỳ không nói được gì khác ngoài câu từ chối, con mắt màu đỏ nâu thẳng tắp nhìn nàng đang quan sát nơi đó của hắn, tại sao? Nàng liền như vậy yêu thích nơi đó như vậy.

"Ta muốn bắt đầu đi, oa kèn kẹt, cố gắng nghiên cứu một chút ——" nàng cầm cây trâm nhẹ nhàng xẹt qua nơi đó của Băng Vô Ngân.

Nàng lại thật sự hạ thủ được?

Băng Vô Ngân có chút đau đầu, nhắm mắt lại, chờ đợi Bất quá sau đó không lâu, hắn liền phát hiện, chính mình không chỉ là đau đầu, còn đau "bì"!

Này cả thân rắn bóng loáng giống như là ngọc thạch, Mộ Dung Kiều Kiều cũng thật là phí hết công sức căng mắt ra mới tìm được một cái lỗ nhỏ mà động thủ.

"Ồ? Tại sao có thể có cái lỗ nhỏ? Không thể nào, Tiểu Khoảng, nguyên lai ngươi là nữ thú thú oa, được chứ." Nhìn thấy oo thời điểm, Mộ Dung Kiều Kiều liền bắt đầu xoắn xuýt, cho rằng cái thứ vốn cho rằng Thái tử xà vương, hóa ra là công chúa oa.

Khiến cho bản thân còn hưng phấn lâu như vậy.

"Hi hi, công chúa điện hạ, có muốn hay không, ta trợ giúp ngươi sáng khoái một thoáng a?"

Băng Vô Ngân cái trán không nhịn được trượt xuống vô số hắc tuyến, hắn có loại muốn khóc lớn kêu to để bày tỏ sự kích động của hắn bây giờ a.

Nhìn nàng cái mặt xấu xa kia đang cười không một chút đứng đắn, hắn đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng là hiện tại bên trong đầu óc của mình vẫn là loạn một đoàn, đừng nói nàng, thực sự là kiếp số của hắn a.

Hắn cực kỳ bất mãn nhú chặt mày, linh cảm chính mình đợi lát nữa nhất định sẽ không có chuyện gì tốt phát sinh.

Quả nhiên.

"Ta đến rồi, Tiểu Khoảng công chúa, ha ha, ngươi cũng có cuộc sống hạnh phúc, trước đây cho rằng ngươi là cái nam xà, hiện tại được rồi, ta phê chuẩn, ngươi sau đó có thể cùng ta cùng tắm rửa rồi!" Nàng một thoáng rộng lượng thả ra câu như ban ơn.

Băng Vô Ngân không biết là cao hứng vẫn là bi thương, nàng coi hắn thành nữ?

Bất chấp tất cả, ngày hôm nay sẽ bỏ mặc nàng dần vật đi, hắn có chút tinh thần tà chết chứ không chịu khuất phục hiện ngang đối mặt với nàng, tuy rằng hắn không biết rốt cục chuyện gì sẽ đến với hắn a.

"Thoải mái sao?"

"A —— nương tử, không muốn không muốn, a ——" Băng Vô Ngân đã dự trù hết những tình huống có thể xảy ra nhưng là hắn chính là không có nghĩ đến, vợ hắn sẽ cầm tóc của nàng tia ở vị trí kia của hắn, không ngừng mà trêu chọc nơi ấy.

"Ồ? Làm sao không phản ứng? Cái này không phải ngươi OO sao? Chẳng lẽ ngươi yêu thích đồ vật hình gậy, được chứ, ngươi so với ta khẩu vị còn nặng hơn, ta thỏa mãn ngươi, ai kêu ngươi là sủng vật của ta nha, ngươi chờ chút!"

Nàng tự mình leo xuống giường, Băng Vô Ngân ở bên kia co duỗi da thịt của bản thân, thống khổ rên rỉ "Nương tử, nơi này không phải OO, nơi này là hoa cúc! Ngươi làm." Hắn có chút không biết nói gì cho đúng, làm sao sẽ nhìn oo liền cho rằng là nơi đó đâu?

Nương tử bảo bối của hắn ai ~ thực sự là gọi hắn yêu mà lại chịu hành hạ đau đớn.

Mộ Dung Kiều Kiều cực kỳ hưng phấn, sủng vật của nàng hóa ra là nữ thú, sau đó nàng không chỉ có muốn chăm sóc nó ăn uống ngủ nghỉ, còn muốn chăm sóc về đẹp và tâm tình của nó, bồi dưỡng nó thành sắc thú giống như mình, nhìn thấy nữ nam liền bỏ nhào, bản thân nàng YY nghĩ!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thú Thành Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Mạnh quý phi đến rồi!

EDITOR: TUYẾT AN"A. Không muốn. Thật sáng khoái a. Nhanh lên một chút, mau hơn chút nữa."

"Ân!" Nam tử tiếng kêu rên không ngừng từ ngọc nữ trong cung truyền ra, bên trong cung điện truyền tràn đầy tiếng âm muội, để cho đám nam thị đứng ở cửa Thiên điện không dám ngẩng đầu, trên mặt tê tê, đổ ừng một mảnh.

Bọn họ đều không nhớ rõ một đêm này, bao nhiêu lần, từ tối hôm qua mãi cho đến hiện tại, vẫn không gián đoạn.

Nhìn đáng đáp, cái này Mạnh quý phi đúng là rất được sủng ái.

Nữ hoàng rất yêu thích hắn, chưa từng có một cái sủng phi sẽ làm nữ hoàng như vậy muốn ngừng mà không được.

Hồng là trưởng mùa xuân ấm áp tiêu độ, từ đây nữ hoàng không xuống giường được!

Trong thời điểm đang làm Mạnh Hạo Nhiên đưa mắt nhìn thấy cái cổ trắng của nữ hoàng chợt nghĩ đến đáng về Mộ Dung Kiều Kiều, nàng là một nữ nhân mỹ lệ như thần tiên không nhiễm bụi trần, môi đỏ miệng nhỏ, da thịt non mềm đến nỗi khi sờ lên sẽ đem lại cảm giác dễ chịu không lời nào tả xiết, bỗng chốc trong ý niệm của hắn toàn là hình ảnh của nàng.

Sở dĩ ở trên giường hắn ra sức như vậy, còn không phải là công lao ra sức giáo dục của nàng——

Nhưng là nữ nhân hắn chân chính muốn ôm lấy, không phải thân thể nữ nhân đang nằm phía dưới hắn, mà là nàng—— Mộ Dung Kiều Kiều.

Mạnh Hạo Nhiên hơi cúi người, thẳng tắp nhìn nữ hoàng tối cao giờ khắc này đang nhắm mắt lại thật giống là mê man.

Môi nàng hồng thắm như hoa đào tháng ba, làn môi đầy đặn bong loáng liên tục phản xạ ánh sáng lộng lẫy, thủy thủy, nộn nộn

Nhưng là Mạnh Hạo Nhiên lại đối với vẻ đẹp này khịt mũi coi thường.

Không trách biểu ca Kiều Thiên Nhiên cùng mình nói, nữ hoàng chính là một cái cá chết mỹ nhân ngư, tuy rằng rất xinh đẹp, nhưng là cùng nàng XXOO, chính là không có hứng thú.

Nhưng là, vận mệnh của bọn họ đều nắm giữ ở trong tay nàng, lại không thể không đối với nàng.

Nghĩ đến đây con người Mạnh Hạo Nhiên không khỏi chăm chú khóa lại trên thân thể nữ hoàng, môi nàng đang từ từ mở ra, trong khoảng thời gian ngắn, làm hắn lại nghĩ đến tám môi cực kỳ thủy nộn của Mộ Dung Kiều Kiều, hắn dĩ nhiên không sao thoát khỏi tám môi trong tưởng tượng kia.

Hắn liền muốn muốn đi thưởng thức cái kia đoá thơm ngát, hắn cúi người bắt đầu ——

"A —— a ——"

Bên trong tấm điện, lập tức xuất hiện từng tiếng lang khóc quỷ kêu, làm lòng người bên trong sợ hãi.

"Chuyện gì xảy ra? !" Mỗi người ở thị sảnh môn hai mặt nhìn nhau, sợ hãi tìm kiếm cái thanh âm khởi nguồn kia, lúc này bên trong điện Mạnh Hạo Nhiên tóc tai bù xù chạy đến đến sắc mặt vội vã, mang theo một chút ần ẫn, nhìn thấy thị sảnh môn thời điểm, cúi đầu không nói liền chạy đi.

"Mạnh quý phi, làm sao? "

"Còn hỏi cái gì, còn không vào xem nữ hoàng."

Bọn người hầu ở cửa đều là đầu óc mơ hồ đứng sững ở nơi đó, tình huống này, ai dám tự ý đi vào, trừ phi đó là muốn chết.

Bọn họ có chung một suy đoán có phải là Mạnh quý phi cái phương diện kia vừa nãy không có đạt đến trình độ làm nữ hoàng hài lòng, nhưng mà tới hôm qua bọn họ cả một đêm triền miên, lại không giống như là không được a.

"Người đến ~"

Âm thanh kinh thể hãi tục của Nữ hoàng mang theo một chút khẩu khí không cho phép phản đối, từ giữa điện truyền ra.

"Xem ra bệ hạ lại muốn tuyên Mộ Dung đại nhân ."

Dĩ vãng đều là như vậy, thời điểm nữ hoàng ở tình huống như thế, đều sẽ tuyên Mộ Dung Kiều Kiều để an ủi chính mình, vì lẽ đó đám thị nam ở cửa cảm thấy lần này hắn là cũng có thể sử dụng biện pháp giải quyết hoàn mỹ như vậy, nhất thời trên mặt xuất hiện sắc mặt vui mừng.

"Bệ hạ, là muốn tuyên Mộ Dung đại nhân sao?"

"Khốn nạn, tìm cho ta mấy cái nữ tử thủy linh tốt nhất đến đây, lập tức, lập tức." Nữ hoàng giọng điệu tràn ngập táo bạo cùng lệ khí, khiến người ta nghe sợ hãi kèm theo có chút run rẩy.

"A? Nữ tử?"

"Còn không đi, không muốn đầu ở trên cổ nữa sao? !"

Mọi người lập tức chạy không thấy hình bóng, trời mới biết, ngày hôm nay bệ hạ là làm sao? Nhưng là không dựa theo bệ hạ ý chỉ làm việc, vậy cũng thực sự là muốn roi đầu .

Tựa nơi ở của Mộ Dung Kiều Kiều——

"Ồ, Tiểu Khoảnh, như vậy thoải mái sao?" Con người đen láy sáng lấp lánh nhìn thân rắn Băng Vô Ngân, không ngừng phóng xạ ra ánh sáng.

Trong tay cường độ không chút nào giảm bớt, thật giống là rất có yêu tự xoa.

"Nương tử, hiện tại rất sáng khoái, rất thoải mái, rất hưng phấn, ngươi nhanh lên một chút thả ra ta, ta không chịu được rồi!" Con mắt màu đỏ sậm của Băng Vô Ngân từng vòng dập dòn đục vọng, thật giống như là muốn đem cả người Mộ Dung Kiều Kiều đều hút vào.

"Làm sao ngươi vẫn là một bộ vẻ mặt muốn chết không hoạt như thế, hân, một điểm chơi không vui, ta hay là đi tìm cái chơi vui hơn để đùa một chút. . . ."

Giơ tay liền đem quả dưa chuột lớn màu xanh biếc trong tay mình ném tới trên đất.

Nhìn Băng Vô Ngân trên giường, tiện tay liền cho hân mở mắt ra ——

"Ngạch. Nương tử, cúc hoa của vi phu, ngươi nếu như cứ đùa sẽ làm ta sau này đại tiểu tiện không thể khống chế."

Băng Vô Ngân một trận thẹn thùng.

Hồi hộp hồi hộp ~

Ngoài cửa có tiếng bước chân người cuồng quít, đi tương đối gấp gáp.

"Kiều Kiều, cứu mạng a ~!"

Chỉ là một tiếng, Mộ Dung Kiều Kiều sau khi nghe, mở cò trong bụng đi ra ngoài đón, mà Băng Vô Ngân nhưng là sắc mặt bỗng chốc như bao công.

Tên tiểu tử này lại tới làm cái gì?

Chết tiệt! Không có chuyện gì đều là tìm đến vợ hân, vợ hân lẽ nào là vú em của bọn họ, chuyện gì cũng đều tìm đến nàng.

Mộ Dung Kiều Kiều vừa mới mở cửa, Mạnh Hạo Nhiên thường sam không chỉnh tề rơi xuống ở trong ngực của nàng ——

"Ái chà chà ~! Tiểu Nhiên Nhiên, ngươi đây là?"

Nhìn cách ăn mặc này của hân, Mộ Dung Kiều Kiều trong lòng yy một lúc. Nhìn dáng dấp tối hân chắc là hôm qua xuất không ít khí lực đi, nhưng là mới sáng sớm hân một thân trang phục không chỉnh tề đến tìm mình, thật giống không phải là chuyện tốt lành gì a?

Đem hân đón vào cửa, Mạnh Hạo Nhiên vẫn sợ hãi như trước nằm ở trong ngực của nàng không chịu đi ra. ㄟ ~ như ~ mét * thủ ~ phát ㄟ

"Nhìn một cái, đây là bị cái gì dọa sợ đến như vậy, làm sao thê thảm như vậy, nhanh lên một chút uống chén nước để bình tĩnh lại." Mộ Dung Kiều Kiều có chút buồn cười ôm trong Mạnh Hạo Nhiên đang tựa trong ngực, bỏ qua một bên Băng Vô Ngân đang tức giận hàm răng nghiến kèn kẹt như bị đánh nát nuốt vào trong bụng.

"Xú nam nhân chết tiệt, còn không đi ra, dựa này giờ vẫn chưa xong hả!"

"Kiều Kiều, ta rất sợ, rất sợ." Bộ dáng Mạnh Hạo Nhiên lúc này giống dáng vẻ của một tiểu nữ nhân e thẹn, nằm nhòai trong ngực Mộ Dung Kiều Kiều, mặt ở để trên địa phương mềm mại kia, ma sát.

"Này này này! Muốn ăn bớt liền nói rõ, ta lại không phải không người thông tình đạt lý!"

"Không phải, Kiều Kiều, ngươi không biết, ô ô, ô ô."

"Cái gì? Chẳng lẽ không là, ngươi đại sáng sớm tóc tai bù xù, quần ngực lộ lưng, chạy đến chỗ này của ta, hướng ta mãnh liệt phóng điện, còn không phải là đến quyến rũ ta?" Mộ Dung Kiều Kiều đánh chết đều không tin, hân chỉ là tìm đến mình tán gẫu.

Băng Vô Ngân càng là lắc lắc đầu rần của hân, cho thấy hân cũng không tin.

Hân chậm rãi bò đến trên người Mộ Dung Kiều Kiều, nhắc nhở nàng không được lung lay.

"Tiểu Khoáng, ngươi làm gì thế a?" Mộ Dung Kiều Kiều chỉ là cảm giác được phía sau lưng có chút 瘙 dương, liền biết là Băng Vô Ngân lại đang tác quái.

"Nương tử, nương tử, ta muốn ôm một cái, ngươi không nên ôm cái xú nam nhân kia, ta muốn."

"Kiều Kiều, ngươi ở cùng ai nói chuyện?" Mạnh Hạo Nhiên cảm thấy âm phong từng trận, làm sao này phụ nữ hậu cung đều là quỷ dị như vậy.

"Không cái gì, ta chính là cùng sủng vật của ta nói chuyện."

Mộ Dung Kiều Kiều mỉm cười nhìn nữ nam trong lòng ngực, người đàn ông này từ cái này nhìn góc độ nào cũng phảng phất sự mê hoặc, bất cứ lúc nào nhìn đến đều muốn mê chết người, làm Mộ Dung Kiều Kiều đều muốn không khống chế được.

Ngón tay ngọc ở trên mặt của hắn một trận sờ loạn.

"Cái gì sùng vật?"

Mạnh Hạo Nhiên hỏi, mặt của hắn dùng sức dựa vào tay nhỏ Mộ Dung Kiều Kiều, muốn cầu được càng nhiều hơn.

"Chính là —— sùng vật a —— chính là."

Nàng muốn như thế nào cùng hắn nói, sùng vật của nàng chính là con rắn ngày đó bị hắn từ trên đầu hoàng hậu đoan hạ xuống, cái kia sợ đến hắn mất ngủ chùng mấy ngày.

Thật giống Băng Vô Ngân cũng cố ý chinh hắn, ở dưới tình huống Mạnh Hạo Nhiên không có chuẩn bị, đột nhiên đem đầu rắn luồn vào trên mặt Mạnh Hạo Nhiên.

"A ——"

"Cứu mạng a!"

Làm sao ngày đó liền để hắn chịu đựng đến nhiều như vậy sợ hãi cùng bất hạnh đâu?

"Đừng nghịch, Tiểu Khoáng, hắn sẽ sợ." Mộ Dung Kiều Kiều tiện tay đem hắn từ trên người Mạnh Hạo Nhiên đặt xuống, chuyển lên trên ngực mình, nhẹ nhàng sờ sờ.

"Kiều Kiều!" Mạnh Hạo Nhiên cảm thấy nàng đem xà làm sùng vật đã là không thể tưởng tượng nổi, huống hồ hiện tại còn đem xà đặt ở trước ngực mình mà xoa nắn!

"Không có chuyện gì, tiểu Nhiên Nhiên, nó là sùng vật của ta!"

Mộ Dung Kiều Kiều nhẹ như mây gió nói

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thụ Thành Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Nữ hoàng ăn thịt người.

EDITOR: TUYẾT AN

Xung quanh hoàng cung tráng lệ được bao phủ bởi một dòng suối thanh mát, nhìn từ xa nó như một vòng dây lưng màu bích lục bao chung quanh cung điện rồi chảy về phía rừng cây nơi xa. Khi ánh mặt trời chiếu qua những tia nước lấp lánh ta lấp lánh tung tóe tạo thành một vầng hào quang khiến người ta khi nhìn thấy liền có cảm giác vui mừng mỹ lệ, cảnh vật hết thảy đều là đẹp để an tường.

Từ ngày đó, Mạnh Hạo Nhiên bị Băng Vô Ngân thật sự bị dọa sợ, hắn liên tiếp thật nhiều ngày cũng không dám đến tẩm cung của Kiều Kiều.

Mãi đến tận ngày đó——

Mộ Dung Kiều Kiều đang hưởng thụ ánh mặt trời sau giờ ngo, miếng bọt biển mềm xốp trong tay nàng đang nhẹ nhàng lướt trên một trên thân rắn Băng Vô Ngân. Những chiếc vảy sang bong của hắn ánh lên vầng hào quang rực rỡ màu bạc dưới ánh sáng mặt trời.

"Nương tử, cái này là làm gì? Thật thoải mái."

Hắn lười biếng nằm ở trên người Mộ Dung Kiều Kiều, sau đó chăm chú miết cái đuôi giữa hai chân của nàng, tay Mộ Dung Kiều Kiều tùy ý xoa không ngừng xoa trên thân rắn của hắn.

"Nhìn một cái đi, sùng vật ta dường thật là không tầm thường, nhìn này bộ lông, quả thực chính là hàng thượng đẳng cao cấp nhất."

Nàng đôi tay nhỏ như ngọc ở trên người hắn trái chà phải xát.

"Nương tử, thật dương a."

Lại nói, nàng nói cái gì bộ lông, chính mình nơi nào có lông a, ngoại trừ chỗ đó có một chút điểm, địa phương còn lại nơi nào còn có, khắp toàn thân từ trên xuống dưới, đều bị nàng xem khắp cả, nàng còn không thỏa mãn?

"Hay là ta nên đánh bong vảy cho người, nhìn như vậy lên sẽ làm người càng thêm lóe sáng!"

Không biết nàng là vô ý hay là cố ý, trên mặt nàng bày ra một nụ cười chẳng có ý tốt, làm cả người Băng Vô Ngân run lên.

Giữa thời điểm nàng hướng về Băng Vô Ngân muốn ra tay, thì xa xa có một thị sủng liền tới thông báo.

"Mộ Dung đại nhân, Mộ Dung đại nhân, nữ hoàng bệ hạ tìm ngài đâu!"

Hắn nhìn thấy Mộ Dung Kiều Kiều, lập tức thể hiện ra dung nhan e thẹn, hơi cúi đầu, không dám nhìn thẳng nàng.

"Nữ hoàng, tìm ta?" Mộ Dung Kiều Kiều cảm thấy rất kỳ quái, nữ hoàng này đã gần nửa tháng không tìm mình, hơn nữa gần đây trong cung đồn đại, nữ hoàng không thích nam sắc, chỉ dùng nữ đồng, khiến cho hậu cung chướng khí mù mịt.

Mất cân đối trong việc phân biệt giới tính trong triều đại này là một việc nghiêm trọng cỡ nào nhất là đối tượng này lại là Nữ hoàng, lòng người bàng hoàng, nhưng là một đoạn thời gian không có tìm mình, hiện tại vào lúc này, tìm mình vì chuyện gì đâu?

Mộ Dung Kiều Kiều nghĩ mãi vẫn không thông, nhưng là nàng lại không thể không đi, bởi vì, lúc này không giống ngày xưa, nàng bảo đảm địa vị mình không còn quan trọng trong lòng còn cái Nữ Oa này, vì lẽ đó lần này, không thể không đi.

"Nữ hoàng, có nói để ta đi làm cái sự tình gì sao?" Mộ Dung Kiều Kiều ngẩng đầu hỏi cái kia thị sủng.

Chỉ thấy hắn ấp úng, không nói ra được cái nguyên do đến tìm nàng của Nữ hoàng, nhưng là cái khuôn mặt nhỏ kia lúc này lộ ra vẻ e thẹn càng thêm mê người, chà chà, thị sủng bên người nữ hoàng đều là nam nhân cao cấp nhất.

Mộ Dung Kiều Kiều thấy vậy liền muốn sờ vào khuôn mặt của hắn một lúc.

Nàng đi tới bên cạnh hắn, trong tay còn cầm lấy Băng Vô Ngân, đem thân rắn thông thạo quấn ở tay trái của mình từng vòng như trang sức đeo tay.

"Người tên là gì?"

Hắn tao nhã ngẩng đầu, trong nháy mắt tất cả biểu hiện của hắn đều bị Mộ Dung Kiều Kiều thu hết vào đáy mắt.

Khuôn mặt tròn bóng trắng nõn, lộ ra góc cạnh rõ ràng toát ra nét tuấn lãng; con ngươi đen láy bóng loáng, hiện ra màu sắc mê người;

Hàng mi dày đặc, cái mũi cao thẳng, đôi môi tuyệt mỹ không một tia lộ liễu nhưng cao quý lại tao nhã.

Này, hắn chắc chắn không phải người, hắn chính là bạch mã vương tử bên trong truyện cổ tích!

Oa kèn kệt, cái vẻ đẹp này chính là cái nàng yêu thích, hắn chính là vương tử của nàng, còn nàng thật giống như trước đây luôn mơ ước rằng sẽ có một vương tử bước tới và xin nàng là công chúa của hắn.

Này —— nàng và hắn không phải là một đôi trời sinh hay sao, đứng chung một chỗ thật đẹp mắt hay sao?

Nàng da mặt dày đem hắn cùng nàng xâu chuỗi ở cùng nhau, sau đó bàn tay ngọc của nàng không kiêng dè chút nào đặt lên gò má của hắn mà xoa.

"Mộ Dung đại nhân?" Đã sớm nghe nói qua Mộ Dung Kiều Kiều mê trai thành tính, hôm nay gặp mặt, đúng như dự đoán.

"Tiểu quái quái, người tên gì a?"

"Ta. Ngạch không. Thuộc hạ gọi Vô Túc, Mộ Dung đại nhân." Hắn nhẹ nhàng tránh khỏi bàn tay đang sờ mó của Mộ Dung Kiều Kiều, sau đó bỗng nhiên nghiêng đầu không muốn nhìn nàng.

Nữ nhân này có vẻ đẹp làm cho nam nhân nhìn thấy không khỏi cảm xúc dâng trào, nét đẹp của nàng rất cùng với cái khác với những nữ nhân dong chi tục phấn kia, e là nữ hoàng bệ hạ cũng không bì kịp một nửa của nàng.

"Vô Túc, tại sao lại là Vô Túc?" Nhớ tới cái nam nhân xinh đẹp tên Vô Kết bị mình và Tiểu Khoảnh khiến cho suýt chút nữa đứt đoạn gốc rễ tuyệt từ tuyệt tôn, nàng liền muốn cười lớn.

"Người làm sao còn thẹn thùng cơ chứ? Bao lớn? Có vợ hay chưa? Có nữ nhân trong lòng hay không." Nàng tuông một tràng câu hỏi như cảnh sát hỏi cung không ngừng nghỉ, nói liên miên cần hắn không để yên cho hắn kịp trả lời.

Băng Vô Ngân cảm thấy thật mất mặt, vương tử của hắn lại phát bệnh mê trai. Thật tức chết hắn.

"Không, thuộc hạ năm nay mới 15 tuổi."

Nha, 15 tuổi, đây là một tiểu tướng công a, Mộ Dung Kiều Kiều ở trong lòng tính toán, nàng lớn hơn hắn 10 tuổi, vừa vặn, thật tốt hoàng kim phối hợp, nàng chính là yêu thích loại tiểu thiếu niên này, có thể để cho nàng làm một lão bà cái khỏe mạnh gặm ăn cỏ non.

Nàng khẽ vung tay lên, liền có một cỗ mùi thơm truyền ra, Vô Túc bị mùi thơm mê hoặc đến thất điên bát đảo.

"Thích không?"

Mộ Dung Kiều Kiều thừa cơ ôm hân, thật là một thân hình đầy nam tính mê hoặc, Kiều Kiều chảy cả nước miếng.

"Ấn. Thơm quá. Thật thích."

Kiều Kiều nghe được câu trả lời như ý, tự nhiên là mở cở trong bụng, thời điểm nàng muốn đem kiêu môi đặt lên mặt hân thì——

"A ——"

Chỉ nghe một tiếng hét thảm, Mộ Dung Kiều Kiều biết, hân, khẳng định lại là Tiểu Khoảng đang tác quái .

Đúng như dự đoán, Băng Vô Ngân lúc này đang cắn chóp mũi Vô Túc không buông.

"Được rồi được rồi, không chơi, ta đi gặp nữ hoàng ——" Mộ Dung Kiều Kiều không có hứng thú, chính mình hướng về Ngọc nữ cung mà đi.

Phía sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Vô Túc "Mộ Dung đại nhân, sủng vật của ngài, cứu mạng a, ngài còn quản hay không a!"

Thực sự là không thể nào tưởng tượng được, Mộ Dung Kiều Kiều một nữ nhân tuyệt mỹ như vậy sẽ dưỡng điều xà làm sủng vật.

"Nàng nếu yêu thích ngài thì ta rất hào phóng, cái nào trên người ngài nàng yêu thích thì ta liền cắt cái đó xuống đem đến cho nàng—— phải cố gắng hầu hạ nàng, không nên để cho nàng thất vọng nha!"

Mộ Dung Kiều Kiều cười chạy xa.

Ngọc nữ cung

Từ ngoại vi nhìn qua, so với ngày thường không có cái gì không giống nhau, nhưng là.

Mộ Dung Kiều Kiều mỗi một bước đi vào, liền cảm thấy được lông tơ trên người đều muốn dựng đứng hết cả lên rồi, rất âm u, rất khủng bố ——

Thình thoảng còn phát sinh vài tiếng kêu thê thảm.

Trong đại điện, không có một bóng người, Mộ Dung Kiều Kiều có chút sợ sệt đem khê dời từng bước về phía trước.

"Nữ hoàng, nữ hoàng, ngài có ở hay không a?"

Nàng chậm rãi hướng về phía tấm giường lớn đi vào, màn khắp nơi theo gió lay động, lộ ra từng tia từng tia khí tức kinh khủng, tĩnh —— yên tĩnh đáng sợ!

Đột nhiên, phía sau Kiều Kiều có một cái tay đột nhiên đưa đến bên người nàng nhiệt độ so với băng còn muốn lạnh hơn.

Nàng sợ đến không dám xoay người!

Nhưng là nàng bất động, cái tay kia ở phía sau nàng cũng bất động.

"Nữ hoàng. Nữ hoàng. Ngài gọi ta tới làm cái gì?" Nàng sợ đến run lập cập, ngay cả nói chuyện cũng có chút không lưu loát.

Bởi vì nàng nhìn thấy dưới đáy cái giường lớn ở đằng kia, có ——

Có một đôi tay trắng đầy máu, mặt trên lộ ra một ít xương trắng lộ ra bên ngoài lớp da thịt đã mục nát!

Nàng buồn nôn muốn ói, nhưng là.

Phía sau vẫn không có động tĩnh, nàng sợ đến muốn khóc, thế nhưng là không khóc nổi, làm sao bây giờ? Đây rốt cuộc là làm sao ?

Tiểu Khoảng, cứu mạng a!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thú Thành Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Mang thai chủng loại gì!

EDITOR: TUYẾT AN

"A a. . . ." Phía sau trọng lực bị mất, Mộ Dung Kiều Kiều cảm giác được da đầu thật giống như bị xé rách, nàng dứt khoát ngoái đầu nhìn lại, nữ hoàng nhủ hai hàng lông mày, con ngươi hiện lên vẻ tức giận đối mặt với nàng, Mộ Dung Kiều Kiều sợ đến mềm nhũn cả hai chân lập tức nằm nhoài trên đất.

"A ——"

Nàng kêu lên một tiếng kêu kinh hoàng mà lại khủng bố.

Chấn động đến mức khiến đồ đạc bên trong tấm cung đều phát sinh tiếng vang leng keng, thế nhưng nàng quật cường chính là không chịu thua, tuy rằng trong lòng nàng lúc này cực kỳ sợ hãi.

"Kiều Kiều, ngươi làm sao giờ này mới đến?"

Thanh âm của nữ hoàng rõ ràng có gì đó quái gở, lúc này nàng rất xoắn xuýt, nếu là liền như vậy bị nàng ta cắn chết, ai biết có thể hay không thăng cấp?

Thác nước hân ~

"Nữ hoàng, ngươi đây là. . . ." Kiều Kiều chéch mếu liếc mắt nhìn hướng cửa ra vào, kích động nói: "Cái kia, nếu là không có chuyện gì, ta vẫn là trở lại, ngươi nếu như muốn cái gì, có thể tìm thị sùng môn, bọn hắn sẽ tới!"

Nàng thừa dịp thời điểm nữ hoàng không có chuẩn bị, lập tức hướng về phương hướng cửa chạy trốn ra ngoài.

Ai biết ——

咻! làm, một tiếng, nàng không biết là bởi kích động hay là do sợ sệt, chính mình giẫm chân vấy, lão đảo một cái, liền đụng tới bên cạnh cái bàn, nằm trên đất như là rùa đen tự không nhúc nhích.

Hiện tại nếu như một giấc mộng, thật là tốt bao nhiêu, trực giác nói cho nàng, nữ hoàng không phải nữ hoàng trước đây, hoặc là nói nàng ta đã bị cái gì đó ám lên.

"Kiều Kiều, cần ta giúp một tay không? Ngươi làm sao liền không cẩn thận như vậy đâu? Có phải là rất đau, đến, bảo bối ——"

Phốc!

Mộ Dung Kiều Kiều lại là một trận thổ huyết ở trong lòng, nàng gọi mình bảo bối, chết rồi chết rồi, nàng thật sự biến dị rồi!

"Không, không cần, ta không liên quan ."

Nhìn nữ hoàng hướng chính mình duỗi ra đôi cánh tay tinh tế, Mộ Dung Kiều Kiều làm sao cũng không dám để nàng ta vào vào.

"Làm sao?"

Cái bàn và ghế nhiễm đầy nước trà phát sinh âm thanh tí tách, trên đất văng đầy những mảnh sứ vỡ nát, trộn đều với mồ hôi trên trán Mộ Dung Kiều Kiều rớt xuống, quyền thành một đoàn.

Trong phòng lúc này có thể ngửi được một mùi máu tanh nồng nặc, nàng không thể không kéo thân thể của chính mình hướng phía sau chậm rãi di động.

Thân thể Nữ hoàng chậm rãi tới gần, Kiều Kiều lùi tới tường án kê bên giường, trong thân thể vật gì đó từ trong dạ dày muốn trào ra.

"Ấu ầu ~"

Nàng nhúc nhích thân thể tinh tế của mình, không ngừng nôn khan.

"Làm sao? Bị bệnh?"

Đột nhiên, vừa lúc đó, thân thể nữ hoàng lập tức dựa vào gần nàng, đẩy Mộ Dung Kiều Kiều nằm thẳng tắp trên giường.

Phù phù một tiếng ——

Mộ Dung Kiều Kiều nằm ở trên giường, cái mùi vị trên giường này như trước làm cho Kiều Kiều buồn nôn, không chỉ có máu tanh tươi, hơn nữa còn pha lẫn mùi khai của nước tiểu giống như là của hồ ly.

"Thật là khó ngủi a!" Nàng ngăn chặn mũi của chính mình, không nghĩ tới, nhưng ngênh đón nàng là khuôn mặt biến tướng nữ hoàng.

Nàng khoác tóc, nửa bên mặt trái đã bị tóc che chắn, chỉ có thể nhìn thấy nửa con ngươi bên phải đen kịt đang nhấp nháy, như trước lộ ra xinh đẹp đầy sức quyến rũ.

"Khắc khắc, nữ hoàng, đừng đùa đi."

Mộ Dung Kiều Kiều dùng tay của chính mình đẩy nàng, ra nhưng là nàng thật giống chính là một toà núi lớn, không có mềm mại thanh nhuận như thân thể con gái, mà là thật giống với thân hình của nam nhân cứng rắn như tường đồng vách sắt vẫn đang ép tới Kiều Kiều, làm nàng cả người khó chịu.

"Ngươi muốn làm gì, đừng như vậy, ta tức giận rồi!"

Nàng thật sự có điểm căm tức, mặc kệ nàng háo sắc thành tính nàng có thể bắt nạt người khác, nhưng là bị người bắt nạt, đem mình đè xuống giường, cái này, chính mình cũng thật là phải cố gắng chống lại.

Kiều Kiều lớn tiếng đe dọa nàng ta, nhưng là nàng ta giống như là không có linh hồn, phẳng phát thân thể nàng cứng nhắc, hiện tại chỉ là một bộ xác chết di động.

Vừa nghĩ tới thịt, Mộ Dung Kiều Kiều thì sẽ liên tưởng đến hình ảnh lúc vào, hiện tại thân thể các nàng đang nằm trên đôi tay kinh khủng kia.

Trên mặt của nàng lập tức tràn đầy gân xanh.

"Không nghĩ tới ngươi có thể sống trở về, cũng thật là không nghĩ tới, nếu tên kia không chịu thu ngươi, không bằng ngươi hãy cùng ta?"

Gian phòng lúc này bị hắc ám bao phủ, không có một tia ánh sáng.

"Ai? Ngươi là ai?"

Mộ Dung Kiều Kiều nghe thấy thật giống có người nào ở bên tai của chính mình nhẹ nhàng nói chuyện.

"Ta, ta chính là ta a, ha ha ha, ha ha ha!"

Đây là thanh âm của một nam nhân, Mộ Dung Kiều Kiều lúc này rốt cục phản ứng lại, nàng đem nữ hoàng đang nằm nhào trên người mình đẩy ra, chỉ thấy thân thể nàng ta trên một đám khói trắng nổi lên bốn phía, sau đó liền xuất hiện ——

Một nam nhân có đuôi to thật dài màu trắng, lông xù.

Hắn lúc này chính đang hướng về phía mình cười cười, nhưng là nụ cười lạnh lẽo thê lương, mang đầy hứng thú nhìn nàng, giống như là muốn đem nàng từ đầu đến cuối nhìn thấu toàn bộ.

"Ngươi là ai? Ngươi đến cùng là ai? Ngươi làm gì nữ hoàng rồi?"

Kiều Kiều cũng không biết hiện tại tâm tình mình có thể diễn tả như thế nào, không trách nữ hoàng cả ngày nằm nhào trong cung không ra, không trách lời đồn đại nói nữ hoàng yêu thích nữ tử, nghĩ đến hết thấy những chuyện xảy ra gần đây, rồi nhìn tuyệt mỹ nam tử yêu dã, không đúng, là nửa người nửa yêu mới chính xác, nhất thời tự nhiên hiểu ra tất cả.

"Ngươi là Thần Tiên?"

Trực giác của Mộ Dung Kiều Kiều cho rằng hắn kỳ thực không quá giống với tiên nhân, nhưng là, nàng vẫn là hi vọng hắn là Thần Tiên, chỉ ít chính mình sẽ không bị hắn làm hại.

Hồ Cách hướng về phía nàng lắc đầu một cái, buồn cười nhìn mỗi một cái động tác nữ nhân này, hắn cảm thấy rất ngoạn rất vui.

"Ngạch. Như vậy ngươi là yêu quái?"

Vừa nghĩ tới dáng vẻ khủng bố của yêu quái ăn thịt người, Kiều Kiều liền lập tức dựa sát bên trong giường, tay nắm chặt màn che màu đỏ, run rẩy không ngừng.

"Không muốn ngươi ăn ta, ta ăn không ngon, thịt của ta rất là thô, máu ta không ngon, cả người ta không có thứ gì hấp dẫn."

"Ha ha ha, ha ha ha, ai nói bản vương muốn ăn thịt ngươi, ngươi xem ta là yêu quái?"

Đột nhiên hắn gương mặt đẹp trai tiến đến trước mặt Mộ Dung Kiều Kiều.

"A —— không nên tới gần ta!" Nàng sợ hãi kêu lớn lên.

Mặc kệ là cái gì, hắn có một cái đuôi thật dài thật to, nếu như không phải yêu quái, chẳng lẽ hắn muốn nói mình là nhân loại?

OH! ~

Lừa gạt, nàng vẫn không có mắt mờ chân chậm đến cái mức kia a.

"Người không thích ta ?"

"Cái gì? Ai yêu thích quá người, không có không có, ta làm sao sẽ thích người!"

Mộ Dung Kiều Kiều bị hấn bức lui liên tiếp về phía sau, đầu nàm ép sát vào trong góc giường, miệng cùng môi của hấn còn kém khoảng cách một ngón tay, chỉ còn một khoảng mơ hồ là tiếp xúc.

"Ta là Trường Thanh đạo trưởng a, người không quen biết ta?"

Kiều Kiều nghe thấy cái kia Trường Thanh đạo trưởng, sau đó nàng rất chăm chú nhìn Hồ Cách một chút, khoan đã, bọn họ dung mạo thật là giống a.

"Chính là ta a."

Cái gì, hấn là trường Thanh đạo trưởng, là một đại quái thú nửa người nửa vật, như vậy thời điểm trước nàng bị vạn răn cấm phệ liền nghe thấy một tiếng nói giống hấn muốn đem nàng đưa cho cái gì xà vương làm lễ vật sao.

Thù mới nợ cũ, ngày hôm nay, bốn cô nương cùng người từng quyền từng quyền toán trở về.

"Người —— người đúng là —— chính là tên khốn đem ta đưa cho cái gì xà vương làm lễ vật?"

Kiều Kiều rống to, nàng phẫn nộ rồi, đừng tưởng rằng con cộp không phát uy, hấn liền xem là Hello Kitty.

"Ha ha, nhớ lại rồi à, là ta, bất quá hiện tại nếu xà vương không chứa chấp người, ta liền miễn cưỡng thu nhận người, người nói có được không?"

Hấn đề tiện vô liêm sỉ liếm lên môi Mộ Dung Kiều Kiều, bá đạo cuốn lấy chiếc lưỡi của nàng.

"A a —— thả ra ta ——"

"Đừng gọi, như người vậy, ta sẽ càng thêm kích động, ta muốn làm cho người mang thai, ha ha ha!"

Hấn tùy tiện cười.

Mộ Dung Kiều Kiều nhìn vào con mắt của hấn, vẫn là từng vòng vòng xoay tròn, nàng cảm thấy thân thể mình từng trận lạnh lẽo, nhưng là tại sao trước lúc nàng hôn mê, đột nhiên nhìn thấy cự mạng cùng mình yêu yêu đâu?

Nó ở phía sau Trường Thanh đạo trưởng, con mắt màu đỏ sậm như là hỏa diễm muốn thiêu đốt những thứ mà hấn nhìn tới, lưỡi răn kêu tê tê, thật giống, thật sự ——

Lần cuối Kiều Kiều nhìn thấy chính là nụ cười sùng nịch của nó đang hướng về phía nàng.

"Nương tử, không phải sợ, vì phu tới cứu người"

Mộ Dung Kiều Kiều vui mừng nhắm hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thú Thành Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tới Linh xà trứng.

EDITOR:TUYẾT AN

Băng Vô Ngân mới vừa bước vào linh xà cung, liền bị bốn trưởng lão đột nhiên nhô ra làm sợ hết hồn.

"Thánh chủ, ngài rốt cục trở về, lo chết chúng ta rồi!" Các trưởng lão vừa nhìn thấy Băng Vô Ngân, cảm động suýt chút nữa rơi nước mắt, lúc trước mấy người bọn hấn thúc đẩy linh lực thời gian, biết được Băng Vô Ngân rơi vào tình cảnh nguy hiểm, nhìntình tượng, phát hiện ngôi sao thuộc về Xà vương không ngừng ngã xuống.

Mỗi ngày bị vây trong tầng tầng lo lắng, không biết nên làm thế nào cho phải.

Bây giờ nhìn thấy Vương bình an trở về, bọn họ tất nhiên là thấp hương bái Phật, rốt cục không cần ngày đêm lo lắng, nhận hết dần vật.

"Các trưởng lão, các người khỏe a, hình như các người thật sự rất nhớ bản vương nha." Băng Vô Ngân mỉm cười tiêu sái đi vào ngự thư phòng, cười híp mắt nói.

Wương lại cười, làm cho Huyền Phong trưởng lão cùng tứ đại trưởng lão lẫn liếc mắt nhìn nhau, hành động ngưng trệ——

Các trưởng lão rập khuôn từng bước đi theo sau Băng Vô Ngân, đưa tay hướng về phía sau lắc lắc lập tức mấy tên nô bộc không biết là từ nơi nào xuất hiện trong phòng từ trong tay lấy ra một cuộn tranh.

Nhìn dáng dấp ngày của vương hôm nay tâm tình không sai, không bằng hiện tại liên nhân cơ hội này, mấy vị trưởng lão hai mặt nhìn nhau sau đó mặt mày hớn hớn hướng về phía Băng Vô Ngân đang ngồi.

"Vương, xin mời xem qua."

"Nhìn cái gì?" Băng Vô Ngân giả bộ không biết.

Thời điểm các trưởng lão đang định giải thích về mấy cuộn tranh tình mỹ đang trình lên thì lại phát hiện sắc mặt dị thường của Băng Vô Ngân, thật giống là. Thật giống, dáng vẻ không quá thoải mái, bọn họ tiến lên ân cần hỏi han "Thánh chủ, ngài không phải là cảm thấy nơi nào không khỏe?"

"Ngài có muốn mời ngự y đến hay không?"

Băng Vô Ngân lắc đầu "Không cần không cần, ta không có chuyện gì, các vị này trưởng lão muốn bản vương nhìn cái gì?"

Ngự y, vẫn là không muốn đi, bọn họ nếu như kiểm tra ra bản thân đã không còn là bích thân, nháo đến nơi mẩu hậu, còn không biết mặt mũi của mình đặt ở nơi nào.

"Trải qua thương nghị quần thần linh xà trùng, cảm thấy đây là thời điểm vương vì linh xà trùng lập hậu, hậu cung tuy rằng có Hoa quý phi, Ngụ mỹ nhân và mấy vị kiệt xuất nữ tử, thế nhưng thật giống như là vương đối với các nàng chưa từng có lâm hạnh quá, không chỉ có thái hậu lo lắng, thuộc hạ chờ cũng vô cùng sốt ruột."

Các trưởng lão thông khổ nói.

Wương là bọn họ nhìn lớn lên, tuy rằng ở bên ngoài mọi người nhìn hần xấu bụng, bá đạo, chuyên chính, hung tàn, thế nhưng bọn họ biết, kỳ thực vương cũng không phải cái đáng về đó.

Chỉ là trên người hần có cổ độc nên.

Nhớ tới Vương chịu ngàn năm cổ độc xâm lấn tâm phổi, bọn họ liền nghĩ tới cái người phụ nữ kia hại vương thành ra như vậy, nhớ tới đến liền nghiêng răng.

"Các trưởng lão, các người nghĩ gì thế?"

"Không. Không. Chúng ta đang tìm chân dung khuê tú trong các gia tộc danh môn, nơi này đều là khuê nữ của các gia tộc lớn muôn hình muôn vẻ không thiếu gì cả, xin mời vương xem qua, nếu như có coi trọng ai, vậy thì dựa theo chúng thần nghĩ liền đưa vào danh sách tuyển hậu, rồi tiến hành tuyển hậu đi." Huyền Nguyệt trưởng lão nụ cười đáng yêu trả lời.

"Tuyển hậu?! Nhiều như vậy, xem ra các người là đã sớm chuẩn bị kỹ càng? Có dự mưu?" Băng Vô Ngân nheo mắt lại, mắt phượng hiện ra lưu quang, xẹt qua từng tia khí tức nguy hiểm.

Ngoài cười nhưng trong không cười nhìn bốn vị trưởng lão trước mắt.

Ở dưới ánh mắt sắc bén của Băng Vô Ngân, da đầu các trưởng lão có chút tê dại, xem ra vương là không thích bọn họ làm như vậy, nhưng là mặc kệ vương có thích hay không, bọn họ đều là muốn hoàn thành nghĩa vụ.

"Vương, toàn quốc dân chúng đều đang đợi quốc gia người nối nghiệp giáng lâm, kính xin ngài." Huyền vi trưởng lão lúc này cũng là nganh đầy da đầu hướng về tiến tới ngôn.

"."

Băng Vô Ngân không nói gì, chuyện này nói cho cùng vẫn cùng quốc gia đại sự có quan hệ, hầnkhê nhắm hờ đôi mắt, trầm ngâm chốc lát.

Sau đó tiếp nhận mấy bức chân dung đang được trình lên, thật giống như tràn đầy hứng thú.

Muốn hần tuyển hậu? Những nữ nhân bên trong hậu cung kia là do thái hậu vì hần tuyển còn chưa đủ? Bọn họ còn muốn đưa thêm người tới nữa, được rồi, đến đây đi, coi như các nàng đều là tự đi tìm cái chết, làm tế phẩm cũng không sai.

Vậy trước tiên thuận theo dân ý, miễn cho tứ đại trưởng lão lại muốn cả ngày đến làm phiền hần, bất quá. Tuyển hậu, vậy cứ tuyển cứ chọn, còn

tuyển được không thì phải xem tâm tình của mình.

Không một tiếng động bên trong, đều là một mảnh trầm mặc, mặt hấn hiện lên một ý cười tà mị.

Mộ Dung Kiều Kiều cảm thấy thân thể mình hầu như sức cùng lực cực hạn.

Phù phù ——

Nàng cả người xụi lơ nằm bẹp trên giường, bỗng nhiênnàng mở to mắt thờ hồn hên nói "A a, không xong rồi, ta muốn chết, mệt mỏi quá, thật đói, thật khó chịu."

Nàng cảm giác như mình vừa đặt chân đến một địa phương không biết tên, rồi một mình ra sức chạy trốn.

Trong đầu nàng chỉ có một ý niệm là chạy trốn nhưng lại không biết đến tột cùng là nàng đang chạy trốn cái gì, sợ cái gì.

"Ồ? Nơi này, lại là nơi nào?"

Nhìn hoàn cảnh lạ mắt ung quanh cổ găng thích ứng, "Ừ ưc ưc ưc." Cái bụng lúc này bắt đầu kháng nghị phát ra hàng loạt tiếng kêu biểu tình.

"Đúng rồi, nữ hoàng?" Nàng mơ hồ nhớ lại tất cả chuyện phát sinh ở trong ngọc nữ cung, trong lòng sợ hãi, nhưng là xem lại nơi này, tựa hồ không phải gian phòng của nữ hoàng.

Này làm cho nàng càng thêm nghi hoặc?

"Mặc kệ, hiện tại cái bụng thật đói a, trước tiên vẫn là giải quyết một thoáng vấn đề no ấm rồi hẵng tính." Nhiều lần suy nghĩ, nàng quyết định mạo hiểm mở cửa phòng ra.

"Trời cao phù hộ, nơi này tốt nhất không phải đầm rồng hang hổ, tốt nhất là ta lại rơi đến cái không gian nào không biết tên đi, Nữ Nhi quốc ngấm lại ta cũng không muốn trở về ."

Nhưng nhớ đến đông đảo chúng mĩ nam đang ở Nữ nhân quốc, chính mình lại cảm thấy phi thường không cam lòng, nghĩ đến ngoài mỹ nam nơi đó còn có đông đảo đủ loại yêu nghiệt, có xà có hồ ly, còn có nữ hoàng ăn thịt người, hay là thôi đi, đánh chết nàng cũng không muốn trở lại.

Nàng chỉ tiếc nuôi duy nhất là không có nhìn thấy sủng vật yêu quý Tiểu Khoảng trước khi đi——.

Nói gì thì nói tự tay mình nuôi thời gian cũng tính là dài, tuy rằng nàng sợ rắn nhưng nhớ lại nó cũng có chút đáng yêu có chút nghịch ngợm cũng làm nàng hoài niệm.

"Hăn ——"

Đẩy cửa ra, nơi này.

"Wase! Làm sao nơi này là mùa đông? Tuyệt thật lớn a!" Nàng nhìn một cảnh toàn màu bạc mênh mông vô biên, trên đầu là hoa tuyết rì rào bay xuống xa xa phòng ốc đều được phủ đầy một lớp băng tuyết dày nặng.

Nàng dùng sức xoa xoa con mắt của mình, này không phải đang nằm mơ đi!

Cung điện thật lớn, thân thể nhỏ bé đứng giữa không gian rộng lớn này làm nàng cảm giác như là giun dế nhỏ nhoi không đáng kể.

Chỉ là nơi này không có bất kỳ người nào, vô cùng cô tịch, cảm giác lạnh lẽo đến thấu xương.

Nàng co ro ôm lấy thân mình, trên người nàng lúc này chỉ mặc một lớp y phục bang lụa mỏng, không đủ ấm khiến thân mình không ngừng run rẩy.

Gian nan di chuyển bên trong đình đài lầu các rộng lớn này.

"Chuyện gì xảy ra, cung điện lớn như vậy, một người cũng không có lấy đâu ra đồ ăn chứ, lạnh chết rồi, hắt xì ——"

Gió mạnh thổi đến mức làm cho thân mình nàng lắc lư trái phải, thân thể gầy nhỏ chỉ có thể dựa vào một bên giả sơn thạch, miễn cưỡng lắm mới có thể tránh một chút gió lạnh.

"Uh, a a, nha ~"

Ai ngờ, phía sau giả sơn truyền ra một loạt âm thanh ám muội làm trong lòng Kiều Kiều nổi lửa.

Thanh âm này thật giống là nam nữ phát ra trong thời điểm hoan ái, đặc biệt treu trọc lòng người, khắc khắc, nàng không muốn nghe, nhưng là lở tai không không chế được, cuối cùng nàng xuyên thấu qua khe đá giả sơn nhìn vào cái hang nhỏ bên trong từng đợt sóng triều lên không ngớt.

Chỉ thấy một nam một nữ, hai người đang lúc dâng trào cảm xúc mãnh liệt, nhiệt hỏa bắn ra bốn phía, sức quyến rũ không đỡ, khóa ngực lộ lưng, nói

chung, hai người như keo như sơn kết hợp.

Người phụ nữ kia xem ra cực kỳ ản nhĩn, rồi lại là cực kỳ hưởng thụ.

Hai chân giang rộng ra, cùng nam nhân hợp thành một thể hoàn mỹ, thân thể được chống đỡ trên mặt đá lạnh giá.

Nam nhân bởi vì hưng phấn kịch liệt run run, thân thể mồ hôi đầm đìa, trong miệng phun ra từng đợt khí màu trắng.

Được chứ, mãnh liệt như vậy, quá cường hãn.

Ở bên ngoài tuyết lớn từng cơn rơi không ngừng, lạnh giá đến thấu xương, phía sau giả sơn lửa nóng lan tràn Mộ Dung Kiều Kiều nhìn thấy cảnh tượng như vậy, quả thực chính là xem phim 3D miễn phí!

Chân kinh bạo!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thú Thành Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Ta không phải tú nữ!

EDITOR: TUYẾT AN

Cảm xúc mãnh liệt thiêu đốt, một lần sóng vừa xong lại một lần sóng lại tiếp tục, thật giống như là bọn họ trước sau đều không có phát hiện ra có cặp mắt nhìn lên phía sau giả sơn.

Mộ Dung Kiều Kiều chăm chú xem đến khi chân truyền đến cảm giác tê đau, trong lòng âm thầm kêu lacảm thán.

"Thật là lợi hại a, còn kiên trì chiến đấu đến hiệp thứ chín, ta chỉ đứng xem thôi mà một chết đi được."

Nàng tìm bên người một khối khá là tron nhĩn, liền bắt đầu ngồi ở trên đó, nhìn tình cảnh bên trong mà mặt nàng đều đỏ lựng cả lên.

Đột nhiên, chỉ trong thời gian chớp mắt một cái mà đôi nam nữ đang chiến đấu kịch liệt trước mặt nàng mà bây giờ đã không thấy một ai.

Ở thời điểm Kiều Kiều nghi hoặc tìm kiếm, một lưỡi dao sắc lẹm tỏa ra hàn khí lãnh lẽo liền rơi vào nơi cổ mềm mại của nàng.

Cái cảm giác lạnh thấu xương trực tiếp xâm nhập vào da thịt của nàng, Kiều Kiều chấn động thốt lên "Hảo hán tha mạng, hảo hán tha mạng, ngẫu nhiên không phải cố ý." Mới là lạ! Ngẫu nhiên là cố ý.

Nàng không có cốt khí lên tiếng, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, còn có lưỡi kiếm sắc lẹm của hãn đang cường ngạnh gác lên cái cổ bé nhỏ của nàng, nếu không biết điều như vậy thì chắc chắn lưỡi kiếm ấy sẽ rạch một đường xinh đẹp lên đó.

Nàng có thể cảm nhận được hàn khí từ mũi kiếm phát ra, tựa hồ so với này khí trời đáng chết ở nơi này còn muốn lạnh lẽo hơn.

Nàng sợ hãi không thôi cố gắng lấy hết can đảm nhìn hai người đang đứng ở trước mặt nàng, đôi nam nữ này đã sớm mặc y phục một cách thỏa đáng tự lúc nào, Kiều Kiều miễn cưỡng nở nụ cười "Ha ha, thật không tiện. Hai vị, ta lạc đường, không cẩn thận, là vô tình đứng là không nhìn thấy bất cứ thứ gì, đừng có giết ta, ta rất vô tội."

Kỳ thực nàng đúng là không cẩn thận, muốn tìm cái địa phương nghỉ chân một chút mà thôi.

Ai sẽ ngờ tới sẽ tình cờ gặp bọn họ.

Muốn nhếch người muốn thoát khỏi lưỡi kiếm đang chia vào cổ mình, nhưng lắc cổ mấy cũng không nhích khỏi một phân nào, nam nhân yêu mị cầm kiếm mặt sầm lại, làm nàng sợ đến mức đứng cứng ngắc ở nơi đó, không dám làm một cử động nhỏ nào nữa.

"Biểu ca, quên đi, xem ra nàng đã bị dọa sợ, vẫn là không nên sát sinh, thả nàng đi, trong cung nữ tử đều là đáng thương vô cùng."

Nữ nhân duy trì trầm mặc từ đầu tới cuối rốt cục mở miệng cứu giúp ở lúc ngàn cân treo sợi tóc, âm thanh kéo dài ôn nhu, rất dễ chịu.

Như là tiếng trời, loại bỏ lạnh giá trên người Kiều Kiều.

Nam nhân suy nghĩ một chút, lúc này mới chậm rãi thu hồi kiếm, nhưng là vẫn cứ có chút không đồng ý nói rằng "Cô gái này không rõ lai lịch, không chừng sẽ đem chuyện chúng ta nói cho người khác biết, ta xem nàng không thể lưu."

Nói xong, hắn lại đem kiếm trong tay của mình nâng lên.

Mộ Dung Kiều Kiều vội vàng lắc đầu, sau đó hướng về phía bọn họ liên tục xua tay "Ta không phải, ta cái gì cũng không biết, ta liền nơi này là nơi nào đều không rõ ràng."

Ngu mỹ nhân hướng về biểu ca lắc đầu một cái, sau đó đi tới trước người Mộ Dung Kiều Kiều, cười cười xin lỗi "Xin lỗi, cô nương, chúng ta cho rằng ngươi là."

Mộ Dung Kiều Kiều sờ sờ cái cổ mình bị liên lụy có chút ngơ ngác nhìn ngu mỹ nhân, nữ nhân này đẹp quá!

Lông mày không họa mà thanh, môi đỏ không điểm mà đỏ, da thịt như bạch ngọc, nở nụ cười như muôn hoa đua nở, mắt ngọc mây ngải, nàng ngày hôm nay mới biết cái gì gọi là nụ cười khuyên quốc khuyên thành.

Thấy Mộ Dung Kiều Kiều nhìn chăm chăm vào chính mình, ngu mỹ nhân cho rằng nàng bị dọa sợ, lòng sinh hổ thẹn, liền đến gần Mộ Dung Kiều Kiều hỏi "Làm sao? Không có sao chứ?"

"A! Ô ô ô, không có chuyện gì không có chuyện gì, ta chẳng qua là cảm thấy ngươi thật là đẹp a."

Đem nữ nhân xinh đẹp này liên tưởng với hình ảnh đen tối vừa nãy, nàng cảm thấy thật kích thích lại đã nghiến.

Không kìm lòng được nàng đem đầu mình chuyển hướng trên người vị biểu ca vừa nãy muốn giết mình, Wase! Xem nữ nam khoảng cách gần, hiệu quả quả thật là không giống nhau.

Mộ Dung Kiều Kiều trưng ra khuôn mặt đỏ ửng hướng ngu mỹ nhân trong ánh mắt lấp lóe ánh sang, ngẩng đầu cười với nàng lên.

"Này, ta tên Mộ Dung Kiều Kiều, các ngươi thì sao?"

Hữu hảo chào hỏi, luôn luôn là mỹ đức truyền thống mà Mộ Dung Kiều Kiều cố gắng phát huy.

Thấy Kiều Kiều có thể cười như thế, bọn họ cũng không có cảnh giác cái gì, bất quá cái vị biểu ca kia trước sau là đối với nàng không có hảo cảm.

"Ngươi đại gái nhìn biểu muội của ta làm gì, thu hồi con mắt háo sắc của ngươi, nếu không ta đem hai con mắt của ngươi móc ra làm cầu đề đá!"

Hắn nhanh chân tiến lên, đem ngu mỹ nhân kéo đến phía sau chính mình, đối với Mộ Dung Kiều Kiều thô thanh uy hiếp.

Kiều Kiều trong lòng khó chịu vô cùng, thiết, ta là nữ nhân, nàng là nữ nhân, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta đối với nàng cảm thấy hứng thú, ta là nữ a? !

Nàng chỉ có là nhìn mỹ nữ để dưỡng mắt cho đẹp mà thôi, vừa không có làm cái sự tình gì xấu, người đàn ông này có cần phải đối với mình ngôn từ kịch liệt như vậy sao, giờ nhanh múa vuốt hù dọa nàng một cái tiểu nữ sinh! Hừ, mới vừa rồi còn dùng sức lôi kéo mỹ nhân như vậy nữa chứ.

Thiết, thực sự là không thương hương tiếc ngọc mà, Kiều Kiều khinh bỉ hắn, tuy rằng hắn lớn lên đủ soái, đủ làm Kiều Kiều yêu thích, thế nhưng, tính tình của hắn thật là chán ghét.

"Biểu ca, ngươi cũng đừng lại dọa nàng, ngươi nhìn nàng sắc mặt đều thay đổi, thật đáng thương."

Ngu mỹ nhân từ phía sau hắn đi ra, một đôi mắt nhỏ oan ức nhìn biểu ca.

"Cô nương, ngươi có phải là tú nữ trong đại điển tuyển hậu không? Không tìm được đích đình cung đúng hay không?" Ngu mỹ nhân ôn nhu hỏi.

Vừa mới dứt lời, cái bụng của Mộ Dung Kiều Kiều lại hăng hái vang rền một trận, ừng ực ừng ực ~

Nàng cực kỳ thẹn thùng nhìn bọn họ, che miệng mà cười.

"Thật không tiện, ta. Ta không phải cái gì tú nữ, ta. Đói bụng hông rồi, có gì ăn không?"

Cái gì tú nữ, cái gì tuyển hậu, cùng mình có nửa xu quan hệ sao? Tại sao nàng hắn là phải biết a!

Hiện tại nàng chỉ là biết mình đói bụng hông rồi, đói bụng muốn chết a.

Thấy Mộ Dung Kiều Kiều cái gì cũng không hiểu, ngu mỹ nhân càng là đối với nàng không có cảnh giác, "Biểu ca, xem ra nàng cái gì cũng không biết đâu?"

"Ngươi không phải tú nữ? Không phải tới chọn hậu?"

"Cái gì? Ta không biết, ta không biết tại sao lại ở chỗ này?" Lời Kiều Kiều nói đúng là lời nói thật.

"Biểu ca, xem ra nàng cũng là cái kẻ đáng thương, sợ là cha mẹ nàng cũng giống cha mẹ ta lúc trước đối với ta làm cho hôn mê rồi mang vào cung."

Nghĩ đến tình hình mình lúc trước vạn bất đắc dĩ bị ép nhập lính xà cung, không thể cùng biểu ca âu yếm, trên mặt nàng liền như hoa lê đài vũ bật khóc ra tiếng.

"Ngu muội, đừng khóc, ta không phải ở đây sao?"

Cũng may xà vương không gần nữ sắc, bằng không, e sợ Ngu mỹ nhân chỉ có tự sát để bảo vệ tấm thân trong trắng cho biểu ca nàng.

"Ngu, ta cũng có thể gọi ngươi như vậy sao?"

Kiều Kiêu nhìn nàng khóc, bản thân nàng cũng cảm thấy mình rất đáng thương, nàng cũng muốn khóc, ô ô, nghĩ đến ba ba mẹ mẹ của mình, nàng không thể nhìn thấy bọn họ nữa, nàng cũng không nhận được khó chịu.

"Được rồi, các ngươi đừng khóc, ta đưa các ngươi trở lại."

"Kiêu Kiêu, nếu ngươi không muốn đi làm tú nữ, vậy sau này hãy ở cùng ta đi, trong cung này đâu đâu cũng có nguy cơ, một mình tiểu nữ tử ngươi khó có thể sống yên phận."

Kiều Kiêu bị thần sắc kinh khủng của bọn họ bị dọa cho phát sợ, đúng vậy, vẫn là trước tiên tìm cái chỗ dựa, sau đó mới tính chuyện làm thế nào đi ra ngoài mới tốt.

"Tốt tốt, cảm tạ ngươi Ngu tỷ tỷ."

Nàng bắt đầu tiến đến bên người Ngu mỹ nhân nịnh nọt.

Băng Vô Ngân vẫn bị tứ đại trưởng lão dây dưa, thật vất vả mới thoát ly, hắn đang nghĩ đi xem xem nương tử tình chưa, bây giờ ai hắn cũng không muốn gặp, chỉ tâm tâm niệm niệm bảo bồi nương tử của mình thôi.

Nghĩ đến nương tử nhìn thấy dáng vẻ biến thành người của mình, miệng hắn liền không ngừng nhếch lên.

"Nương tử, vi phu đến rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thụ Thành Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Gây trúc thành tình

EDITOR: TUYẾT AN

Buổi tối, mây đen giăng kín gió lớn thổi ù ù, Kiêu Kiêu ngủ ở trong phòng Ngu mỹ nhân sắp xếp cho mình, "Thật thoải mái a, mệt mỏi một ngày, rốt cục có thể nghỉ ngơi cho khỏe."

Nàng nằm ngang ở bên trên giường, tùy ý đạp chân, hưởng thụ cảm giác chần ấm nệm êm.

'Không được, mình không thể bị vinh hoa nhất thời dẫn dụ, nhất định phải đi, ai biết đây là cái cung gì, chẳng lẽ lăn lộn một hồi rồi lại rơi vào kết cục như ở Nữ Nhi quốc, thảm cảnh như vậy tuyệt đối không thể lặp lại.'

'Không được! Nàng không thể ở đây ngồi chờ chết như vậy, không phải ai cũng dễ dàng lừa gạt như Ngu mỹ nhân, chính mình vẫn là nên bỏ của chạy lấy người mới là thượng sách.'

'Bất quá, thật giống kịch truyền hình, còn có tiểu thuyết hay các vở kịch đều có nói đến khi ra ngoài vào buổi tối phải có y phục dạ hành, cái gọi là y phục dạ hành, chính là màu đen cùng màn đêm hoàn toàn hòa trộn cùng nhau, cái này?'

Nàng hơi khó xử

Khó rồi, thực sự là trần trụi khó rồi'——

Y phục của chính mình lại là bạch sắc, chuyện này. E sợ chính mình vừa ra khỏi cửa, ngay lập tức sẽ bị người phát hiện, phải làm sao mới ổn đâu?

Chính lúc nàng đang lo lắng, đột nhiên một ý tưởng vọt qua con mắt nàng đảo tới bên cạnh ngăn tủ, được rồi, có hi vọng, không tin bên trong không có một cái y phục nào màu đen!

Kiều Kiêu cười to vài tiếng, quả đoán mở ngăn tủ ——Thiên a!

"Không thể nào, màu gì đều có, chính là không có màu đen ta muốn!" Kiều Kiều nhứt chí ném xuống y phục sắc hoa trong tay, thở dài, cúi đầu ủ rũ ngã ngối trên mặt đất.

"Mặc kệ, như vậy, nói vậy sẽ không có người có thể nhận ra đi, hi hi." Nàng một lần nữa đi trở về bên cạnh tấm gương, một trận rồng bay phượng múa ở trên gương mặt của mình tô tô vẽ vẽ, đối với kiệt tác của mình nở nụ cười thoả mãn.

Được rồi, đại công cáo thành, sau đó lặng lẽ ra khỏi phòng.

Một đường tìm tòi, Kiều Kiều đột nhiên cảm thấy, cung điện này buổi tối so với ban ngày muốn nhiều người hơn.

"Dựa vào, nhiều người như vậy, hơn nữa còn như vậy đèn đuốc sáng trưng, này không phải muốn mạng của ta sao?" Bản thân nàng cảm giác mình xuất hiện sai giờ, hiện tại hết sức hoài nghi, lúc này là buổi tối sao?

Không phải đều nói buổi tối ít người sao? Làm sao hiện tại trời thì đã về đêm mà bóng người nườm nượp liên tục xuất hiện? ✂ nhu ~ mét * thủ ~ phát ξ

Tuy rằng nàng đã chọn góc tối ít người dễ trốn, nhưng là nếu nàng ở đây càng lâu sẽ bị người phát hiện. Càng là muốn chạy, dưới chân càng vô lực không rõ phương hướng, trong lòng càng là lo lắng vạn phần.

Làm sao bây giờ toàn bộ cung điện, từng gian gian phòng, đều có người, này nên làm thế nào cho phải? Nàng cũng không thể bắt được một người, hỏi một chút đường xuất cung đi như thế nào, như vậy chẳng phải là tự tìm đường chết?

Đi tới đến phía trước một bức tường, Kiều Kiều thực sự là lực, ngừng lại ngồi ở trên thềm đá, hai tay đánh chính mình đung đưa chân nhỏ, trong miệng lầm bầm lên "Cái gì a, đi tới đi lui một chỗ, không đi nữa!"

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy phía trước là một bức tường nhìn không cao lắm, đột nhiên nàng phát hiện một vấn đề, nơi này làm nàng có cảm giác lạnh lạnh, không giống vừa nãy, con đường vừa nãy đi qua đều có rất nhiều binh lính tuần tra.

Lẽ nào tường này ngăn cách hoàng cung với bên ngoài. !

Nghĩ như thế, nàng không để ý chân đau, trong lòng lại dấy lên hừng hực ngọn lửa hi vọng.

Đi tới trước mặt nó, lại phát hiện nơi này một mảnh đen như mực, cái gì đều không nhìn thấy, nàng nhảy lên nhảy xuống chơi chơi, muốn nhìn ra xa hơn một chút.

"Ồ? Thật kỳ quái."

Băng Vô Ngân không thấy Mộ Dung Kiều Kiều bên trên giường, hần phi thường nổi giận.

Ở trong cung điện của mình, nàng dĩ nhiên mất tích.

Hắn lại có chút lo lắng, nàng là người, trên người sẽ tỏa ra mùi của nhân loại, nếu như bị những con rắn tham ăn trong linh xà cung phát hiện như vậy nương tử chẳng phải là?

Hắn hừ lạnh một tiếng, trong con ngươi lóe qua tia tàn nhẫn, bất kể là ai, dám làm tổn thương nương tử một phen một hào, hắn sẽ không tha cho tính mạng của kẻ đó!

Hắn ngửi mùi cầu vồng một đường mà đến, đặt chân một bên ở ám lằng, con người sắc bén đen láy bắn về phía thân thể Mộ Dung Kiều Kiều đang treo vắt vẻo trên bờ tường.

"Nương tử, người lại chạy loạn"

Trong bóng tối, Kiều Kiều đang cố gắng chiến đấu cùng bức tường ra sức giãy dụa.

Cái động tác leo tường của nàng thực sự là vừa tức cười vừa đáng yêu.

Phong quang trong mắt Bằng Vô Ngân lui sạch, một tia sừng nịch xuất hiện, khóe miệng không cảm nổi cười đầy hứng thú, không hề phát ra một tiếng động tới gần.

Hắn dùng thuật ẩn thân, rồi dừng lại ở bên người Mô Dung Kiều Kiều.

Hắn đúng là muốn nhìn một chút, nàng rút cuộc muốn làm thế nào vượt qua kết giới hắn bố trí, vào bên trong tâm cung của hắn.

Khỏe miệng nụ cười càng ngày càng dày đặc, không ngừng mở rộng, tâm tình trở nên nhảy nhót mà lơi lơi phớt, hẳn dựa vào bên tường, từ trên cao nhìn xuống Kiều Kiều đang ra sức leo tường, nhưng từ cửa sổ hẳn a cũng thật là làm cho hẳn không thể không yêu.

Kiều Kiều thất vất vả lay hoay một lúc lâu mới bò lên trên mặt tường, nhưng là, cái này tường

Phù phù, nà²ng té ngã chông vó trên mặt đất.

"Ồ, làm sao không đau, thật kỳ quái?"

Nàng từ trên tường rút xuống, lại phát hiện cái mông của chính mình dĩ nhiên một điểm cảm giác đều không có, còn tưởng rằng cái mông nàng sẽ nở hoa chứ.

Đưa tay sờ sờ, làm sao cảm giác vừa nãy lại giống như là đang ngồi ở trên chăn bông, thật mềm mại.

Để chứng minh nghi hoặc của mình, nàng còn cố ý hướng về phía vị trí vừa nãy té ngã, cầm lấy chân của mình, mạnh mẽ ở phía trên mạnh mẽ giẫm mấy lần.

Kết quả ——

Trong miệng nàng lầm bầm "Đây là cái địa phương quái quỷ gì a, tường làm từ vật liệu gì mà lại trơn tuột, ta làm sao có thể bò qua đi, còn có cái nền đất này quả thực là kỳ quái.!"

Đưa ngón tay ngậm ở trong miệng, có chút hối hận trừng mắt nhìn mặt tường, bộ dáng thật đáng yêu.

Chỉ có Băng Vô Ngân là đáng thương nằm trên đất, vì cứu nàng mà liều mình lấy thân làm đệm, chính mình vì nàng chịu tội thay không nói, nàng dùng xong còn ở trên người hắn mạnh mẽ dậm vài cái.

Hiện tại hắn toàn thân đau nhức, may là bốn phía không có ai nhìn thấy, nếu không hắn cũng không biết giấu mặt ở đâu để tránh nhục?

Còn có, ai nói tường là làm ra để người ta bò a, nương tử thật khôì hài a, tường này hắn dùng chất liệu đều là ngọc phi thủy Linh Lung tốt nhất chạm khắc mà thành, không trơn bóng mới lạ đó?

Nhìn nàng tức giận khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu, con mắt tròn lên tròn, Băng Vô Ngân không nhịn được cười rộ lên.

"Ai?"

Kiều Kiêu trầm thấp kêu một tiếng, nhìn quanh bốn phía, không có bóng dáng của bất cứ người nào, nhưng là vừa nãy nàng rõ ràng nghe thấy có tiếng cười, chẳng lẽ là lỗi tai của chính mình gặp sự cố.

Kỳ quái, chẳng lẽ, chính mình. Đụng vào quỷ rồi!

Lông măng nàng dựng cả lên, sợ đến cả người run cầm cập, cảnh giác nhìn bốn phía. Đáy mắt lộ ra kinh úy.

Mắt nhỏ ừng ục ừng ục chuyển động mấy lần, nhìn thấy cách đó không xa có một cái cây gậy trúc hình tròn, trong lòng thầm kêu một tiếng, có!

Nàng rón ra rón rén lại gần, còn phòng ngừa không để cho tuần tra thị vệ phát hiện, muốn đem cây gậy trúc đặt ở đầu tường, trợ giúp mình đào tẩu.

Nhưng là.

Cây gậy trúc này thật giống là có sinh mệnh, làm như mọc rễ bám chặt vào đất, làm nàng lòi mõi mà không được. Mặc cho nàng cố sức lôi, nó chính là không nhích tí nào.

"Ồ ô, mệt chết ta, xin nhờ, cây gậy trúc đại ca, người liền hỗ trợ đi."

Nàng trước sau không chịu từ bỏ đẩy nó, hơn nữa còn cùng nó bắt đầu kết giao tình.

Băng Vô Ngân ngồi ở trên băng đá, mặc cười muốn nở bụng, nương tử cố gắng chơi a, nàng không chỉ đẹp, hơn nữa còn có nhiều ý nghĩ kỳ dị, lại còn cùng gậy trúc câu thông, nàng thực sự là đệ nhất thiên hạ người.

Được rồi, nếu nương tử muốn cùng gậy trúc nói chuyện như thế, chính mình liền thỏa mãn yêu cầu của nàng, nương tử muốn, hắn đều sẽ thỏa mãn nàng.

"Cô nương, người không cần đẩy ta, ta tự mình đi đi." Băng Vô Ngân tiến đến bên tai của nàng liếm láp vành tai nhỏ của nàng, sau đó phát ra âm thanh trầm thấp gọi cảm.

Kiều Kiêu sợ hãi nhảy ra một bên cách xa hắn ba bước, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

"Người. Người. Sẽ nói? Má ơi, cây gậy trúc thành tinh rồi!" Kiêu Kiêu duỗi tay chỉ vào nó, sau đó trong mắt xuất hiện sợ hãi cùng khó mà tin nổi cùng

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thử Thành Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 28: Nương tử cố gắng chơi

EDITOR: TUYẾT AN

Băng Vô Ngân không có lên tiếng, nhẹ nhàng dùng ngón tay của mình phẩy một cái, cái kia gậy trúc liền lần xuống đến bên tường rồi dựng thẳng lên.

Mộ Dung Kiều Kiều tròn xoe con mắt, không thể tin tưởng, nhìn tình cảnh trước mắt mình, cảm thấy kinh thế hãi tục nhưng mà chơi vui.

Mân mân chính mình miệng nhỏ, nàng đánh bạo, tùy tiện cầm lấy cây gậy trúc mà leo.

"Cô nương, xin mời bò lên đi."

Gậy trúc lần thứ hai phát sinh tiếng vang.

Tùng tùng tùng, tựa ở mặt tường, chờ đợi Mộ Dung Kiều Kiều.

Nàng há hốc miệng kinh ngạc, có chút hiếu kỳ có chút kích động, hoan hô nhảy nhót, ngây ngốc cười "Hi hi, vậy ta liền không khách khí, cây gậy trúc lão huynh, người thật tốt."

Nghe được lời nàng nói với cây gậy trúc, Băng Vô Ngân trong lòng dĩ nhiên có chút ăn vị chua, nương tử, nó nơi nào được rồi, còn không là bởi vì có vì phu, nó mới động .

Một đời xà vương, dĩ nhiên cùng một cái cây gậy trúc tranh giành tình nhân.

Chơi vui chơi vui, thực sự là chơi vui, Kiều Kiều thật vất vả nhếch lên cái miệng của mình, bò lên trên cột, vừa vặn có thể nhìn thấy toàn diện thế giới ngoài tường.

Vốn cho là này ngoài tường sẽ là ở ngoài cung, nhưng là.

Chỉ thấy bên trong cung điện lộng lẫy, yên vụ lộn lờ, óng ánh rực rỡ.

"Oa —— đẹp quá a!"

Băng Vô Ngân đứng bên người nàng biến ảo thành hình rắn, đem đầu rắn của mình đặt ở bên cạnh nàng, buồn cười nhìn sáng lấp lánh phát ra từ con người đen láy của nàng, đó là ánh sang của sự hiếu kỳ và hưng phấn cực độ.

Nương tử cũng thật là, giống như tiểu hài tử, hẳn vì thỏa mãn Kiều Kiều, lập tức đem con mắt màu đỏ nâu híp thành một đường niệm chú mở ra phong bế, cung điện đối diện nàng liền xuất hiện một quãng cự quang màu xanh lam.

"Wase, đó là cái gì? Chẳng lẽ ta ta đào được bảo bối, chẳng lẽ số ta may mắn đi lạc lại đụng kho báu."

Lúc này, nàng càng thêm hiếu kỳ.

Khởi động đầu nhỏ suy nghĩ trong chốc lát, rồi hướng về phía trước khám phá nhưng là thân thể của chính mình lại không theo sai khiến của mình bò qua mà lại nửa bay qua băng đá tường thành.

Thấy thân thể nàng nghiêng lệch muốn rơi xuống, Băng Vô Ngân thở dài một hơi, đem đuôi rắn quét qua, thời điểm nàng còn chưa rõ là chuyện gì xảy ra, mình đã rơi đến đầu bên kia của bờ tường.

"A ——"

Mộ Dung Kiều Kiều cảm giác mình thật giống như bị ném lên trời rồi sau đó lại nặng rơi tự do xuống mặt đất, nàng bây giờ, cái gì cũng không thể nghĩ, trong óc trống rỗng, chỉ có thể sợ sệt dùng tay quờ quạng bám víu lung tung trong không khí.

Chờ đợi bản thân lại một lần nữa rơi xuống đất.

Ồ? Thật giống thời gian trôi qua rất lâu ai, tại sao còn không rơi xuống đất? Bức tường này thật giống không có cao như thế đi.

Nàng rốt cục ý thức được có cái gì không đúng .

Bỗng nhiên mở mắt ra, muốn nhìn rõ ràng, nhưng mà, trước mắt tình cảnh này làm nàng quên khép miệng lại, ngụm nước miếng sượt chút nữa liền muốn chảy ra.

"Thật đẹp trai, thật trắng, thật đẹp mắt. Thật mềm, thậtco giãn, sò thật tốt."

Được rồi, nàng rót cục nhận rõ tình thế trước mắt, này ——

Là một người, hơn nữa là người đàn ông, hơn nữa là một mỹ nam làm mình mê mẩn đến chết đi được.

Anh chàng đẹp trai, lúc này chàng đang ôm mình à. Nằm ở trong ngực của hắn, thật là ấm áp, "Người, thực sự là soái không có thiên lý."

Không biết làm sao, nàng lại bật thốt lên một câu nói đang nghĩ trong lòng.

Vàng trắng lúc này cũng lộ ra khỏi những áng mây tỏa sang bầu trời đêm yên tĩnh. Ánh trăng chiếu vào bờ vai của hắn, làm lộ ra ngũ quan tuyệt mỹ trầm luân của hắn, con mắt của hắn, mang theo nhân nhật thương cảm, rồi lại là như vậy mê hoặc lòng người.

Làm Kiều Kiều nhìn mãi không thể rời mắt đi được.

Nàng nhìn thấy bóng dáng phản chiếu của mình hiện ra trong đáy mắt của hắn, là một gương mặt đang hao sắc đang chìm đắm trong sắc đẹp của hắn!

Nhìn hắn, khuôn mặt tròn bóng như ngọc, con ngươi đen quuyền rũ, nàng xuất thần thật lâu

Băng Vô Ngân làm nổi lên nụ cười khiêu gợi, trên mặt mang theo nét vui tươi, tiếng nói cực kỳ từ tính, ngữ điệu pha trò cùng nàng liếc mắt đưa tình.

"Nương tử, nhìn đủ rồi chưa? Nơi này rất tốt, không bằng ta dẫn người đi lên trên giường ngắm nghía cẩn thận, người muốn thế nào đều được."

Mộ Dung Kiều Kiều khoe miệng cơ rúm, chớp mũi phun trào, xì xì ——

Ba tháp ba tháp!

Một giọt nhỏ màu đỏ liền rơi vào trên ống tay áo trắng nõn của hắn.

"Ngạch."

Nàng thật sốc à, mới nhìn thấy hắn mà mình dĩ nhiên kích động đến chảy máu mũi, hắn mới vừa nói cái gì, cùng mình đi trên giường ngắm nghía cẩn thận?

Muốn thế nào đều được?

"Vậy ta muốn đề lên người, cũng có thể.?" Nàng lời kia vừa thốt ra, lập tức cúi đầu, được rồi, nàng tà ác.

Mới gặp trai đẹp là muốn đề lên người ta, mặt mũi của người ta để đâu à. Đổi lại là ai cũng sẽ khinh bỉ nàng đi, thế nhưng ——

"Làm sao không thể, người muốn làm gì cũng được đều được, ở trên cũng không sao lại không phải là chưa trải qua!"

Băng Vô Ngân không thèm để ý gì đem môi mòng tiến đến trên mặt Mộ Dung Kiều Kiều, ba —— nhanh chóng hôn nàng một cái.

"A?" Không nghĩ tới, anh chàng đẹp trai dĩ nhiên cười mở như vậy, xem ra chính mình thực sự là lo lắng vô ích.

Cái tay ăn bột đậu hũ không ngừng mò tới mò lui ở trên mặt của hắn, chạm đến một mảnh da thịt mềm mại, nha, anh chàng đẹp trai da mặt quả nhiên là không tầm thường, cố gắng mò, rất là yêu thích à.

Động tác của nàng càng lúc càng nhanh, sờ soạng khiến Băng Vô Ngân rung đùi đắc ý.

"Nương tử, đình ——"

Nếu như nàng cứ như vậy mò xuống, thì hắn không phải là nhện hồng sao, coi như không ngóc cũng ngó ngẩn.

Hắn, chính mình dĩ nhiên nói mình là ngó ngẩn, Băng Vô Ngân ngửa mặt lên trời thở dài "Hắn" vẫn là loại kia chết đuối người không đền mạng hắn ~

Hắn liền như vậy không có phản kháng nàng nắm ngất rồi xoa, hơn nữa hắn dĩ nhiên lộ ra bộ mặt hưởng thụ, mặc kệ nàng đối với mình như thế nào thì hắn cũng cảm thấy thực sự là hạnh phúc.

Làm hắn cảm thấy mình thực sự là tiện!

Mộ Dung Kiều Kiều tay ôn ôn mềm mại, bị nàng vuốt làm hắn dĩ nhiên dâng trào khát vọng.

"Nương tử, vi phu khát."

Kiều Kiều lúc này chính đang mê trai không biên giới, tùy ý hắn kêu chính mình nương tử, nàng đầu óc mơ hồ bây giờ mới ngộ ra hỏi "Ta lúc nào là vợ người?"

Ngày hôm nay bọn họ rõ ràng là mới gặp mặt lần đầu à, người đàn ông này, lẽ nào là đầu óc có vấn đề?

Mặc kệ, coi như là đầu óc có vấn đề, cũng là siêu cấp đại soái ca, đầu óc có vấn đề không có nghĩa là thân thể không được.

Oa kèn kẹt!

Kiều Kiêu ngẩng đầu nhắm đến môi hấn mà hôn. Nàng hôn rất nhẹ rất bông, khởi đầu là như chuồn chuồn lướt nước (vô cùng hời hợt) giống như là không dám khinh nhờn Băng Vô Ngân, chỉ dừng lại ở nơi khoe miệng, không dám thâm nhập.

Sau đó càng ngày càng mạnh càng cuồng nhiệt, Băng Vô Ngân trực tiếp đem lưỡi của hấn lườn vào bên trong kiêu môi của nàng.

"A a, a a."

Làm cái gì mà, nàng chỉ là muốn chạm lên môi hấn để thử cảm giác mà thôi, không nghĩ tới hấn lại hưng phấn như thế. Đúng là làm cho nàng không biết phải làm sao .

"Nhẹ chút, nhẹ chút rồi."

Môi nàng đều bị hấn cắn phá, hấn có phải là đã lâu không cái kia, khát khao đòi mạng a.

"Nương tử, thế nào? Kỹ thuật của ta còn có thể đi." Hấn cúi người thì thảo ở bên tai Mộ Dung Kiêu Kiêu, cùng với nàng mắt đối mắt, bốn mắt nhìn nhau, chờ mong đáp án của nàng.

Da thịt trên mặt cảm nhận được khí nóng thổi tới từ hấn, ảm áp ảm ướt, Mộ Dung Kiêu Kiêu hơi đỏ mặt, coi mờ như thế hưng dũng như thế, người đàn ông này thật là có thể a.

Bất quá, nàng bị nữ nam như vậy ôm hôn môi, cũng thật là có chút ngượng ngùng a.

Mặt không biến sắc giương cao đầu chân mày đầu ngửa ra sau, sau đó thuận lợi đem hấn đẩy một cái, chính mình nhảy qua một bên thoát khỏi hấn, bịt môi che giấu lúng túng vừa nãy "Còn có thể, miễn cưỡng qua ải."

Băng Vô Ngân đem vẻ ngượng ngùng của nàng thu vào trong mắt, rõ ràng nàng thật không có thành thật, nhưng là chính có sự quật cường chống đối, bên môi nở nụ cười tự hiểu rõ, nhưng không nóng lòng vạch trần nàng.

"Xem ra nương tử sau này cần phải cố gắng giáo dục ta thêm mới được rồi."

Mộ Dung Kiêu Kiêu bị ánh mắt hiểu rõ của hấn làm cho khó chịu cực kỳ, trong nháy mắt xoay chuyển thân thể, Nàng đột nhiên nhớ tới cầu vòng màu xanh lam vừa thấy lúc nãy, ánh mắt của nàng cấp tốc dời khỏi người Băng Vô Ngân.

Bảo tàng, bảo tàng, ta mấy đời cũng xài không hết bất tận bảo tàng.

Nhưng là ——

"Ồ? Vàng quang lam vừa nãy sao không thấy, lẽ nào ta là mắt mờ chân chậm, không thể a? A a a ——" nàng lăm bằm lăm bầu, không nghĩ tới ngôn ngữ của nàng đều rơi vào trong tai nhạy cảm của vị xá vương đang đứng kế bên.

Băng Vô Ngân buồn cười nhìn nàng, vợ hấn cố gắng chơi a.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thủ Thành Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bảo bối, gọi phu quân!

EDITOR: TUYẾT AN

"Bộ ngươi muốn nương tử đến nỗi gặp ta liền réo lên không ngừng, nương tử nương tử ngươi có xe sao? Có nhà sao? Có bảo hiểm sao? Có gạch vàng thỏi vàng sao? Có phi thủy ngọc thạch sao."

Mộ Dung Kiêu Kiêu liền tiếp phun ra một tràng câu hỏi Có. Sao? Có. Sao?

Cuối cùng, làm Băng Vô Ngân kinh ngạc khoe miệng co rúm, thời điểm sắp muốn mở ra thì lại thấy nàng tay chống nạnh, trừng hấn hô lớn "Ta xem ngươi cũng không có thứ gì, bất quá bồn cô nương tử trước đến giờ tâm địa thiện lương, liền lòng từ bi miễn cưỡng thu nhận ngươi! Ngươi phải đủ."

Băng Vô Ngân ở trên cao nhìn xuống, trong mắt hiện lộ hết ý cười.

"Đó là vì phu phải cảm tạ nương tử —— yêu ~"

Kiều Kiêu nhìn ánh mắt của hắn, sau đó nhún nhún vai không đáng kể "Cũng có thể nói như thế, người rất thông minh nha! Cái này ta yêu thích."

Con mắt nàng lúc này vẫn là không ngừng xoay chuyển tìm kiếm bảo tàng.

"Nơi đó không có cái gì quang , nơi đó cũng không có cái gì bảo tàng."

Băng Vô Ngân trả lời nàng.

"Không có? Làm sao biết, ta vừa nãy rõ ràng liền nhìn thấy, không đúng. Làm sao người biết ta đang suy nghĩ gì?" Kiêu Kiêu ngạc nhiên nhìn hắn, cẩn thận từng tí từng tí lùi lại phía sau từng bước một, ánh mắt của hắn, xem ra thật giống như hắn ở đây tuần tra bắt đạo tặc a.

"Cái kia. Người. Sẽ không là thị vệ thủ vệ nơi này đi."

Thời điểm nói xong câu nói này, Mộ Dung Kiêu Kiêu thật muốn mạnh mẽ đánh một phát vào cái miệng nhanh nhẩu này, hắn lớn lên ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, thanh niên tuấn kiệt như vậy, ăn mặc trên người càng là loại không tầm thường.

Nếu như nhà ai có thị vệ như vậy thì chủ nhân của nơi này quý khí cỡ nào a.

Cuối cùng, Băng Vô Ngân đến bên người nàng, đôi mắt dừng lại trên tiểu dáng vẻ căng thẳng thống khổ của nương tử nhà hắn.

Ở thời khắc nàng chỉ còn sót lại một chút hy vọng nhỏ nhoi, hắn nhẹ nhàng gạt đầu ra hiệu.

"Nương tử, vì phu chính là ở nơi này, vì lẽ đó, người sau này nửa đêm muốn đến tìm vi phu, không cần gõ tường, từ cửa bên kia đi vào là tốt rồi."

Hắn nói xong, chỉ vào Ngọc Thạch môn phía sau ngoài trăm thước, cười cùng Mộ Dung Kiêu Kiêu.

Kiều Kiêu sắc mặt liền lộ ra nét hiểu rõ, nguyên nhân nam tử này đang đùa bỡn nàng, biết rõ rằng nàng rất sợ sệt, còn đùa giỡn nàng như vậy.

"Người ——"

Nàng hai tay khoanh trước ngực nhìn hắn.

"Làm sao ? Nương tử." Băng Vô Ngân oan ức hướng về trên người nàng chà xát, sờ sờ, tính ôm một cái.

"Người —— không có đáng yêu chút nào, hừ, nếu như vậy, ta cũng không muốn tìm đến người, ta là lạc đường, ta còn muốn trở lại ngủ, lại sẽ! Đúng rồi. Người không cần đưa."

Nói xong, nàng liền không mặt mũi muốn chạy trốn, lại không nghĩ rằng chính mình chạy vài bước sau dĩ nhiên bay lên.

Chân rõ ràng cùng mặt đất ngang hàng, nhưng là là nàng giống như treo lơ lửng ở trên mặt đất.

Y phục lỏng lẻo, cổ áo còn bị hắn ôm lên, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn.

Hai chân trên không trung không ngừng đá mạnh "Này này này, chuyện gì cũng từ từ, làm gì động một chút là rách người a, mau buông ta xuống, mau buông ta xuống rồi nói!"

Nàng thực sự là không muốn chọc giận hắn a, chính mình lại không phải cố ý, hơn nữa nàng không hề làm gì cả, hắn đúng là chiếm tiện nghi thật lớn của mình a, hắn còn đối với mình thô bạo như vậy.

Thực sự là quá hẹp hòi, hẹp hòi hẹp hòi, chưa từng thấy nam nhân hẹp hòi như vậy.

"Muốn xuống, trả lời ta nàng còn muốn chạy hay không? Nương tử."

Nàng làm sao liền yêu thích chạy như thế nha, chính mình cần phải chấn chỉnh thói hư tật xấu của nàng mới được.

"Không chạy không chạy, nhân gia ta không chạy là được rồi, còn không thả ta ——" Băng Vô Ngân đối với việc xách nàng tựa như không, vẫn không buông tay như trước ung dung mang theo nàng, hướng tâm cung mà đi.

"Uy, làm gì?" Kiêu Kiêu không hiểu, người đàn ông này có phải là có chút biến thái a!

"Nương tử, ta không gọi này! Phải gọi ta phu quân, ngoan, tới gọi một cái."

Ngoạn thật vui a, không nghĩ mình lại yêu thích như thế, tiểu nương tử thật vất vả lắm mới bị hắn tìm tới, hắn làm sao còn có thể nhìn nàng từ bên cạnh mình đảo đầu chứ?

Nếu như chạy, làm sao hắn đạt được trái tim của nàng, chẳng phải là mất đi lạc thú.

"A a a, người người này tại sao có thể như vậy, coi như ta nhìn lầm người, còn tưởng rằng người tâm cùng khuôn mặt của người đẹp dễ tình khiết như nhau, ta đã nói rồi, ta không phải có ý đến, ta không có làm chuyện gì vậy, ta không có trộm gia viên của người dù là một viên gạch, một cây kim, người muốn làm gì, ta không gọi, ta không gọi, ta chính là không gọi!"

Kiều Kiều bị hấn ôm chặt như vậy khiến cho nàng có cố gắng làm sao đều không tránh thoát được, nàng tức giận đến nỗi muốn cắn hấn, nhưng là miệng mình hiện tại cách thân thể hấn rất xa, cúi đầu nhìn, cũng may chân có thể điều khiển được.

"Không gọi? Người xác định không nên gọi ta phu quân?"

Băng Vô Ngân nhướn nhướn mày, sau đó đưa thân thể nàng để cách mình xa một chút, miễn cho chân của nàng ở trên người mình tác quái, hấn liếc mắt nhìn nhìn nàng.

Kiều Kiều vốn là muốn mạnh mẽ đá vào chỗ hiểm nam nhân của hấn, kết quả hấn bị hấn đoán được hơi động một tý chân của nàng cũng không làm được gì, cố gắng tung cước cách mấy cũng không với tới được.

Tức giận gần chết, hấn ~ tứ chi cảm nàng chỉ có thể quờ quạng trong không khí, trong miệng không ngừng gào thét "Ai nha nha, cứu mạng a! Giết người rồi, nhanh lên một chút người đến a, có người muốn bắt cóc phụ nữ đáng hoàng, muốn hành xướng a."

Băng Vô Ngân thực sự là phục vụ hấn rồi, lời nói như vậy nàng đều có thể nghĩ ra được.

Thấy nàng ở nơi đó lải nhải không ngừng, hơn nữa còn nói mình bắt cóc nàng? Thật nực cười, phu quân bắt cóc vợ chính mình làm cái gì?

Lại nói, nàng còn không là tự mình nghĩ muốn ngủ là ngủ, nếu để nàng ngủ tính phúc của hấn không phải là ít đi sao.

Tiếng gào thét của nàng làm cho Băng Vô Ngân Triệt để dờ khóc dở cười.

Thật không thể rời mắt khỏi cái miệng nhỏ nhắn đang chữm rủa không ngừng, làm cho hấn vui vẻ nở nụ cười, chỉ có nàng có thể khiến chính mình cười như vậy không bị ràng buộc, chỉ có nàng.

"Nương tử, bả bôi gọi phu quân, nếu không gọi vì phu đánh vào mông người, còn có, người lớn tiếng như vậy, là muốn đem tất cả thị vệ trong cung đều gọi tới hết sao? Nếu như bọn họ đến rồi, người nhưng là."

Hấn đè thấp giọng điệu của chính mình, thần sắc cực kỳ khủng bố nhìn nàng, làm cho Mộ Dung Kiều Kiều trong lòng tê dại một hồi.

"Bọn họ đến rồi, biết. Sẽ như thế nào?"

"Ha ha ha, cũng không biết là sẽ như thế nào để diễn tả."

Băng Vô Ngân nhìn có chút thả lỏng thân thể nhìn nàng, sau đó tăng cao giọng nhấn mạnh một câu "Chính là sẽ đem người răng rắc cũng là có thể."

Phốc phốc ——

Mộ Dung Kiều Kiều thổ huyết đi, cái này cũng chưa tính cái gì.

Nàng lập tức thay đổi vẻ mặt, liền tức khắc nụ cười chất đầy mặt hướng về phía Băng Vô Ngân nói "Anh chàng đẹp trai, ai nha, phu quân, hôn nhẹ lão công, thân ái, hôn, bảo bối, ta sai rồi, người đem nương tử ta buông ra đi."

Hấn, người ở hấn tay, chính mình không thể không cúi đầu, nàng gọi những từ này ngay cả mình nghe xong cả người đều nổi da gà .

"Ngoan, nghe lời như vậy, nương tử thật ngoan, bắt quá, cái kia lão công là món đồ gì?" Hấn nhún mày, lần đầu tiên nghe thấy xưng hô thật kỳ quái, bắt quá, trong đầu của hấn lóe qua từng tia cảm giác không nói rõ được.

Thật giống đã lâu trước đây, cũng có người thân thiết kêu hấn như vậy —— hôn nhẹ lão công.

Nhưng là hấn thật sự không nhớ ra được, hấn một lần nữa để Kiều Kiều an toàn chạm đất .

"Nương tử, người khẳng định sẽ không chạy phải không?" Hấn giọng điệu mạnh mẽ hỏi nàng, bởi vì hấn nhìn thấy một cái chân Mộ Dung Kiều Kiều đang muốn chuẩn bị phát động.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thử Thành Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Nương tử, gọi ta Ngân.

Bầu trời đêm đẹp say lòng người, có một đôi mắt xoay tròn liên tục, ân ~ tình như thế, rất thích hợp làm chuyện mờ ám chẳng hạn như...cường dâm...

Bên trong tấm cung, Băng Vô Ngân thân thể nửa nằm trên ghế, mái tóc đen dài buông xõa, vạt áo theo từng cử động lơ lửng xoay người đang mở rộng, cả người toả ra sức mê hoặc nguy hiểm đến chí mạng.

"Quát ——" Mộ Dung Kiều Kiều nhìn chăm chăm không chớp mắt, nhưng chợt nhớ đến dòng sinh vật đang ngoe nguẩy đằng xa, từng trận bất an liên hồi.

Mắt phượng hẹp dài của hắn hơi nheo lại, khóe môi giương lên thành một độ cong đẹp đẽ, nói "Nương tử, ngươi còn không qua đây, đứng xa như vậy, liền không sợ rắn ở phía sau ăn ngươi đi?"

Kiều Kiều vừa nghe thấy rắn! Hai chân liền nhũn ra dính vào nhau không cử động nổi, ở cùng với một sói ca thì đỡ hơn là làm thức ăn cho rắn, tuy rằng cái vị sói ca này xem ra có chút ngốc và tính tình hơi quái dị một chút, thế nhưng ——

Nàng phòng bị liếc cái kia nhìn tuần nhan của hắn. Giờ khắc này khuôn mặt hiện ra vẻ tà ác, lời nói vừa muốn thoát ra khỏi miệng, nhưng lại phát hiện miệng mình thật giống là khó khăn lắm mới nặn ra âm thanh.

Bắt đầu lấp ba lấp báp "Ta. Ta. Ngươi. Muốn thế nào?"

Băng Vô Ngân dùng tay của chính mình gỡ gãi áo của hắn, một mảnh lớn da thịt nơi lồng ngực lập tức lộ ra ngoài, xem ra phi thường rắn chắc a.

Mộ Dung Kiều Kiều đem ngón út luồn vào trong miệng, nhìn đường nét hoàn mỹ lúc ẩn lúc hiện, Wase, không biết là có co dãn hay không a, cảm giác nhất định siêu cấp mịn màng.

Nàng chỉ mới nhìn thôi mà muốn thêm nhỏ dãi thân thể cường tráng của hắn, có chút miệng khô lưỡi khô, tuy nói không muốn dựa vào hắn gần quá, biết hắn là đang cố ý dụ dỗ mình, nhưng là nàng thực sự là không chống đỡ nổi mê hoặc này a, nàng hồn nhiên không biết mình đã đi tới bên người Băng Vô Ngân từ lúc nào.

"Nương tử, nước miếng của ngươi đều muốn chảy ra rồi, có phải là vốc người của vị phu làm ngươi rất thêm a!" Băng Vô Ngân nhắm vào tai nàng thổi khí, vùng vùng tay nhỏ ~

"Nha! Ngươi. Ngươi lúc nào chạy đến bên cạnh ta?" Mộ Dung Kiều Kiều chợt hồi thần, phát hiện mình lúc này đã ngồi ở trên đùi Băng Vô Ngân, nhất thời mặt đỏ tới mang tai.

Thật lúng túng a! mới mở miệng nói được một câu thì liền nhào vào trong ngực người ta rồi.

Bất chợt môi mỏng của hắn chạm vào tai nàng thổi từng trận khí nóng, làm thân thể của nàng như có một dòng điện xuất hiện từ chỗ tiếp xúc làm cả người run lên, điện áp bao phủ toàn thân, tê tê tê cảm giác để cho mình càng thêm mất tự nhiên.

Ánh mắt Băng Vô Ngân lóe lên, một tay vòng lấy hông của nàng, một tay lại nâng sau gáy của nàng, cũng không thể nhìn nương tử chết thèm, chính mình còn không hiến thân, này có chút không còn gì để nói a!

Không chút nào lưu tình cuốn lấy môi nàng, bừa bãi mãnh liệt hôn lên.

Cảm giác băng lãnh lạnh lẽo tê dại nhất thời khiến nàng từ trong cảm xúc hỗn độ tỉnh lại, "A a." Nàng tròn to hai mắt, nhìn hắn, trong lòng gào gào phải gọi lên, Mẹ kiếp! Hôn thì hôn chứ, làm gì mà như muốn cắn xé môi nàng a, bộ cho rằng là sẫm lớp xe hả?

Nàng hai tay vô lực nện đánh vào thân thể của Băng Vô Ngân, không khéo, lại chạm đến lồng ngực mới vừa rồi còn thêm chảy nước, chỉ là một thoáng tiếp xúc thôi mà tay của nàng liền không thể thu trở về.

Nàng bây giờ toàn thần trí chịu đựng hắn mang đến cho mình từng trận khó chịu mà lại hưng phấn cuồng dã mạnh mẽ, môi ôm hắn cực nóng lấy chính mình, XXXXXXX(mọi người đều hiểu được a), thân thể hắn nóng bỏng cuốn lấy thân thể nàng, nàng cảm thấy nhịp tim mình mạnh mẽ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, thân thể tê dại rồi như nhũn ra.

Không biết sự cuồng dã như vậy diễn ra trong thời gian bao lâu, nàng cảm thấy đầu một trận đất trời tối tăm, đầu óc mụ mị, chỉ có thể té xỉu ở trong lòng ngực Băng Vô Ngân.

Mãi đến lúc hắn thỏa mãn Băng Vô Ngân mới bằng lòng buông tha nàng, nhìn con mắt nàng từ mê ly đến hôn mê, đôi môi hồng hào bị chính mình gặm đến càng thêm đỏ hồng xinh đẹp, hắn thanh âm khàn khàn một lần nữa bám vào bên tai của nàng "Nương tử, ngươi thật ngọt a!"

Kiều Kiều hỗn loạn ngủ thời gian thật dài, mở mắt ra, đã là ngày buổi sáng hôm sau.

Nàng ngáp một cái, xoa xoa con mắt của chính mình.

"Oa, căn phòng này thật xinh đẹp, thật giống gian phòng của công chúa a."

Sa mạn tô điểm, bức rèm che thủy tinh lấp lánh, bài trí ấm áp lại hoa mỹ, nàng đang ở bên trong một không gian đẹp đẽ như trong mộng cảnh, bên trong hô hấp có chứa hương thơm hoa cỏ nhàn nhạt, tâm tình rộng rãi sáng sủa.

"Bất quá, cái anh chàng đẹp trai ngày hôm qua chạy đi nơi đâu?"

Nàng nhìn quanh hai bên, đang không có phát hiện tình huống dị thường, rồi xoay người chạy trở lại trên giường vừa nãy nằm, tấm giường lớn kia mềm mại hồng nhật thật thoải mái.

Lăn qua lăn lại trên giường, Kiều Kiều rúc vào trong chăn không muốn ra, dùng khuôn mặt mềm nhũn cọ cọ vào chất liệu hảo hạng thiên tâm ty của cái chăn.

"Oa, thoải mái a, giường thật là đẹp oa, chăn thật là đẹp oa, gian phòng thật hoa lệ oa. Ta buồn ngủ quá, ta ai ai ai! Hân, giả như trên giường này lại xuất hiện một cái tuyệt thế mỹ nam tử, vậy thì lại càng tuyệt vời rồi ——"

Nàng trở mình một cái bò vào ổ chăn, đem chính mình trùm đến chặt chẽ vững vàng, chỉ lộ ra một cái khuôn mặt nhỏ béo mập.

Thỏa mãn như là con mèo nhỏ nuôi trong nhà, hiện tại cả người đều là vui sướng, thỏa mãn ——

"Trời cao mây trắng mênh mông, gió thổi nhẹ nhàng —— a —— thấy sắc lang!"

Đột nhiên, trước mắt của nàng xuất hiện khuôn mặt muốn ăn đòn của Băng Vô Ngân, Mộ Dung Kiều Kiều lập tức lớn tiếng rít gào lên.

"Người làm sao sẽ ở trên giường của ta?!"

"Nương tử, người ngủ vẫn tốt chứ, giường này thoải mái không? Ta đương nhiên ở đây a, đây là giường của ta!"

Băng Vô Ngân lập tức giơ mặt lên, muốn kè sát ở Kiều trên người Mộ Dung Kiều, nhưng là lại bị Kiều Kiều né tránh theo bản năng.

"Người đi ra!"

Đào đào lỗ tai, Băng Vô Ngân mảy mẩy nhảy lên "Nương tử, người âm thanh hạ thấp một chút có được hay không? Ta còn không có đem người làm thịt đâu? Nhìn một cái, người gọi thật là dễ nghe, bằng không chúng ta hiện tại liền làm một chuyện hảo ngoạn đi."

Mộ Dung Kiều Kiều bị hắn nói như vậy, lập tức nhú mày, người đàn ông này là đầu động kinh đi, đúng không, đúng không, khẳng định đúng, chính mình không cần hoài nghi.

"Người đi xuống cho ta, ai muốn cùng người làm cái gì chuyện hảo ngoạn, người cút xuống cho ta ——"

Nàng cong chân nhỏ, hai chân giẫm một cái, Băng Vô Ngân suýt chút nữa bị nàng đột nhiên tấn công không kịp chuẩn bị văng xuống dưới giường.

"Người muốn mưu sát chồng hả? Nương tử."

Băng Vô Ngân oan ức nhìn nàng, hai tay nắm bàn chân nhỏ của Mộ Dung Kiều Kiều, đặt ở bên môi mình nhẹ nhàng vừa hôn vừa ngửi, ân, nương tử cả người đều thơm đều ngọt.

Tay của hắn nhẹ nhàng đỉnh mạnh Mộ chớp mũi Dung Kiều Kiều "Ngaoan bảo bối, nương tử, không nên nháo, đúng rồi, đói bụng không?"

Mộ Dung Kiều Kiều không biết nên làm sao miêu tả tâm tình của mình bây giờ, người đàn ông này, thân mật làm mình thật —— thật —— thật thích a!

"Ừng ục ừng ục, ừng ục ừng ục ——" cái bụng Kiều Kiều lúc này cũng phát sinh âm thanh đói bụng dồn dập.

Xem ra nàng đúng là rất đói rất đói a, Băng Vô Ngân đem nàng ôm vào trong ngực của mình, lấy quần áo cae nàng bắt đầu chậm rãi mặc vào trên người Kiều Kiều.

Dáng vẻ cẩn thận, làm cho Kiều Kiều một trận buồn cười.

"Đi ra rồi, người làm gì, ta không muốn người cho ta mặc quần áo, đi ra ——"

"Gọi tên ta, nương tử, gọi ta Ngân, có được hay không?" Hắn tuyên cáo quyền sở hữu của mình, sau đó động tác tỉ mỉ khoác y vật cho Kiều Kiều.

"Hận? Tại sao có thể có người có tên gọi kỳ quái như thế? Đang yên đang lành gọi hận làm cái gì? Tại sao không gọi tăng, ta xem a, liền dứt khoát gọi cầm hận được rồi! Đây cầm hận tên người hay lắm ~" Kiều Kiều cười đến không dậy nổi.

Băng Vô Ngân trong đầu đầy hắc tuyến, nương tử thực sự là miệng lí không tha người, nhìn hắn làm sao trừng trị nàng.

Thân thể cuồng khuynh, ngã vào trên người Mộ Dung Kiều Kiều, sau đó miệng liền bắt đầu trắng trợn không kiêng dè loạn hôn, làm cho Kiều Kiều lại tê tê ngứa ngứa khó chịu

"Ta sai rồi, ta sai rồi, đừng."

"Nương tử, ngươi không cảm thấy bây giờ nói sai rồi hơi trễ sao?"

"Ta thật sự sai rồi, biệt, ta gọi ta gọi, Ngân Ngân Ngân Ngân Ngân, ta gọi ta gọi ——" Kiều Kiều vờn mình tránh né môi hân hôn, nhưng là một cái chân vẫn bị hân kéo trở lại.

"Oa —— không muốn a —— cứu mạng a, người đến a, có người muốn cưỡng gian thiếu nữ ngây thơ a ——dâm tặc a."

Bạn đang đọc truyện *Dương Thử Thành Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Ngươi sẽ thương ta à?

EDITOR: TUYẾT AN

"Ầm——" một tiếng vang thật lớn từ cửa vọng lại.

Kiều Kiều lập tức đẩy ra Băng Vô Ngân đang ở trên người mình ra, sửa sang áo của mình, hoang mang ngẩng đầu nhìn ra cửa.

"Đi ra ngoài —— Tử Uyên không cho phép bất luận người nào bước vào!"

Băng Vô Ngân mới vừa rồi trên mặt hân còn đầy nhu tình nhưng bây giờ đã trở nên âm lãnh cực kỳ, làm cái cung nữ gọi là Tử Uyên cả người run cầm cập.

"Là là."

Thánh chủ xưa nay không động vào nữ nhân, nhưng là nàng ta vừa nãy nhìn thấy là một nữ nhân đang ở trên giường Thánh chủ, bọn họ còn.

Tử Uyên đầu óc không bình tĩnh lui đi ra, coi như chính mình vừa nãy là hoa mắt.

"Lẽ nào là ảo giác thật?" Nàng ta gãi gãi đầu của mình, vẫn là nghĩ không ra đến nửa điểm manh mối. Thánh chủ cùng một nữ nhân ở trên giường, không đúng, cùng một thiếu nữ, thiếu nữ kia còn rất đẹp rất đẹp.

Nàng xưa nay chưa từng thấy linh xà trùng có mỹ nữ tuyệt điểm như vậy.

"Tử Uyên, ngươi nghĩ gì thế? Sao lại nhập thần như thế." Đột nhiên phía sau nàng ta xuất hiện một đôi tay cường tráng mạnh mẽ vỗ vào trên vai làm nàng ta giật nảy mình.

"A ——" lại là một trận tiếng vang, Nam Cung Tử Diệp cùng Mạc Tử Y nhìn cái Tiểu cung nữ bị bọn họ dọa sợ, cảm thấy nàng ngày hôm nay thật khác thường.

Nàng là một cái cung nữ duy nhất có thể ở tại bên người Thánh chủ, nghe đồn nàng cùng Thánh chủ còn có vô số quan hệ không thể nói tới.

Hậu cung xưa nay đều là gió tanh mưa máu, một cái Tiểu cung nữ có thể ở bên người Thánh chủ hầu hạ, mà vẫn bình an không có bị đâm sau lưng gây thương tích, hoàn toàn là do Thánh chủ che chở.

Vì lẽ đó đa số mọi người đều đối với Tử Uyên rất kính trọng.

"Hai người các ngươi hù chết ta."

"Ngươi đang suy nghĩ gì a? Có phải là Thánh chủ đem ngươi." Nam Cung Tử Diệp lại đang ý thức được chính mình nói sai lời, nhất thời mặt đều đỏ.

Nam Cung Tử Diệp cùng mạc Tử Y được phân là tà hữu hộ pháp của Thánh chủ Băng Vô Ngân, linh lực của bọn họ ở trong linh xà trùng, ngoại trừ tứ đại Trưởng lão thì bọn họ là người có linh lực mạnh nhất, vì lẽ đó bọn họ được phụ trách hộ pháp bên người Băng Vô Ngân.

"Ngươi." Tử Uyên trừng hai mắt nhìn Nam Cung Tử Diệp, ánh mắt rất phức tạp, nàng làm sao có thể nói ra chính mình hiện tại nghi hoặc đâu?

Thánh chủ mới vừa nói không cho phép lộ ra, nàng cũng không dám nói, quên đi.

"Ngươi đến cùng làm sao? Tử Uyên?" Con ngươi của Mạc Tử Y chợt lóe lên, không buông tha vấn đề vừa nãy.

"Không. . . . Không có chuyện gì." Từ Uyên lấp bắp trả lời rồi vội vàng vàng bung bôn rửa mặt đi.

"Nha đầu này, ngày hôm nay thật kỳ quái?"

Mộ Dung Kiều Kiều vốn đã tỉnh ngủ bị Băng Vô Ngân dẫn vật một trận, sau đó lại nặng nề ngủ thiếp đi.

Trong giấc mộng, nàng thật giống nhìn thấy mẹ của nàng, nàng muốn được gặp mẹ.

Nhìn nước mắt của nàng không ngừng rơi xuống, Băng Vô Ngân phảng phất trái tim của chính mình cũng tan nát theo, từng trận nặng nề rơi vào trong lòng hân, hân đem nàng ôm chặt chẽ, đặt nàng ở trong ngực của mình.

Hân không thể nhét nàng vào trong cốt tủy của hân.

Nàng khóc chính làm đầu óc hân cũng rối loạn "Nương tử, mau tỉnh lại.".

Mộ Dung Kiều Kiều đang chìm đắm trong giấc mộng tựa hồ nghe được tiếng kêu của hân, bỗng nhiên thức tỉnh, nhìn mình vẫn như trước nằm ở trong ngực của hân, nàng cảm giác mình như là người chết đuối nắm được phao cứu mạng, chính nàng vừa nãy cảm giác mình như là một phiến lá nhỏ bé đang trôi dạt ở bên trong một đại dương mênh mông không ngừng, không tìm được bến đỗ.

Nàng sợ hãi, nàng muốn về nhà.

Nàng vô thức ôm chặt lấy hân, tìm kiếm một loại cảm giác an ủi vô về.

"Ta nhớ mẹ, ta muốn mẹ, ta phải về nhà, người đưa ta về nhà có được hay không? Có được hay không?" Nàng nước mắt mông lung, mê ly nhìn Băng Vô Ngân, có thể chiếm được lòng thương cảm của bất kỳ ai.

Nghe vậy, thân thể Băng Vô Ngân nhất thời cứng một thoáng, không hề trả lời vấn đề của nàng, hân đưa tay lau chùi vệt nước mắt trên khuôn mặt của Kiều Kiều, nhẹ nhàng thấp giọng dỗ dành: "Ai ya, đừng khóc, nương tử không khóc, lại khóc liền không đẹp, an ổn ngủ đi, không có việc gì đâu."

"Hả? Ngủ một giấc có phải là có thể về nhà, là có thể nhìn thấy mẹ có phải hay không?" Nàng nói rất ngây thơ, cũng rất yếu đuối.

Trong con người doanh mẫn nước mắt có còn mơ hồ chưa có tỉnh ngủ.

"." Băng Vô Ngân trầm mặc, hân không thể trả lời nàng, hân đem Kiều Kiều đầu đặt tại trong ngực của chính mình, chăm chú, chưa từng buông tay.

Kiều Kiều nguyên lai còn khóc lớn đã biến thành rất thấp giọng nghẹn ngào, cuối cùng âm thanh càng ngày càng nhỏ, cho tới một lúc lâu sau không nghe thấy nữa thì nàng chậm rãi chìm vào bên trong giấc ngủ nặng nề.

"Nương tử, ngủ đi ngủ đi, không có chuyện gì, có Ngân ở đây, người cái gì cũng không cần sợ." Băng Vô Ngân lúc nói lời này, rõ ràng cảm giác mình thân thể mình như chìm trong một cảm giác mềm yếu vô lực chur từng có.

Nhẹ nhàng động viên nàng, trong thanh âm có chất chứa vô hạn ôn nhu từ tính rất êm tai.

Kiều Kiều trước sau ngủ không phải rất sâu, nàng chống mí mắt đang trầm xuống, kỳ quái, tại sao ngày hôm nay lại yêu thích ngủ như thế?

Cái kia mí mắt mở ra lại hợp, hợp lại mở, mơ mơ màng màng cảm lấy tay Băng Vô Ngân không tha.

Trong miệng còn lẩm bẩm nói "Người không thể đi nha, ta sẽ sợ ~"

"Nương tử ngoan, vì phu không đi, người cẩn thận ngủ, ta vĩnh viễn ở bên cạnh người. "

"Người sẽ thương ta sao?"

"Sẽ"

"Rất đau rất đau lòng ta phải không?" Nàng trong thanh âm mang hơi khàn khàn là do vừa nãy gào khóc nức nở, nói xong liền ngáp ngay, nhưng là vẫn không muốn an ổn ngủ.

"Uh, rất đau rất đau lòng nương tử."

"Vậy ta yêu cầu gì người đều sẽ đáp ứng sao?" Kiều Kiều tiếng nói lúc này càng thêm đáng thương, thật giống là một con thỏ trắng nhỏ yếu đuối bị thương.

"Đáp ứng."

Băng Vô Ngân đáp đến không chút do dự.

"Người giữ lời nói sao?"

"Àn."

"Làm sao có thể tin tưởng đâu? Có cái gì bằng chứng sao?" Kiều Kiều ôn nhu nói.

"Cho."

Băng Vô Ngân từ trên người chính mình cỡi xuống một khối ngọc bội màu xanh thăm thẳm, treo ở trên cổ Mộ Dung Kiều Kiều, sau đó nhẹ nhàng hôn lên mí mắt của nàng.

"Cái này chính là bằng chứng, chỉ cần người cầm nó, nói cái gì làm cái gì đều không người nào dám phản đối."

"Bao gồm cả người sao?" Kiều Kiều hơi hít mắt lại, nhìn mình chăm chăm khối ngọc trước ngực, thật lượng thật đẹp mắt oa, xem ra có giá trị không nhỏ.

"Hả?" Làm sao cảm giác nơi nào có chút không đúng nha, hần cúi đầu nhìn trong lồng ngực Kiều Kiều, đã nặng nề ngủ thiếp đi.

Hần lắc đầu cười khê, con mắt phượng hẹp dài lóe qua một tia ảm áp, bất đắc dĩ thôi mạnh cái mũi nhỏ của nàng, nha đầu này thật là đầu óc vẫn còn mụ mị trong giấc ngủ mà vẫn còn tính toán mưu ma chước quỷ, thật khôn khéo nương tử.

Chính mình liền như vậy, liền như vậy đem lệnh bài của mình cho nàng —— lệnh bài này có thể hiệu lệnh toàn bộ xà giới!

"Ngân, người thật tốt. Vù vù."

Kiều Kiều đưa tay không có khí lực vỗ vỗ được kêu là chính mình chảy nước miếng lồng ngực, khuôn mặt kì kèo tìm một cái vị trí thoải mái thư thái nhất, sau đó ôm hần bắt đầu ngủ say như chết.

Nghe được âm thanh buồn ngủ của nàng mang theo chút lười biếng kêu mình, trong lòng hần cái kia một đoàn mềm mại làm thành trì kiên cố trong lòng hần sụp đổ, lông mày vui sướng cong lên, nương tử như vậy, chính mình làm sao sẽ không thích, không yêu đâu?

Đưa nàng một lần nữa nhét trở về trong chăn, hần xuất thần nhìn nàng trong tư thế ngủ thật lâu.

Kiều Kiều tỉnh lại sau giấc ngủ dài, đã là buổi trưa, nàng cong lên cái mông nhỏ của mình, con mắt tuy rằng mở, nhưng là vẫn là không muốn rời giường.

"Ngân —— Ngân?" Nàng kêu vài tiếng, phát hiện không có ai đáp lại mình.

"Người này sáng sớm trên chạy đi nơi đâu ? Thực sự là!" Nàng phi thường không hài lòng, ngủ dậy không thấy được hần, không phải là hần hứa ở đây bồi tiếp mình sao?

Xem ra nam nhân chính là không thể tin, nam nhân có thể tin thì gà trống có thể đẻ trứng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thú Thành Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Người nếu dám, thử xem.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào trong phòng, nhờ vào ánh sáng phản chiếu qua lớp tuyết đọng, ở bên cửa sổ ánh cái bóng trắng lơ mờ.

Kiều Kiều nhìn về phía ngoài cửa sổ, tựa hồ có chút chói mắt, thế nhưng cảnh sắc ngoài cửa sổ đẹp vô cùng.

Có tuyết rồi, nàng thích nhất là trời tuyết, vì quang dưới tuyết đọng phản xạ bạch quang cực kỳ rực rỡ, hoa mai điểm điểm ánh hồng trên nền tuyết trắng xóa.

Nàng hưng phấn cực kỳ, vội vàng đẩy cửa ra.

Một luồng hơi lạnh ủa vào thân thể, nàng theo bản năng run cầm cập, nhưng là hứng thú muốn xem cảnh tuyết rơi lại không chút nào giảm bớt.

Nhìn quần áo mỏng manh trên người mình, nàng lông mày căng thẳng, trực tiếp lui trở về.

Chỉ chốc lát sau, Mộ Dung Kiều Kiều như một cục bông dày đặc như là đại hùng miêu tự đi ra từ nội thất, vỗ vỗ bàn tay của mình, nâng cả người hưng phấn chạy đi, chạy đến bên trong làn tuyết trắng xóa "Oa kèn kẹt, thật là đẹp, ta thích nhất là tuyết rồi, thật là tươi đẹp nha."

Nàng tự mình ở trong tuyết chơi đùa, truy đuổi, chơi đùa.

Cùng hoa tuyết chơi trốn tìm, cùng hoa mai làm bạn, trốn trốn tránh tránh, gió lạnh không ngừng thổi qua những tang hoa, cái lạnh giá thấu xương xoay một vòng bay vào được bên trong cổ của nàng.

Nàng rung mình, sau đó mặt mày lại bắt đầu hớn hờ .

Choi một lúc, thực sự là quá mệt mỏi, nàng liền ngồi ở phần cuối hành lang, sau đó ở trong tuyết xoay xoay xoay muốn viết ra tên của Băng Vô Ngân, nàng không biết tên đầy đủ của hắn, hắn chỉ nói mình gọi là Ngân.

Suy nghĩ hồi lâu, Kiều Kiều rất không tình nguyện ở trên mặt tuyết viết đến một chữ —— Ngân.

Cởi ra hài của mình, sau đó ngồi ở trên thềm đá, tay trái cầm lấy giày thêu, rồi bắt đầu "Đùng đùng đùng!" Một trận đập loạn đánh lên cái tên vừa viết.

Đem chữ trên mặt đất đánh nát bét.

Trong miệng còn nói lầm bầm: "Chán ghét người, đúng là rất đáng ghét, tưởng người là soái ca thì ngon hả? Người công phu trên giường tuyết vùi liền ghê gớm? Dám ăn xong đậu hũ lão nương rồi phui mông một cái liền bỏ chạy lấy người, hừ, ta cùng người nói, là ta đem người ăn no người cho rằng người là ai a? Hừ!"

.

Lúc này, Nam Cung Tứ Diệp vừa vặn từ nơi này đi qua, hắn nhanh nhẹn ngửi một cái, thật giống là mùi vị của nhân loại, trong xà cung làm sao sẽ xuất hiện khí tức nhân loại?

Trên mặt lạnh lùng của hắn nhất thời lóe qua một tia kinh ngạc, toàn thân hưng phấn, tế bào căng ra đến mức làm cho tinh thần hắn thanh tỉnh 120%.

Nhân loại là không thể xuất hiện ở xà giới, hơn nữa còn là xuất hiện trong cung điện của vương.

Vương biết chưa? Lấy pháp lực của vương nhất định sẽ biết đến? Nhưng là tại sao còn có thể khoan dung cho nhân loại ở lại chỗ này đâu?

Lẽ nào là nhân loại này tu đạo rất tốt, là bằng hữu của vương?

Vẫn là.

Nam Cung Tứ Diệp dừng lại bước chân của chính mình, hắn lần theo phương hướng mùi vị còn vương lại, đi đến vị trí của Mộ Dung Kiều Kiều.

Ở cuối hành lang, nhìn thấy một cô nương ngồi xồm ở trên thềm đá.

Tuy rằng chỉ là bóng lưng, nhưng là hắn lại cảm thấy tựa hồ rất quen thuộc rất quen thuộc.

Cái mùi vị nhân loại mà hắn ngửi thấy chính là mùi từ trên người nàng tản mát ra, thật ngạc nhiên lại là một nữ nhân loài người! Trong lòng hắn thầm kêu.

Hắn trốn ở sau lan can gần Kiều Kiều, nhìn nàng ——

"Xú nam nhân, nam nhân chất tiết, nam nhân hừ, ta không để yên cho người, đánh mông người, ai kêu người không ngoan! Ta đánh đánh đánh, ta đá đá đá." Kiều Kiều vẫn cứ hồn nhiên xả giận theo cách của mình, hoàn toàn không có phát hiện có người đến gần rồi lên nhìn mình.

Nam Cung Tứ Diệp nghe nàng ở nơi đó la to, trong tay còn không ngừng vung vẩy ‘bình khí’, hắn cảm thấy cô nương này quá đáng yêu, quả thực chính là một cô nương với tính cách tiểu hài tử, nhìn qua thì không nguy hiểm gì.

Nhưng là nàng làm sao tự nhiên chạy đến xà giới?

"Vù vù, được rồi khóa tâm lý ngày hôm nay liền lên tới đây thôi, ta rốt cục thoải mái, người mà không đến nhận tội với ta, thì ta sẽ không chho người có quả ngon để ăn đâu!" Nàng cầm lấy chiếc hài bị tuyết ngâm, sau đó nhìn trong tuyết cái chữ Ngân trên tuyết bị đánh nát bét, rất nhiều vết hài trên đó, tâm tình sáng khoái một trận.

Nhìn tên của Băng Vô Ngân bị chính mình ngược rất thảm, nàng cười đắc ý.

Nam Cung Tứ Diệp càng nhìn càng dở khóc dở cười, kẻ nhân loại này thực sự là rất thú vị, chính mình cảm thấy nàng thật ngây thơ, tâm tình cũng theo nàng vui vẻ lên, chỉ là con người là không thể ở tại xà giới, nếu không sẽ nhiễu loạn trật tự, tạo thành tai ương cho tam giới, đặc biệt nạn kiếp cho xà giới.

Lại như trước đây.

Bất luận tiểu cô nương này là làm sao rơi xuống xà giới, hấn cũng muốn lập tức đưa nàng trở về nhân giới, nếu không làm vậy thì thiên hạ sẽ đại loạn .

Nhưng là, thời điểm Mộ Dung Kiều Kiều xoay người, lộ ra gò má tuyệt mỹ, Nam Cung Tứ Diệp kinh ngạc đến ngây người rồi!

Nàng ——

Nàng Nàng tại sao lại ở chỗ này? Nàng tại sao lại trở về ?

Trong lòng hấn lập tức bối rối không đưa ra được nguyên nhân nào, nhưng là mặc kệ là nguyên nhân gì, hấn đều không thể để cho Kiều Kiều ở lại chỗ này.

Khuôn mặt dần trở nên nghiêm túc, Nam Cung Tứ Diệp vừa định phải đích đổ Kiều Kiều, vai lại đột nhiên bị người giữ lại, người nào?

Có thể ở làm mình không có phát hiện ra, vô thanh vô tức lại gần thân thể hấn?

Tim đập bỗng nhiên căng thẳng, quay đầu lại liền nhìn thấy

Hấn kinh ngạc: "Vương"

Nhưng là, lời nói còn chưa ra khỏi miệng, liền bị Băng Vô Ngân che miệng lại, Băng Vô Ngân con ngươi chuyển sậm, một trận lam quang cấp tốc lóe qua, hai người liền trong biến mất nháy mắt.

.

Trong lương đình ở hậu hoa viên, truyền đến giọng nghi ngờ của người nào đó: "Vương, không thể để cho nhân loại ở lại chỗ này."

Băng Vô Ngân tiêu sái hướng về trên băng đá ngồi xuống, đôi môi thật mỏng hé mở, lười biếng nói rằng: "Nàng là nương tử của ta, nàng là bảo bối ta yêu thích nhất."

Nhớ tới con mắt to long lanh ngập nước của Kiều Kiều, còn đáng vẻ khoái chí nuốt nước bọt của nàng khi thấy mỹ nam, còn có đáng vẻ quấy rối của nàng, thời điểm hài lòng hoặc khi tức giận miệng nhỏ đỏ lên đôi môi màu đỏ chum chím

Đáng vẻ nào của nàng, hấn đều yêu thích, cố gắng cung chiêu, mình thích ở cùng nàng, thích cùng nàng chơi đùa.

Nam Cung Tứ Diệp bất đắc dĩ lắc đầu một cái, chẳng lẽ đây thật sự là thiên ý?

Nhưng là mặc kệ là cái gì, hấn đều muốn ra sức ngăn cản hồi bị kịch tái diễn lần thứ hai.

"Vương, nàng là nhân loại, chúng ta xà giới không thể có nhân loại xuất hiện, nếu không trật tự tam giới sẽ đại loạn, nếu để lộ ra thì Xà giới sẽ gặp tai ương khủng khiếp."

Nam Cung Tứ Diệp nhìn ánh mắt sùng nịch của Băng Vô Ngân, trong lòng cảm thấy nghiệp chướng a.

Vương thích gì dạng nữ nhân nào cũng được, chính là không thể yêu thích nàng, ngoại trừ nàng, ai cũng có thể ——

Nhưng là Băng Vô Ngân vẫn kiên quyết với ý định của mình "Bản vương tự có chủ ý, ngươi không được lộ ra." Con ngươi của hấn chìm xuống, thẳng tắp nhìn chăm chăm Nam Cung Tứ Diệp.

Sau đó lớn tiếng nói rằng: "Ta không cho phép ngươi có ý đồ với nàng, nếu như bị ta phát hiện ngươi một mình đưa nàng về nhân gian, ta đối với ngươi sẽ không khách khí."

Lần này, lòng Nam Cung Tứ Diệp thì càng thêm lo lắng, vương bá đạo tuyên cáo như vậy, chứng minh hấn rất yêu thích nữ nhân này.

"Nhưng là, vương, nàng"

"Không có nhưng là, ta cũng không cho phép có cái gì nhưng là, ngươi nếu dám thử xem!" Hấn quả đoán đánh gãy ý niệm của Nam Cung Tứ Diệp, hiện tại chỉ cần vừa nghĩ tới, nương tử nhỏ nhỏ đáng yêu sẽ rời khỏi mình, hấn liền cảm thấy cả người khó chịu.

Tâm tình phiền muộn cực kỳ, ánh mắt bén nhọn làm Nam Cung Tứ Diệp không còn dám nói nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thu Thành Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Xử trí nàng như thế nào?

EDITOR: TUYẾT AN

Kiều Kiều có nửa ngày không có nhìn thấy Băng Vô Ngân, nói là nửa ngày, kỳ thực nàng cảm thấy so với tòi gian mấy thế kỷ còn muốn lâu hơn——

"Hân —— hân ——"

Từ sau khi nàng ăn bữa trưa xong, liền bắt đầu có một tiếng một tiếng thờ dài không ngớt.

"Cô nương, ngài làm sao vậy?"

Cung nữ mặc trang phục màu xanh lục bên cạnh là Liễu Nhi, mi túc nhìn nàng nghi hoặc.

"Nha, không có chuyện gì!"

"Vậy ta đi ra ngoài trước, ngươi nếu là có dặn dò gì liền gọi ta đến." Nàng nói liền lùi ra, Kiêu Kiều cảm thấy tê nhạt, liền nằm nhoài trên nhuyễn tháp, nhìn cảnh tuyết rực rỡ bên ngoài.

Bỗng nhiên, nàng nhìn thấy phía dưới ngói lưu ly lục giác của cung điện ngay phía trước mình, xuất hiện từng mảng đỏ tươi của hồng lụa, từng đoá từng đoá giống tựa như hoa tươi đẹp đến chói mắt.

Nàng cảm thấy vui sướng trước cảnh vật rực rỡ trước mắt.

"Ồ? Bên kia là làm cái gì?" Nàng vừa vặn nhân rồi tê nhạt, cho nên đối với sự tình mình cảm thấy hứng thú, nhất định phải muốn đi kiểm rõ ràng.

Lầm bầm lầu bầu một trận, nàng liền mặc quần áo vào, sải bước hướng về bên kia chạy đi.

Bởi hiếu kỳ, nàng chạy với tốc độ rất nhanh, hơn đôi mắt to long lanh như nước trong veo của nàng nhìn chăm chăm cái kia màu đỏ của màn lụa, rất đẹp, hoàn toàn không để ý đến Tử Uyên nghi chân phía trước.

"A"

Hai người hầu như là đồng thời hô lên, hai người tăng tăng trùng điệp cuốn vào nhau nhào tới trong tuyết.

"Ai vậy, động tay động chân như thế?"

Tử Uyên sắc mặt thâm trầm, hai mắt phóng tia lửa điện nhìn Mộ Dung Kiêu Kiều đang cười khúc khích, nữ nhân này là ai? Cũng là tòi tuyển hậu sao? Không đúng! Nàng

Nàng không phải là người cùng vương ở trên giường lẫn lộn sao?

"Tỷ tỷ xinh đẹp, ngươi không có chuyện gì chứ, nhanh lên một chút đứng lên đi."

Kiều Kiều có lẽ phép đưa tay muốn đỡ nàng ta, lại bị nàng đẩy ra.

"Ta nói cô nương, ngươi làm sao chạy loạn như vậy? Phía trước là địa phương Vương đang tiến hành tuyển hậu, các vị đại thần đều ở đó, không phải là nơi ngươi có thể đi, bất luận người nào cũng không thể đến quấy rối, ngươi vẫn là trở về đi thôi."

Tử Uyên vừa thấy là Kiêu Kiều, lập tức sắc mặt không tốt.

"Tuyển hậu?" Kiêu Kiều bị nàng làm cho nổi lên hứng thú, như vậy có phải là ở nơi đại điện đó sẽ có rất nhiều tuyệt thế mỹ nữ tranh giành sủng ái phải không?

Mình nhất định phải đến đó xem, thử một phen mới được.

Mang theo sự hưng phấn cùng hiếu kỳ, nàng vốn là muốn hướng về bên thịnh điển tuyển hậu đi đến, ai biết, lại bị Tử Uyên giang tay chặn lại đường đi.

"Ngươi làm cái gì vậy!" Kiêu Kiều có chút giận liếc mắt nhìn về phía nàng ta.

Nữ nhân này, mang theo một cỗ tà tính, chính đang không có ý tốt đối với mình, thật giống là con mắt của nàng có độc, bị nàng bắn tới liền cả người không thoải mái.

"Cô nương mời trở về đi, bên kia đều là nữ nhân của vương, không phải là nơi ngươi có thể đi."

Nàng trong giọng nói tràn ngập khinh bỉ cùng trào phúng.

Kiều Kiều vốn không có hứng thú lớn như vậy, bây giờ nghe nàng nói thế, nghiêm trọng kích thích nàng tiểu tâm linh hiếu kỳ cực độ, không nghĩ tới nữ tử nhìn qua tao nhã uyển ước như vậy, khi nói chuyện như vậy chanh chua.

"Nếu như ta nói không nha, ta nói ta nhất định phải đi thì sao?"

Kiều Kiều cũng không chút nào yếu thế.

"Vậy thì chó có trách ta, đây là vương mệnh lệnh, ngươi nếu như cố ý như vậy, ta nhưng là không khách khí."

Mặc dù nói Mộ Dung Kiều Kiều là vương mạng về, nhưng là nàng hiện tại chẳng là cái thứ gì, Từ Uyên liền không tin bằng nàng một nữ quan ở bên người vương nhiều năm được sủng ái, còn đối phó không được nữ nhân này.

Nàng hai tay nhẹ nhàng vỗ một cái, lập tức có vài tên thị vệ nam tử xuất hiện ở bên người Mộ Dung Kiều Kiều.

"Dựa vào, lấy nhiều khi ít?"

Kiều Kiều gắng sức đuổi theo, nàng le lưỡi, hai tay khuơ khuơ biểu thị bọn họ thắng mà không về vang gì.

"Từ Uyên cô nương, xử trí nàng như thế nào?"

Cái thị vệ đi đầu có chút e ngại hướng về Từ Uyên cung kính giống như nàng nữ chủ nhân là cao quý nhất.

"Đem nàng ném đi cho ta, nơi này là nơi vương diễn ra đại điển tuyển hậu, há để cho nàng làm bừa."

Nghe được mệnh lệnh của Từ Uyên, vài tên thị vệ kia liền như là mây đen rợp trời tự hướng về phía nàng đi tới.

"Uy các ngươi đừng nhúc nhích xem, phía sau, có đĩa bay!" Nàng kinh hoảng chỉ vào vị trí phía sau bọn lính, sau đó ra vẻ nghiêm túc nói.

Mọi người đều quay đầu lại xem, lại phát hiện phía sau không có thứ gì?

Xoay người

Lại phát hiện phía trước đã không có một bóng người, gay go bị lừa rồi!

Mộ Dung Kiều Kiều cũng sớm đã thừa dịp một chốc bọn họ thất thần, lách vào cung Vương nơi diễn ra đại điển tuyển hậu.

Quay đầu lại, nàng một mặt gian nhỉnh cười "Ha ha, muốn bắt ta? Biết cái này gọi là cái gì sao! Cái này kêu là định luật phản xạ có điều kiện, hiểu chưa tiểu tử. Học một chút."

Nàng lén lút trốn ở một góc trống xem thịnh hội, ở đằng sau và trên cao nơi nàng đứng là hàng hàng cột giăng đầy lụa đỏ thắm trông thật rực rỡ.

Xuyên qua lớp lụa mỏng trên đỉnh đầu đang lung lay từng trận theo gió, nhìn về cảnh tượng bên trong đại điện.

Huyền Nguyệt trưởng lão tuyên bố: "Đại điển tuyển hậu chính thức bắt đầu, hồi thứ nhất là diễn tấu trước ngự tiền, cho mời con gái Tả thừa tướng Mã Thụy Lệ!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy trên đài diện một tiểu bóng dáng liền xuất hiện ở trung tâm đại điện, là một giai nhân mặc một bộ nghề thường màu phấn hồng, dưới bàn chân đạp lên thảm được trải đầy những cánh hoa tươi mát, mí mắt khẽ rũ chậm chậm tiến từng bước.

Chân mày như vẽ, thái phiến phiêu dật, như tiên như linh, phảng phất giống như Thủy tinh linh từ trong giấc mộng đi tới.

Nàng chớp chớp hàng mi, đôi mắt đẹp xoay chuyển nhìn xung quanh, ngón tay, vòng eo khẽ khàng di chuyển;

Nàng dùng bông hoa bằng lụa bên hông khẽ phất; vũ bộ từng bước nhẹ nhàng, tiếng chuông leng keng theo từng bước chân của nàng, mây như trôi nhanh hơn, thanh phong như chuyển mạnh hơn, vũ đạo từng bước nhanh chậm như vui buồn như ly hợp.

"Wase, thật là đẹp a, thật giống như trong phim." Kiều Kiều đứng yên lặng một hồi lúc này đã bắt đầu vì nàng vũ tay không ngừng.

Quả thực khiêu vũ đẹp đến sững sờ, Kiều Kiều có chút kích động, trong từng cái nhấc chân giờ tay đó của nàng ta mang theo cổ phong tình tự nhiên mà sinh ra, là nàng chưa từng có từng trải qua.

Cái nàng Mã Thụy Lệ này quả nhiên là không tầm thường.

Cũng không biết quốc vương nơi này là cái người vớ va vớ vẩn gì lại có phúc khí bậc này.

Chà chà, nhìn một cái, tất cả đều là mặt hàng cao cấp nhất, mỹ nhân khó gặp.

Theo người thứ hai ra trận, một con mắt Kiều Kiều lại lần nữa khóa chặt mục tiêu, chăm chú vũ đạo của nàng ta, đồng thời, một con mắt khác của nàng

giờ nào khác nào cũng đang tùy ý tìm kiếm, cái vị vương phong chừng là già cổ kia.

Mặc dù nói quân vương dường như đều là khó tiếp xúc, gần vua như gần cọp, nàng từ trên người nữ hoàng Đáp Đáp Lai liền nghiêm túc trải nghiệm đến chân lý này.

Liếc mắt nhìn cũng tốt! Tốt xấu cũng lần đầu tiên chính nàng xuyên qua, nhìn thấy Đại Vương là nam nha, ai ~

Nhìn nhìn, ánh mắt Kiều Kiều liền khóa chặt ở khắp các nơi trong đại điện.

"Wase, thật nhiều món ăn ngon ai, nha, cái kia là cái gì? Hình dạng thật kỳ quái, bắt quả chắc hẳn là cũng ngon lắm, còn có cái kia."

Cái kia."

Con mắt tầm mắt cảm thấy hứng thú vòng đi khắp ở các nơi, trong miệng ha ha nước bọt lưu ở trên mặt đất, tí tách!

Đột nhiên, nàng nhìn thấy ngay phía trước nàng, đằng sau cái sa mạn phiêu dật, đang phấp phới theo gió, thật giống như có một người đang ngồi, chính xác mà nói, hẳn là một người đàn ông.

Bởi vì mặt của hắn tuy rằng không có lộ ra, thế nhưng Kiều Kiều nhìn thấy hắn đôi chân to lớn mang giày màu đen, vói đôi chân như vậy nếu là nữ nhân thì thật là thảm.

Nàng còn chưa từng thấy nữ nhân nào có chân lớn như vậy nha, cho nên nói nhất định là nam nhân không thể nghi ngờ.

"Thần bí như vậy? Là ai? Nha! Sẽ không phải là lão già khom khem đi."

Nhìn liền cảm thấy thật thần bí, chỉ thấy chân, không biết là già hay trẻ, cảnh tượng thật giống như trong ti vi diễn, chắc hẳn là một lão quý phong lưu, còn đang chọn tú, thật sự không then thùng oa.

Nghĩ đến cảnh tượng một lão nam nhân già chát cùng một cô gái nhỏ đáng tuổi cháu gái mình, ở trên giường làm loại chuyện kia, nàng muốn buồn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thụ Thành Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Người chính là Đại Vương

Không biết là lòng hiếu kỳ quấy phá, hay là nàng bị mỹ thực mê hoặc, Kiều Kiều bất tri bất giác, né qua tai mắt cầu bọn thủ vệ thuận lợi bò lên trên gác cao.

"Nơi này thủ vệ cũng quá thưa giãn đi chứ?"

Lén lút chuyển tới phía sau sa mạn, thò ra đầu nhỏ, ở trên cao nhìn xuống màn biểu diễn bên dưới cảm giác chính là rất sáng khoái a.

Vị trí phía trước không xa có một nam một nữ đứng tựa như là hai môn thần, nhìn dáng dấp trang phục của họ cùng với những khác thị vệ không giống nhau.

Cái thứ tơ lụa mà họ trên người nhìn qua cũng biết là vật bất phàm không phải ai cũng thể mặc.

"Ồ? Cái người ngồi ở chính giữa kia, thân hình của hắn làm sao lại quen mắt như thế chứ? Nam nhân này là ai a?"

Cảm giác rất quen thuộc, thật giống là.

"Vương, có người!" Mạc Từ Y là người đầu tiên mở miệng cảnh báo, nàng nghe thấy được mùi vị không thuộc về xà nhân.

Nàng nhẹ nhàng đến gần Băng Vô Ngân, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh xung quanh, cơ thể trong trạng thái cảnh giác ứng chiến.

"Vương, có muốn đem người kia bắt tới hay không?" Nam Cung Tử Diệp lúc này cũng cọt nhả, nhưng khuôn mặt bây giờ cũng trở nên nghiêm túc hơn chân cũng bắt đầu di động về hướng Kiều Kiều ẩn nấp.

"Không cần, các người ở yên nơi này là tốt rồi!" Hắn nhẹ nhàng vung tay lên rồi cười cười, cái nương tử nghịch ngợm này cũng thật là gan to bằng trời, lại dám một người một ngựa xông vào nơi này.

Kỳ thực từ thời điểm nàng vừa vào cửa là hắn liền biết rồi.

Nhưng hấn vẫn chưa có động tĩnh gì là vì muốn nhìn thê tử của hấn muốn làm gì, không nghĩ tới nàng dĩ nhiên có thể đến nơi này rình xem một lúc lâu như vậy, mới có người phát hiện.

Môi mỏng khẽ nhếch, hương thorn độc nhất chỉ thuộc về nàng làm sao mà hấn không nhận ra được chứ, chỉ là hấn muốn cho nàng thoải đùa nghịch, nếu nàng thích chơi như vậy thì hấn sẽ bồi nàng tới cùng.

Thân thể nhẹ nhàng xoay một cái, bóng dáng liền biến mất ngay trước mắt nàng.

"Khắc khắc, làm sao lại không thấy nữa vậy?" Kiều Kiều vừa định phải đem chính mình tiểu thân thể dò ra đi, nhìn người nọ một chút đến tột cùng có phải là Băng Vô Ngân, nhưng là chỉ chớp mắt bóng người bên trong sa mạn bỗng biến mất tăm.

"Chơi vui không, nương tử?"

"A ——" Mộ Dung Kiều Kiều chỉ lo chăm chú với tình hình quân địch phía trước, không nghĩ tới hậu viện của mình dĩ nhiên cháy.

Băng Vô Ngân trực tiếp ôm lấy nàng ngồi xuống, gương mặt tuần tú của hấn nhẹ nhàng cọ vào mặt của nàng một cách thân thiết, rồi hấn trực tiếp hôn một cái vào cái miệng nhỏ đang há hốc của nàng.

"A a. A a. Thả ra ta." Đôi tay nhỏ mềm mại của nàng tùy ý đẩy hấn ra.

Nào có biết hành động trong vô thức của nàng càng thêm trêu chọc đến Băng Vô Ngân.

"Nương tử, nàng đừng nhúc nhích nữa, nàng mà còn động vì phu sẽ không thể nhẫn nhịn được nữa liền muốn nàng ngay tại đây!"

Lời nói uy hiếp của hấn vừa thốt ra, Kiều Kiều lập tức nằm ngay đơ, mọi lời nói cùng hành động đều tạm đình chỉ.

"A ——"

Đột nhiên xuất hiện một tiếng gào chói tai như xé không khí, lập tức hấp dẫn sự chú ý của Nam Cung Tứ Diệp cùng Mạc Tử Y đồng thời quay đầu lại, bọn họ lập tức mang theo biểu tình ngây ngốc kỳ quái nhìn Vương của họ.

Vương dĩ nhiên ôm một người nữ nhân, hơn nữa người còn cười với nữ nhân này, mà nụ cười kia là là nụ cười bọn họ chưa từng thấy ở vương trong khoảng thời gian ngàn năm theo hầu Ngải, cho dù Ngải ở bên cạnh nữ nhân kia, Vương cũng không có như vậy quá.

"Ha ha, xem ngươi còn dám chiếm tiện nghi bọn cô nương, bọn cô nương trực tiếp cắn rách môi ngươi, đập nát cái dưa chuột của ngươi, khả khả."

Kiều Kiều thất thanh cười, nàng vừa nãy đã dùng hết toàn bộ mười phần khí lực, đem khóe môi của hấn hung hăng cắn lập tức liền xuất hiện từng tia từng tia vết máu bên khóe môi.

"Nương tử, ngươi ——"

"Tại sao lại là ngươi!"

Khoảnh khắc Nam Cung Tứ Diệp nhìn thấy Mộ Dung Kiều Kiều liền trực tiếp tiến lên, đem Băng Vô Ngân xem như vô hình, đem Kiều Kiều còn đang đắc ý, đẩy xuống đất.

"A —— đau quá ——"

Kiều Kiều tôi không kịp đề phòng, không có chuẩn bị liền bị hấn đẩy một cái, té ngã bên cạnh chân bàn, cái mông đau đớn.

"Tứ Diệp, ngươi muốn chết! ?"

Băng Vô Ngân con mắt hung quang, tay liền vận sức, một chưởng đánh vào trước ngực Nam Cung Tứ Diệp, làm hấn lại rũ người như hoa tàn, trực tiếp bay ra ngoài theo hình vòng cung đẹp mắt.

"Vương, nàng."

Mạc Tử Y bây giờ làm sao cũng không dám tin tưởng con mắt của bản thân, nữ nhân này tại sao trở về, nàng lại còn cùng vương dây dưa.

Nhìn thái độ của Vương đối với nàng rất được sủng ái, chẳng lẽ kiếp số lại tới sao?

"Ngân." Kiều Kiều nhìn bọn họ từng người đều là đáng vẻ hung thần ác sát, nàng liền lạnh trí trốn đến phía sau Băng Vô Ngân, tay lờ kéo ống tay áo của hấn, tội nghiệp nhìn Mạc Tử Y cùng Nam Cung Tứ Diệp bị thương nặng.

"Nương tử, đừng sợ, vì phu ở đây."

Không biết tại sao, nghe được hấn nói như vậy, Kiều Kiều tâm lại như là có dòng nước ấm chảy qua, tràn đầy tất cả đều là cảm giác an toàn.

"Làm càn!" Mạc Tử Y dùng tay chỉ vào phía sau Mộ Dung Kiều Kiều, mắt tròn trừng giận dữ nhìn nàng.

Tay của nàng, thân thể của nàng, tại sao có thể lại quyến rũ vương một cách trắng trợn đây.

"Ngân ~"

Không nghĩ tới người thị vệ này trong lúc đầu khí với nàng cũng thật là thú vị, Mộ Dung Kiều Kiều nhẹ nhàng xoay người, tiện tay cầm lấy một trái chuối tiêu trên bàn, thuận thế liền ngồi ở trên bàn, bắt chéo hai chân nhìn chủ tớ bọn họ.

"Ngân, cô lên, Ngân, cô lên!"

Nàng vừa ăn vừa kêu la, hình tượng không có một chút gì gọi là thực nữ, đánh ba đánh không phải tội, đánh là thân mạng là yêu, bọn họ càng lớn tiếng thì càng yêu.

Không cần nhìn nàng thì hẳn cũng biết bộ dáng câu khoe miệng hẳn cũng co giật lợi hại, vốn là là bệnh vực nàng, hiện tại ngược lại thì tốt rồi, chính mình thành khi diễn trò mua vui cho nàng.

"Lui ra ——"

"Vương! ——"

Mạc Tử Y cùng Nam Cung Tứ Diệp hai người, không hẹn mà cùng ngã quỵ ở mặt đất, lúc này, Mộ Dung Kiều Kiều rốt cục nghe rõ ràng bọn họ gọi hẳn là gì.

Vương? Cái gì vương? Chẳng lẽ!

Bán cao, bán món ăn, chẳng lẽ hẳn chính là cái kia lão Quỷ Đại Vương phong lưu?

Hắn.

"Người tại sao gạt ta? Người nói người nói. . . ." Rõ ràng hẳn nói với nàng hẳn là thị vệ, hiện tại hẳn dĩ nhiên ở trước mặt mình hoa lệ thay đổi thân phận, mà cái thân phận đó dĩ nhiên cao hơn nàng rất nhiều.

Nàng làm sao có thể không tức giận.

"Người nói, người tại sao muốn gạt ta?" Mộ Dung Kiều Kiều lần thứ hai đặt câu hỏi, thật giống là không chiếm được đáp án nàng thể không bỏ qua.

Chuối tiêu trong tay bị nàng bóp một cái nát bét, còn một nửa trong miệng suýt làm nàng chết nghẹn, nhưng là nàng vẫn là rung rung nuốt xuống, cũng không thể yếu khí thế.

"Nương tử, vi phu làm sao? Lừa người cái gì?"

Băng Vô Ngân cau mày, không thể lý giải.

"Gạt ta cái gì? Người không biết? Người gạt ta ăn gạt ta uống gạt ta ngủ, người nói xem, ba tội này là người lừa gạt ta a!"

Nàng bay thẳng đến trước mặt Băng Vô Ngân cho hẳn một cái liếc mắt khinh bỉ, xú nam nhân chết tiệt, nói mình là thị vệ nguyên lai hẳn là vương, hại nàng bị hẳn ăn no không còn một mảnh xương mới biết.

Sớm biết vậy, nàng sẽ bắt hẳn bồi thường phí tổn thất thanh xuân thật nhiều, không dễ dàng tha cho hẳn như vậy.

Nàng khoe miệng co giật, đáy mắt xuất hiện một chút hỗn loạn thoáng qua, lấy toàn bộ nỗ lực đi tới bên người Băng Vô Ngân, cao giọng nói: "Người cái tên lừa đảo này, người là cái tên siêu cấp lừa gạt nhất trên đời!"

"Làm càn, không được vô lễ."

Nam Cung Tứ Diệp thực sự là không thể chịu đựng được nữa, nhướng mày, muốn chỉ trích Mộ Dung Kiều Kiều về hành vi vô lễ của nàng, lại bị Băng Vô Ngân tròn trừng mắt làm hẳn sợ đến rút lui vài bước.

Hít vào rồi thở ra, rồi lại hít, không xong rồi, không nhìn được, Mộ Dung Kiều Kiều vốn là muốn điều tiết hô hấp của mình cho bình ổn trở lại, để cho mình không thể mất mặt.

Nhưng là ——

Phốc ~ bắt ~

Nàng lúng túng muốn chui xuống đất, xem ra chắc là rất thối. Làm sao bây giờ? Vốn là thần kinh thác loạn đầu nhỏ lúc này càng là không cách nào vậ hành ở trạng thái bình thường .

Nàng cúi đầu không nói, sắc mặt vì xấu hổ nên ửng hồng, miệng lập tức như cầm khẩu, không nói được lời nào.

Nhìn đã lâu, Nam Cung Tứ Diệp vẫn không có nhin xuống được liền cúi đầu âm thầm nở nụ cười, nữ nhân này vẫn giống như lúc trước thích vui đùa như vậy.

Thối lắm! Hẳn nhớ tới trước kia nàng cũng hoạt bát như vậy .

"Nương tử, làm sao lại có mùi hột gà thú?"

Thấy Kiều Kiều không nói, Băng Vô Ngân bỗng nổi hứng trêu ghẹo, đồng thời con mắt lạnh lẽo trừng mắt nhìn Tứ Diệp cùng Từ Y đang cười.

Chết tiệt, thê tử của hán há lại là người để bọn họ có thể tùy tiện cười nhạo.

"Mùi vị gì, ngươi lại lừa người, là mùi hột gà thú ở đâu ra, rõ ràng chính là mùi cà rốt, Hừ!" Kiều Kiều ngẩng đầu, cùng hán mặt đối mặt, mắt hạnh trừng trừng, bắn về phía Băng Vô Ngân.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thù Thành Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thật sự ghen

Trước mắt Mộ Dung Kiều Kiều chỉ nghĩ ra được một kẻ đó là làm bộ ngu ngốc.

Ta ngất ta ngất, ta dùng sức ngất!

Thấy Mộ Dung Kiều Kiều hôn mê, Băng Vô Ngân con mắt bỗng nhiên chìm xuống, thật giống là thấy rõ cái gì , động tác không có đình chỉ, trực tiếp xuống ôm lấy nàng, rồi phi thân trở lại ngồi trên bảo tọa.

"Vương ——"

Mặc dù bọn hán có cỡ nào không tỉnh nguyện, nhưng là Băng Vô Ngân chính là ôm Kiều Kiều thật chặt, không chịu buông tay.

Lẽ nào, đúng là trời cao có ý sắp xếp sao?

Mộ Dung Kiều Kiều con ngươi ngay tại lúc mọi người không chú ý đảo quanh một vòng, cảm giác được có gì đó không thích hợp, quay đầu trực tiếp đem mặt mình áp vào trong lòng Băng Vô Ngân.

Nghe được đặc biệt mùi thơm trên người hán, nàng dĩ nhiên nhất thời có chút hoảng hốt.

"Nương tử, tiết mục tiếp ngươi sẽ rất thích a, vị kế tiếp xuất hiện trên đại diện là một vị mỹ nam tử ."

Vừa nghe nói là mỹ nam tử, Mộ Dung Kiều Kiều liền không thể giả bộ được, trực tiếp đem con mắt trừng lên, đột nhiên từ trên người hán nhảy xuống, sau đó hướng về phía cửa nhìn, tìm kiếm bóng dáng mỹ nam hán vừa nói .

Phốc phốc ——

Từ Y cùng Tứ Diệp bên cạnh lại là một trận thổ huyết, đây là đại hội tuyển hậu, đương nhiên tất cả đều là mỹ nhân, nơi nào sẽ xuất hiện cái gì mỹ nam tử.

Nhưng là vương dĩ nhiên lại nói như vậy, người phụ nữ kia cũng ngó ngán tin là thật.

"Ồ nơi nào? Ở nơi nào? Soái ca ở nơi nào?"

Kiều Kiều cấp thiết hô.

Băng Vô Ngân tao nhã xoay người, hồng mâu thâm thúy, thời khắc nhìn thấy nữ nhân nào đó xoay người tìm kiếm, lập tức đem gương mặt của mình dán tới.

Giọng điệu lười biếng thản nhiên nói "Nương tử, ngươi biết không, tất cả các nàng tới đây đều có một mục đích là hầu hạ vi phu, ngươi xem?"

Kiều Kiều nghe xong lời nói của Băng Vô Ngân, đột nhiên đình chỉ động tác của chính mình, làm sao khi nghe hán nói những lời này, nàng rõ ràng cảm giác được trong lòng mình vì chưa ghen tuông?

Chết tiệt, cái này không thể được!

Xin nhò, nàng Mộ Dung Kiều Kiều là một mỹ nhân, thông minh, người gặp người thích, hoagặp hoa nở, một mỹ nữ tiêu chuẩn, làm sao có khả năng treo cổ ở một gốc cây, chỉ thích một người đàn ông này?

Hổng hổng ~

"Thật không? Vậy ta đến giúp ngươi tuyền hoàng hậu đi! Thế nào?"

Nàng mắt phượng hơi nhúu, tỏ rõ vẻ xem thường, che giấu xoắn xuýt vừa nảy trong nội tâm.

"Nha? Nương tử nói thật chứ?"

Băng Vô Ngân lần thứ hai thẳng tắp nhìn Mộ Dung Kiều Kiều đang đứng trước mắt, nhúu mày, sau đó giả vờ nghiêm khắc cùng lạnh lùng nói rằng "Vi phu xem vẫn là không cần, nữ nhân phía dưới làm sao có thể đẹp hơn so với nương tử, không bằng tất cả đều thu vào hậu cung là được rồi."

Băng Vô Ngân tà tà neho lại mắt nhìn Kiều Kiều ở nơi đó xoắn xuýt.

"Thiết, tốt, tùy tiện, bốn cô nương vô sự ~"

Quên đi, nàng đại nhân đại lượng như vậy, há lại cùng với đám này tiểu nha đầu vất mũi chưa sạch hơn thua, hay là trước tránh người này tương đối trọng yếu hơn.

Không phải vậy chứ, nàng vừa liếc nhìn thì lại thấy bộ dáng như sắp sửa ăn thịt nàng của hai người Tứ Diệp cùng Tử Y.

Hơi sợ! ~

Nàng mạnh mẽ liếc Băng Vô Ngân một chút, lúc chuẩn bị rời đi, thế nhưng Băng Vô Ngân thanh âm trầm thấp lại từ từ vang lên từ đằng sau: "Nương tử, vì phu đêm nay sẽ rất bận bịu, ngươi liền không cần chờ vi phu, hãy sớm đi ngủ."

Mịa nó! Mộ Dung Kiều Kiều triệt để phát hỏa ~!

Nghe thấy hần nói như vậy, chỉ cảm thấy đỉnh đầu "Àm àm àm", một đạo thiểm lòi từ đỉnh đầu mạnh mẽ bổ xuống.

Lại không phải là nàng cầu hần đến nơi nàng ở, hần có trở về hay không cùng nàng có quan hệ gì?

Thực sự là không thể nhịn được nữa, vậy thì không cần nhịn nữa .

Nàng vung lên chính mình đầu nhỏ, xoay người, mặt mỉm cười giống như hoa đào nở: "Hay lắm hay lắm, ngươi cứ thoải mái đi làm vịt thì tốt rồi, hi hi, mỗi ngày đi uống nước, ngươi cũng không sợ chết đuối a. Hảo ngoạn a~"

Nàng nói xong, liền chân nhỏ nhẹ nhàng chạy mất không thấy bóng dáng.

"Con vịt? Chết đuối? Có ý gì?"

Nhìn Tứ Diệp cùng Tử Y, hai người này đều lắc đầu không biết.

Bất quá từ trong miệng nàng nói ra, nhất định là thứ không tốt lành gì, Băng Vô Ngân đứng lên, liền muốn đi.

"Vương, ngài còn chưa tuyền xong đâu?"

Tứ Diệp lại một lần nữa đánh gãy dòng suy nghĩ của Băng Vô Ngân, hần liền tức giận nhìn Tứ Diệp, hung hãn nói: "Bản vương hiện tại không rảnh, muốn đi bồi nương tử, lúc nào rảnh rồi ngươi lại sắp xếp các nàng đến nhảy múa đi!"

"Ngạch."

.

Nam Cung Tứ Diệp một mặt vừa bất mãn vừa đầy hắc tuyền.

Thật là tức, chỉ cần là nữ nhân này xuất hiện, vương lại như là gặp phải tâm ma, toàn bộ đều lộn xộn, nếu để cho tứ đại trưởng lão biết được, nữ nhân kia khẳng định là.

Tứ Diệp cùng Tử Y hồ liếc mắt nhìn nhau, trong lòng lập tức có chủ ý, nếu muốn diệt trừ cái nữ hay gieo vạ này, xem ra phải nhờ vào tứ đại trưởng lão thôi.

Phù phù ——

Một trận âm thanh trầm thấp vang lên, từ lúc trời còn sáng đến lúc trời tối lên đèn, Băng Vô Ngân đứng ở ngoài cửa, trong lòng cảm thấy đau đớn.

Bên trong gian phòng lúc này, bỗng nhiên liền truyền ra tiếng gào khóc thảm thiết của Mộ Dung Kiều Kiều, nàng từ trên sàn nhà bò dậy, hai tay chống nạnh, hung hãn nói: "Một cái sàn nhà thối, cái nơi chết tiệt, làm lão nương ngã đau chết đi được!"

Mới ngủ một lát, nằm trên một cái giường lớn như vậy mà nàng cũng có thể lăn từ trên giường xuống đất, nàng quay mắt liếc nhìn cái giường, tiện đà còn chửi rủa "Chết tiệt, cái giường này cũng cùng ta đối nghịch."

"Nương tử ~"

Trong lúc Kiều Kiều đang cùng cái giường làm sinh tử đại chiến, liền nghe được một tiếng kêu, nàng suýt chút nữa phun ra tòn bộ cơm nước.

Ai? Ai ác tâm như vậy người, đại buổi tối, còn gọi không gọi người ngủ rồi!

Nàng dùng tóc tia ngấm lại, đều biết loại này tiếng kêu là từ ai trong miệng phun ra

Thiết ~ nàng xem thường hán, hướng trên giường bò lên.

Là ai cũng mặc kệ! Nói chung đừng nghĩ quấy rồi nàng ngủ a.

"Nương tử? Làm sao không để ý tới ta?" Băng Vô Ngân kêu vài tiếng, phát hiện Kiều Kiều như trước nằm ở trên giường không nhúc nhích, chẳng lẽ tiểu nha đầu này thật sự ghen?

Hán trong lòng vui mừng như điên, rốt cuộc nàng cũng biết hán trọng yếu đi.

Hán tự cho là không sai, hướng về Kiều Kiều đang nằm trên giường đi đến, "Nương tử, vì phu đến rồi."

Phù phù——

Một tiếng vang thật lớn, Băng Vô Ngân cực kỳ hoàn mỹ, hoa lệ cùng đất mẹ thân yêu làm một cái hành động tiếp xúc thân mật, cả người hán ở không chút nào chuẩn bị liền rơi xuống dưới, bị Kiều Kiều một cước đá văng.

Ngay lúc hán vừa tiếp đất, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân còn chưa kịp ngẩng lên, liền nghe thấy âm thanh của Mộ Dung Kiều Kiều vang lên lập tức co giật.

"Nam nhân chết tiệt, thối nam nhân, ngươi đừng dát vàng lên mặt mình, lão nương ta còn chưa xây ngươi thành tương ăn đâu! Thân thể ngựa thì đi nơi khác gãi, bỗ cô nương không hầu hạ"

Cái này nương tử, thực sự là thật là to gan, lại đem mình từ trên giường đá xuống, còn to tiếng nói hán.

Băng Vô Ngân con ngươi phát lạnh, nháy mắt từ trên mặt đất nhảy lên một cái, sau đó hồng mâu trùng trùng nhìn Kiều Kiều, vung lên lên cự quyền, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chết tiệt, ngươi đây là đang khiêu chiến cực hạn bản vương, bản vương sung sướng hạnh phúc, ngươi nên thấy đủ!"

"Chà chà." Kiều Kiều hoàn toàn không đem hán lửa giận ngút trời lúc này của hán để ở trong mắt, ngược lại, nàng còn cảm thấy đặc biệt buồn cười.

Rốt cục lộ ra diện mạo hung ác thật sự đi, gần vua như gần cọp, hán xem ra đã đối với mình mất kiên trì, chơi đủ rồi, loại nam nhân này là ghê tởm nhất.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thú Thành Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Nàng bị lạnh nhạt

Thiết ~

Kiều Kiều hướng Băng Vô Ngân liếc mắt một cái, khinh bỉ chà chà vài tiếng, đá đá cái chân che ở trên chân.

Thế nhưng ánh mắt cảnh giác trước sau cũng không hề rời đi.

Ai biết người đàn ông này có thể hay không thẹn quá thành giận giết mình.

Quả nhiên,

Thời khắc nhìn thấy Băng Vô Ngân tay phải nhấc lên không trung, nàng căng thẳng hỏi dò: "Ngươi. Ngươi. Muốn làm gì!"

Lập tức kinh hoàng lui về phía sau đi, sau đó lớn tiếng kêu to.

"Ai ai ai! Ta nói, ngươi hóa ra là loại nam nhân hẹp hòi, quân tử động thủ không động khẩu, không đúng, là quân tử động khẩu không động thủ. Ngươi dĩ nhiên đánh nữ nhân, không coi là anh hùng hảo hán!"

Nàng ấp a ấp úng thật vất vả đem toàn bộ lời nói phun ra hết, sau khi nói xong, hai tay hoàn ngược, đánh đánh xoa xoa.

"Hanh ——"

Băng Vô Ngân không để ý đến nàng, trực tiếp xoay người rời đi, không có nửa điểm lưu luyến.

Nữ nhân này dĩ nhiên đem mình tưởng tượng thành nam nhân hèn mọn như vậy, thực sự là làm hắn tức giận cực kỳ, đường đường một đời xạ quân, nàng dĩ nhiên xem thường như vậy, cũng thật là tổn thương mặt mũi của hắn.

"Ồ? Đây liền đi?"

Băng Vô Ngân sau khi rời đi, Kiều Kiều để ngón tay ngậm ở trong miệng, có chút thất lạc tự lẩm bầm.

"Hừ, ai thêm quần ngươi có đi hay không."

Nàng rầm nằm xuống, nhắm mắt lại, nhưng là trong đầu đều là bóng dáng của hắn không ngừng lóe lên, hắn thật đúng là cái nam nhân biến ảo không ngừng, chân trước còn gọi nàng nương tử nương tử đối với mình nhiệt tình không tha, sau một cước liền đối với chính mình lạnh như băng.

Trong lòng có chút không thoải mái, nhưng là nàng không biết rốt cục là không thoải mái chỗ nào a, lẽ nào là bởi vì nàng bị hắn lạnh nhạt?

Một đêm chưa chợp mắt ——

"A a a a ——"

Sáng sớm, Kiều Kiều liền rống lên một tiếng kêu như lợn bị chọc tiết, chấn động đến mức cả gian phòng đầu muốn rung lên.

"Cô nương, người làm sao làm sao a?"

Chỉ thấy trước mắt đột nhiên nhiều thêm một người, dọa Kiều Kiều nhảy dựng lên.

Nhìn kỹ, nàng ta mặc một cái cung trang màu xanh nhạt, cài trâm Lưu Vân, mi tâm như cũ là một điểm một nốt chu sa, dáng người uyển chuyển, eo như ước tở, ánh mắt haogr hốt bất động nhìn nàng.

"Nha, thật là một cô gái thanh tú."

"Ngươi là ai?"

Kiều Kiều đánh giá nàng, nhìn đến nỗi Cẩm Sát then thùng rũ mắt nhìn xuống đất.

"Nữ tì gọi Cẩm Sát, là vương chỉ cho nô tỳ làm nữ quan thiếp thân của cô nương, sau này ta là người của ngài rồi!" Nàng âm thanh ôn nhu nói.

Dưới sự hỗ trợ của Cẩm Sát, Kiều Kiều rất nhanh rửa mặt xong xuôi, kỳ thực nàng là không thích người ta hầu hạ, nhưng là.

"Cô nương, ngươi nếu như không cho nô tỳ hầu hạ, nô tỳ sẽ bị vương xử phạt, van cầu ngài, đừng làm khó nô tỳ."

Được rồi, Kiều Kiều tức giận thầm nghĩ, cái tên vương đáng chết——

Dùng qua ngọc thiện, nàng buồn bực ngán ngẫm ngồi ở phía trước cửa sổ, hai tay nâng mặt ngóng nhìn bầu trời xanh thăm thăm dờ ra.

Ở trong cung lúc này, thật là khó sống a, tẻ nhạt muốn chết? Hắn mới nửa ngày không tới, nàng liền lại thiếu kiên nhẫn, thêm vào phiền muộn trong lòng liền nổi nóng buồn bực trong lòng liền cảm thấy khó chịu không thoải mái.

Ở bên cửa sổ ngồi nửa ngày, thực sự là tẻ nhạt, Kiều Kiều chà xát hai tay từ trên ghế nhảy xuống, hắn không để ý tới nàng, nàng liền không thêm quan tâm hắn, nàng liền chạy ra ngoài tìm thú vui?

Đi chơi ——

"Cô nương, ngươi đi đâu vậy a?"

Vừa muốn ra ngoài, liền bị âm thanh Cẩm Sát gọi lại, gay go, bị tiểu nha đầu này phát hiện.

"Ta ở trong phòng buồn muốn hỏng rồi, đi ra ngoài đi dạo."

"Ta bồi cô nương cùng đi."

Cầm Sát thả cái khay bên trong tay xuống, liền theo tới.

Kiều Kiêu nghĩ thầm, cũng được, chính mình đối với nơi này chưa quen thuộc, có nàng dẫn dắt rất nhanh là có thể thăm dò địa hình nơi này, như vậy. . . .

Đối với mình mà nói, vẫn là có trợ giúp, nghĩ như vậy nàng đứng là thật cao hứng lên tinh thần chơi đùa.

Hiện tại là ban ngày, trong cung này vẫn không có người nào qua lại, Kiêu Kiêu cảm thấy kỳ quái.

"Cầm Sát, tại sao ta luôn cảm thấy, trong cung này là lạ đâu?"

Thời gian thật dài, không gặp Cầm Sát phát ra tiếng, nàng liền có chút hiếu kỳ quay đầu lại, nàng há miệng ngạc nhiên nàng ta dĩ nhiên nhìn thấy Cầm Sát cách chính mình khoảng cách thật xa dám chừng 10m, mồ hôi rơi, chậm rãi di chuyển nàng bước từng bước uyển chuyển bộ bộ sinh liên.

"Cô nương, chờ ta ——"

Mộ Dung Kiêu Kiêu ở bên cạnh đại thụ đứng một lúc, nàng vừa nãy đến đây không có nhanh a, tốc độ này đều theo kịp rùa đen.

"Cô nương, người đi thật là nhanh."

Ngạch. Kiêu Kiêu trước mắt nhất thời tràn đầy gân xanh, không phải là nàng đi nhanh, mà là nàng ta đi quá chậm, được rồi, bắt quá nàng đại nhân đại lượng, không thêm bất hòa với một tiểu cô nương nhận thức bình thường.

Vốn còn muốn hỏi nàng ta cái nghi ngờ vừa nãy trong lòng mình, tại sao này ban ngày trong cung đúng là quạnh quẽ, so với ban đêm.

Nhưng là.

Trong chớp mắt từ khóm hoa trung phi ra một cái đồ vật.

Ầm ầm ầm~

Một vật nện ầm ầm lên cánh cửa phía sau gáy nàng, mà Kiêu Kiêu mới vừa rồi trên mặt còn như gió xuân ấm áp, bây giờ ý cười biến mất hoàn toàn không có, thay vào đó chính là một mảnh lạnh giá.

"Dựa vào, này là thể đạo gì a, ai như thể tê nhát, công nhiên vào ban ngày ban mặt dám mưu sát người tại nơi công chúng——!"

Ánh mắt của nàng nhìn về phía vật thể lạ vừa rơi, đi về phía “hung khí gây án”, vẫn là nàng may mắn, không phải lúc trước nàng ham mê vận động thích bóng rổ cùng bóng đá, phỏng chừng lúc này đầu của nàng liền nở hoa rồi.

Mất thấy quả túc cầu nâng lên hạ xuống vài lần trên sân rồi lăn đến chân nàng thì ngừng. Đôi mi đẹp đẽ của Kiêu Kiêu khê loan, khuôn mặt không ngừng mà co rúm, Cầm Sát vội vàng chạy lại đây không ngừng kiểm tra đầu của nàng "Cô nương, không có sao chứ, chúng ta hay là đi mau đi."

Vừa nói chuyện, vừa muốn lôi kéo nàng rời đi, Mộ Dung Kiêu Kiêu làm sao chịu để yên như vậy chứ, không có tra ra hung thủ, liền muốn nàng cho qua, còn rời đi một cách chặt vật và không khí tiết như vậy nữa chứ.

Nàng thuận lợi nhặt lên quả cầu bên cạnh chân, nhìn hình dáng chắc là đồ chơi của tiểu hài tử, chẳng lẽ này trong cung có hài tử?

Chẳng lẽ sẽ là con của hần?

Thiệt!

Thật đúng là nam nhân trăm người như một, nếu là tiểu hài tử không cẩn thận đá trúng nàng, thì nàng cũng không thể cùng tiểu hài tử cứng đối cứng đúng không, nhân gia nàng còn là mỹ nữ có phẩm chất có tu dưỡng.

Thế nhưng, ngay khi nàng muốn đi đem cầu này trả lại đối phương, thì đột nhiên từ khóm hoa một đầu nhỏ nhắn lộ ra, một âm thanh hết sức êm tai truyền đến bên nàng.

Thanh âm kia giống như chuông bạc, thế nhưng ——

Nhưng giọng điệu lại hết sức hung hăng cùng bá đạo, quả thực chính là quá mức ồn ào không ngừng, làm ô nhiễm tai của nàng.

"Người này ai vậy?"

Nàng không rõ hỏi Cầm Sát, mi tâm nhăn lại, đầu tiên hướng phía bên kia, hiếu kỳ hỏi.

"Cô nương, chúng ta hay là đi mau đi."

Cầm Sát cố gắng thuyết phục nàng rời nhanh rời khỏi nơi này, nàng ta gấp đến độ như là gặp quỷ đang đuổi đến nơi, làm cho lòng hiếu kỳ của Mộ Dung Kiều Kiều cuộn dâng lên.

Nàng nhất định phải biết được người đến là ai.

"Các người đứng lại, tiểu tiện thì mặc áo hồng nhạt, cảm tức cầu của bốn phi đem lại đây!"

Một thanh âm đột ngột xuất hiện làm Kiều Kiều nhất thời như tiếng nổ bên tai, Hoa phi xuyên qua khóm hoa, từ một bên kia của ngự hoa viên đi tới, theo hầu nàng theo nàng còn có năm, sáu mỹ nữ trang phục hoa mỹ.

Thời điểm nhìn thấy các nàng, trong lòng ngực của Kiều Kiều lửa giận bắt đầu cháy rừng rực, Móa nó~ dám gọi chính mình tiểu tiện thì, nữ nhân này coi nàng ta là ai vậy?

Lại nói, nàng xác thực không biết nàng ta là ai, nhưng là, sao lại có nữ nhân không có lễ phép đến như vậy chứ, cho dù là bên ngoài có hoa mỹ làm sao, nội tâm cũng là cực kỳ đáng ghê tởm, nàng ngay cả nhìn nàng ta thêm một chút thời cũng sợ ô uế con mắt xinh đẹp của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thụ Thành Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Hoa quý phi

Kiều Kiều trong lòng ngập tràn tức giận, nhìn cái nữ nhân chết bầm kia, hàm răng nghiến ken kết đến nỗi sắp thành cầm mao thủ.

Hai tay xoa xoa, bộ dáng giống như chuẩn bị một trận ác chiến với nữ nhân kia.

Mà Cầm Sát đứng bên, sau khi nhìn thấy nữ nhân kia, lập tức quỳ xuống, sợ đến mức trắng bệch cả mặt, âm thanh run rẩy: "Hoa phi nương nương kim an."

Hoa phi? !

Trong hoàng cung này, phàm là nữ nhân có danh hiệu phi tử, hẳn là đều cùng cái tên nam nhân ngựa giống Bạng Vô Ngân kại không tránh khỏi có quan hệ đi.

Nếu là nữ nhân của hắn, Mộ Dung Kiều Kiều liền hướng về nàng ta cho một cái ánh mắt khinh thường.

Thiết ——

Nữ nhân của hắn cũng chỉ đến như thế, giống như hắn, không nhân phẩm như thế.

Cũng thật là ngu ngốc ngu, nã tầm mã, ngang ngược ngang cuồng như vậy, không khỏi để Kiều Kiều cảm thấy buồn nôn đến cực điểm.

Thức ăn vừa mới ăn vào đều muốn ói ra, thực sự là chán ghét, nàng vừa mới ăn xong cực phẩm cơm trưa đó.

Thân thể Kiều Kiều không thêm nhức nhích, không để ý tới nàng, chân nhấc lên liền muốn rời đi, thế nhưng Hoa phi phía sau còn dùng đến âm lượng kinh khủng hơn lúc nãy chửi rủa "Tiểu tiện thì chết tiện, bốn phi nói chuyện cùng người, thế nhưng gan chó của người thật lớn, thấy bốn phi dĩ nhiên không quỳ xuống, kéo ra ngoài, đánh cho ta!"

Nàng ta quát một tiếng, thị vệ bên người liền bắt đầu hướng Mộ Dung Kiều Kiều đi đến, Cầm Sát thấy thế, lập tức xin tha.

"Hoa phi nương nương, tha cô nương đi, nàng không biết chuyện"

"Cầm Sát, người đứng lên cho ta, đôi loại nữ nhân không phẩm này quỳ xuống, nàng ta không có khả năng chịu nổi đâu!" Kiều Kiều càng là không chịu thua, không phải là đánh nhau sao?

Có thể làm khó nàng sao, nàng ta muốn giáo huấn nàng? Chính nàng đây còn đang muốn giáo huấn nàng ta nha, Móa nó! Dám phách lối với nàng như vậy chứ, nàng ta cho rằng nàng ta là ai vậy!

Cầm Sát thấy thế, cả người sợ đến quỳ rạp xuống đất, chính là không chịu đứng dậy, nhưng là trong miệng vẫn là không ngừng thỉnh cầu, để bọn họ tha cho Kiều Kiều.

Kiều Kiều trong lòng lại ảm áp, nha đầu này nàng ta mặc dù mới nhận thức nàng nửa ngày không tới, nhưng là nàng ta có thể vì nàng liều mình, nhìn đáng đáp, cũng là một tiểu nha đầu lương thiện.

Thấy Kiều Kiều như trước không có ý tứ nói xin lỗi, Cẩm Sát cũng nhận ra được tính khí ương ngạnh của Mộ Dung Kiều Kiều, liền bò đến bên người cái tặc nữ nhân kia: "Hoa phi nương nương, cô nương nàng không phải cố ý, nàng."

"Câm miệng! Ngươi cái đồ tiện tì đáng chết. Bỏn cung không có hỏi tới ngươi, ngươi như thế dài dòng, lãn —— và miệng cho ta!"

Cẩm Sát liền bị nàng dùng chân tàn nhẫn đá qua một bên.

Cung nữ phía sau nàng ta, mặt mày hung thần ác sát đi tới trước người Cẩm Sát, giơ tay liền muốn đánh nàng.

Cẩm Sát bất đắc dĩ nhắm mắt lại, "Cô nương, chạy mau."

Làm khó nàng, lúc này còn muốn mình chạy, Kiều Kiều càng thêm không thể thấy chết mà không cứu, vung quả cầu trong tay, mạnh mẽ hướng về phía mặt của người cung nữ kia ném tới.

"A ——"

Cái kia cung nữ kêu thảm một tiếng, ngã vật xuống đến trên đất, phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

"Ngươi —— cái đồ nô tài chết bầm lớn mặt, các ngươi đều lên cho ta, đưa cái con tiện tì này đánh chết cho ta ——"

Hoa phi thấy mình không thể mất mặt được, mấy cái mỹ nhân xinh đẹp phía sau đều ở trong tối cười xem trò xiếc, lửa giận không ngừng bốc cháy, chính nàng ta dù gì cũng là chủ lực cung, không thể bị người chê cười, nếu không sau này nàng ta thực sự là không còn mặt mũi ra ngoài nhìn chúng phi tần.

Kiều Kiều nghe xong những câu nói kia của nàng ta, nhất thời nổi trận lôi đình, lên cơn giận dữ, thẹn quá thành giận, cả người cũng không còn biện pháp khống chế, nàng mạnh mẽ giơ lên tay ngọc, liền cho người mới tiến đến một cái cái tát vang dội.

"Ai u ——"

Người cung nữ kia cũng lui trở lại, không tiền đồ đứng ở bên người Hoa phi "Nương nương ——"

"Lãn, các ngươi cái thứ vô dụng này, Bỏn cung chính mình đến ——"

Kiều Kiều cười lạnh một tiếng, thiết, chơi cung đấu a, các ngươi góp lại cũng chưa chắc là đối thủ của nàng, nàng không phải là nữ nhân để cho người dễ dàng bắt nạt, những thủ đoạn hèn hạ này nàng liếc mắt một cái liền thấu biết các nàng bước kế tiếp muốn làm gì.

Này không, rốt cục đến phiên cái này nữ nhân chết bầm này tiến lên rồi, nàng bây giờ chính là không muốn tha cho nàng ta một cách dễ dàng như vậy được.

"Vậy ngươi liền tự mình lên, đánh không lại cũng không nên khóc nhè nha." Nàng vỗ vỗ hai tay của chính mình, hai tay chống nạnh, đắc ý mà lại châm biếm chê bai nàng ta.

Bị nàng chế giễu như vậy, Hoa phi càng là không thể để mất thể diện được, tuy rằng nhìn qua cái này tiểu tiện tì không phải dễ chọc, thế nhưng lúc nào đến phiên cái tiện tì này ở trong cung hung hăng, còn ra thể thống gì nữa chứ?

"Ngươi thật là to gan, xem Bỏn cung ngày hôm nay làm sao giáo huấn ngươi!"

Hoa phi bỗng nhiên nắm chặt nắm đấm, trong cơn giận dữ của nàng ta ở cùng thời khắc đó bùng lên ngọn lửa giận hừng hực cháy.

"Ngươi giống như một cây đuốc trong mùa đông lạnh giá, hừng hực ngọn lửa hừng hực thiêu đốt lòng ta."

Nhìn dáng vẻ của nàng ta, Kiều Kiều đột nhiên lơ lửng hát lên, không thể trách nàng, thực sự là đáng vẻ của Hoa phi thật sự buồn cười đến cực điểm.

"Ha ha ha, ha ha ha, thật buồn cười a."

Không nghĩ tới Kiều Kiều sẽ như vậy, Hoa phi càng tức giận đến nổi phôi, cái tiện tì này thật là đáng chết, làm cho nàng ta trước mặt nhiều người như vậy chịu nhục.

"Ngươi ——"

"Ta, ta như thế nào a? Ngươi không phải là ý vào chính mình có gương mặt hồ ly liền lên mặt, liền ở đây làm mưa làm gió, bắt nạt người sao? Thiết, bắt quá chính là cái công cụ làm ấm giường mà thôi, tưởng là uy phong lắm sao?"

Uy phong cái rắm, trong lòng nàng tức giận bất bình.

Nàng mới không thèm giống mấy cái nữ nhân cổ hủ cổ đại này, vì một người đàn ông, liền bắt đầu tranh sủng, bắt đầu cuốn vào bên trong từng cuộc

mình tranh ám đầu, nàng xưa nay đều là tiêu sái, tự do thoải mái, khắp noidu ngoạ, không bị ràng buộc.

Mắt thấy Hoa phi tức giận đến tái mặt, Kiều Kiều lớn tiếng quát lớn Cẩm Sắt: "Cẩm Sắt, lên, chúng ta đi —— không nên ở chỗ này cùng xú nữ nhân phát điên."

Lời ấy vừa mở, lập tức liền sôi sùng sục.

Tất cả mọi người đang có mặt tại hiện trường đều nhất thời sùng sốt cái tiểu nha đầu này điếc không sợ súng lại dám đắc tội Hoa quý phi, nàng ta nhưng là phi tử mà thái hậu sùng ái nhất a, tuy rằng Vương xưa nay không chịu sùng hạnh các nàng, thế nhưng các nàng biết, Hoa quý phi là không giống

Nàng ta gia thế hiển hách, hơn nữa là cháu gái ruột của Thái hậu, chỉ riêng cái quan hệ này liền nói rõ địa vị của nàng ta ở hậu cung này, tuy rằng không có Vương hậu, nhưng là địa vị của nàng ta so với Vương hậu còn muốn cao quý hơn, vì vậy cho tới nay liền không có người dám đối với nàng ta bất kính.

Bây giờ, chỉ là thế nhưng chỉ là một cái tỳ nữ nhỏ nhoi, dĩ nhiên dám đối với nàng ta như vậy, mọi người ở đây đều khiếp sợ, đồng thời cũng là mang theo tâm trạng xem trò vui đứng ở một bên quan sát.

Nàng kéo Cẩm Sắt, không để ý tới ánh mắt mọi người, xoay người, khẽ hát, liền muốn bắt đầu rồi đi.

Thấy nàng chế nhạo nàng ta xong liền quay mặt đi, Hoa phi cảm thấy nhục nhã tựa như cùng như hồng thủy tràn đê, nữ nhân này, nàng ta sẽ không dễ dàng để cho nàng sống sót a, nàng ánh mắt hung ác, hướng về thị vệ ở phía sau vung lên hai tay, mấy cái thị vệ này liền lập tức hiểu ý lĩnh chỉ.

"Uy, các ngươi thả ra ta, thả ra ta ——"

Đem Kiều Kiều đến trước người Hoa phi, Hoa phi càng thêm căn rỡ "Tiểu tiện tì, ngươi không phải nói Bôn cung đối với ngươi không có cách nào sao, hiện tại ta liền để ngươi biết biết, kết cục đắc tội Bôn cung!"

Nàng vung tay lên, liền muốn cho Kiều Kiều một cái tát.

"Ngươi. Có còn vương pháp hay không , ngươi tỏ rõ lấy nhiều khi ít, thắng mà không về vang gì!"

Kiều Kiều vẫn là làm liều chết giãy dựa, nữ nhân này bàn tay lớn như vậy nếu như đánh xuống, thì mặt của nàng không phải muốn nở hoa rồi, vừa nghĩ tới đau, Kiều Kiều liền nhắm chặt mắt.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thù Thành Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.